

Emperyalist tekellerin **kârı** için
Halkların **kanı** dökülüyor

Irak'a Saldırı Ortadoğu'ya Saldırıdır

**Dünya Halkları!
Amerikan
Zorbalığına Karşı
Her Yerde, Her
Biçimde
Direnelim!**

Ekmek **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 30
13 Ekim 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

*Partiler
meydanlarda*

Hava yalan kokuyor

**SEÇİM OYUNUNU
REDDEDELİM!**

2 yıl... 2 yıl... 2 yıl... 2 yıl... 2 yıl... 2 yıl...

emperyalizm ve oligarşi karşısında
yenilmeyen İRADE

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Her kelimesine can verilen bir 'And'

"Ben ...
Emperyalizme karşı bağımsızlık
Faşizme karşı demokrasi
Mücadelesinde
Tutsak düştüm
Ve bugün

...
Halkımızı ve tutsakları
Teslim almak isteyen
Halk düşmanlarına karşı
Son nefesime kadar
Bir Özgür Tutsak olarak
Savaşacağım
Direneceğime
Halkın onurunu temsil eden
Alın bandım
Rengini şehitlerimizin kanından
alan

Bayrağım üzerine
Ant içirim
Andim özgürlük ve onurumdur."

İçilen and'ların (yemin) altına imza-
lar kanla, canla, alinteriyle atılmıyor-
sa, her söz yüreklerin derinliklerinden
gürül gürül akan bir pınardan akıp
gelmiyorsa, kuru sözlerden öteye git-
mez. "Kutsal"laşamaz. Ne tarihe ma-
lolabilir, ne de kitleler tarafından sa-
hiplenilir.

Devrim andı, binlerce şehidin dev-
rim uğruna dökülen kanıyla sulandığı
içindir ki, her kelimesi yürekten fırla-
yan gülle mermisi gibi çıkar, her keli-
mesi oligarşiyi vuran bir silah gibidir
ve bu nedenle de özellikle 12 Eylül ön-
cesinde meydanlarda onbinlerle birlik-
te içilmiş, bugünlere taşınmıştır. Andı-
nı namusu bilenler bugün hala içtikle-
ri and'a sadık kalmaya devam eder-
ken, bencilliklerini namusuna tercih
edenler ya oligarşinin vitrinlerini süs-
lüyor, ya da vakıfçılık oynuyor.

**

Özgür Tutsak Andı da, bundan
böyle ister ölüm orucu, ister başka di-
reniş biçimleri olsun bütün hapisane
direnişlerinin, emperyalizmin ve faşiz-
min hücrelerinde teslim olmayanların
andı olacaktır. Hücre duvarları beden-
lerini ayrı düşürse de özgür tutsakla-
rın, her hücreden yükselen, "ben...bir
özgür tutsak olarak..." haykırışları F
tiplerinin üzerine bir karabasan gibi
çökmeye devam edecektir.

Çünkü, 97 şehidin imzası var bu
and'ın her kelimesinin altında. Kızıl
bantlar takılırken haykırılan her söz
harfi harfine yerine getirildi. Her keli-
menin altına kaniyla, eriyen hücrele-
riyle mührünü bastı devrimciler.

"Son nefesime kadar" dedi özgür
tutsaklar; son nefeslerine kadar diren-
di 97'si ve direnilecek günler, direne-
cek yüzlercesi daha geride... Hiçbir di-
renişte "son nefesime kadar" sözü bu
kadar anlamını bulmamıştır. Gün gün,
her nefes alış verişte eridi hücreleri,
eriyen her hücre ölümüne bir adım daha
yaklaştırdı onları. Ölümüne boyun eğme-
di and içenler, ölümü teslim aldılar
ölüm oruçlarında.

"Halkın onuru"nu koruma uğruna
kurşunlara, bombalara, alevlere mey-
dan okudu yüzlerce özgür tutsak. Zul-
mün "cehennem ateşlerinin" ortasında
Fidanlar, Ahmetler özgürlüğün ateşle-
rini tutuşturdular. İçtikleri ve özgür-
lük, teslim alınmak istenen devrimci
onurdu. Teslim etmediler. Bedelleri
kül olan beden, lime lime olan et, her
ölen hücrede ölüm olsa da...

AB RAPORU VE TÜRKİYE'NİN "DEMOKRASİ" VE ZULÜM GERÇEĞİ

*Bu kadar yasa çıkardık,
makyaj yaptık gerisini de
görmeyin diyen oligarşi,
"biraz daha makyaj gerekiy-
or" diyen AB'nin raporunu
beğenmedi...*

*İşkencelerin, F tiplerinde
ölümlerin sürdüğü bir ülke
makyaj tutar mı?*

SEÇİMLER...

- Haklar ve Özgürlükler
Cephesi: "Seçim oyununu red-
dedelim kendi iktidarımız için
mücadele edelim."

- Düzen partileri yerde gökte
vaat etmedik hiçbir şey
bırakmıyorlar.

- Her daim devletin emrine
hazır bir parti: DSP

FİLİSTİN'DE KATLİAM

- Hanyunus mülteci kam-
pındaki katliamda 16 ölü,
100'e yakın yaralı.

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

23 Ekim 2000

Yer:

Vatan dergisinin
kapağı

**Direnme
Savaşı'nın
başladığının
ilanı**

Tarih 20 Ekim 2000'di... Bir irade koydular ortaya; düşüncelerimizden asla
vazgeçmeyeceğiz! Halkımıza ihanet etmeyeceğiz!

Yukarıdaki kapak, bu kararlılığın ilanıdır.

Söz bitmiş; artık her gün eriycek olan hücreler konuşmaya başlamıştı...
Açlık konuşuyordu...

Ölüm konuşacaktı bir süre sonra da...

Bu o kadar güçlü bir sestir ki; hiç bir sansür duvarı o sesi boğamadı, o sese
güç veren, görkem kazandıran iradeyi kıramadı 2 yıldır...

2 yıl önce, sözün bittiği yerde, bir destan başlamıştı...

Destan sürüyor...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekme ve

Adalet

Ekme ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks: 0212 491 16 37
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: 2 Euro
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademi Yürüğü: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İrini Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özcan Apt. No:102 Tel:
Faks: 0 322 351 97 25
Akbank: GMR Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Akbank: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:
Faks: 0 305 223 87 18
Bursa: Bayrak Cad. Güneş İş Hanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Çarşılar: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigörmüş Sokak No:27
Daire:10 Silembay
Hopa: Kuleli Mah. İrini Cad. Karaman Apt. Kat: 1 No:1 HOPA

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparay İş Hanı
No: 315/01 Koruk Tel-faks: 0 232 446 27 96
Konya: Ömerpaşa Mah. Alpa Cami Cad. No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0262 322 88 09
Mahalle: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 04 61
Mersin: Kiremitçiler Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 Kat: 1
Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Tahran Mah. Bodrumcad. Bodrumcad İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kırdaracılar Cad. Dedeli sokak Postalar
İşhanı Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Oluşlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... Seçim, Devrim
- 5... Hava Yalan Kokuyor
- 7... Yazanı da, itiraz edeni de İkiyüzlü
- 9... Hücrelerden....
- 10... Söz yok... Söylenmiş ve söylenebilecek tüm sözlerin yerinde siz varsınız...
- 12... Direnişi Anlamak, Sınıflar Mücadelesini Anlamaktır
- 15... "Sen Bizsin Biz de Sen... Ötesi Yürektedir"
- 16... "Canlı Bomba" Yalanının Belgeleri
- 17... Peki Sen Kimin Hizmetindesin?
- 18... Haberler....
- 19... "Oy İstemiyoruz! Halkın İktidarını Kurmaya Çağırıyoruz!"
- 20... Seçim Oyunu
- 23... Bunlar Bizi Yönetebilir mi?
- 26... Seçim Oyununu Reddedelim!
- 28... Irak'a Saldırı Ortadoğu'ya Saldırıdır
- 32... Oligarşinin "Kuzey Irak" Açmazı
- 33... Sahte Zaferin Sönen Balonu
- 35... "İkiye Bölünmüş Beden Gördüm"
- 36... Yurtdışından
- 37... Halkın İktidarı İmkansız Değil
- 38... Burjuvazinin Vefası mı Olur
- 39... Solun Beyni: "Amerikan Zorbalığı karşısında Neden Birlikte.."
- 40... Bağımsızlık Olmadan, Demokrasi Olur mu?
- 42... Dön, Gerçeğe Dön, Korkak Aydın!...
- 43... Önce Yaktılar, Şimdi Tedavi Etmiyorlar
- 44... Tecritten Notlar-3: "Hasretlerin Sonu Aydınlık"
- 46... Kurultaya Sunulan Tebliğlerden
- 47... Tövbekarlar Beni Temsil Etmiyor
- 48... Ecevit'e Yuuh!
- 49... Çizgiyle
- 50... Kahramanlar Ölmez

Seçim, Devrim

Türkiye Halkları!

3 Kasım'da bir kez daha sandık başına çağırıyorlar. Bir kez daha aldatmak, bir kez daha umutlarımızı, özlemlerimizi, taleplerimizi istismar etmek için. 56 yıldır, sandık başına her gidişimizde, aldatıldık. 56 yıldır, verdiğimiz hiç bir oy, bu ülkede köklü bir değişikliğin yolunu açmadı. Dünyadaki ve ülkemizdeki bilimsel, teknolojik gelişmelere, üretim artışlarına rağmen, hep dünü arar duruma düşürüldük. Bugün ise, hemen her açıdan Cumhuriyet tarihinin en rezil, en berbat tablosuyla karşı karşıyayız. Cumhuriyet tarihinin en büyük işsizlik, açlık rakamları, en korkunç sefalet tablolarını yaşıyoruz 2000'li yıllarda. Hapishanelerimizden tabutlar çıkıyor. Yasaklar, baskılar, örgütsüzleştirme dizginsiz bir şekilde sürüyor. Herşeyiyle emperyalizmin kuklası, kölesi olmuş iktidarlar ve muhalif düzen partileri, IMF uşaklığını sürdüreceklerini açık açık ilan ederek sandık başına çağırıyorlar bizi.

Hiçbirinin ülkemizin ve halkımızın bu berbat halini değiştirmeye yönelik bir programı yok. İpler bütünüyle emperyalist merkezler-deyken, hiçbiri hiç bir şey yapamayacaktır. Bağımsızlık yok programlarında. Demokrasi yok. Bu koşullarda, sandık, hangi sorunu-muza çözüm getirebilir?

Bu açlık ve zulümden nasıl kurtuluruz? Ülkemiz nasıl düzlüğe çıkar?

Seçim mi, ara seçim mi, teknokratlar hükümeti mi derken, veya oyumuzu verelim mi vermeyelim mi, vereceksek kime verelim diye tartışırken, tartışılan esasında bu iki sorunun cevabıdır. **Halk nasıl kurtulur? Ülkemiz nasıl düzlüğe çıkar?** Politikalar, taktikler, sloganlar, hep bu iki soruya bir cevap vermek içindir. Bizim, hemen hemen siyasi arenaya çıkışımızdan bu yana temel sloganlarımızdan biri olan bir slogan; bu soruya verilmiş en özlü cevaplardan biridir: **Tek Yol Devrim!** Yazılarımızda, pankartlarımızda, afişlerimizde, duvarlara yazdığımız sloganlarda, miting meydanlarında kimbilir kaç bin kez tekrarladık bu sloganı. Daha da tekrarlamaya devam edeceğiz. Bu slogan, 32 yıl önce ilk atıldığında doğru bir slogandı. 20 yıl önce daha da doğru bir slogandı artık. 10 yıl önce doğruluğu daha da kesinleşmişti. Bugün daha da doğru, daha da geçerli.

Siz de hep aynı şeyi söylüyorsunuz diyenler çıkabilir. Bu anlamsız bir itirazdır. Düzen de 56 yıldır diyor ki, "**tek çare sandıklı**" Kitleler sandık başına gidiyor. Görüyor ki, sandık derdine derman olmamıştır. Aradan 3-5 yıl geçiyor; bu arada halk daha yoksullaşıyor, adaletsizlik daha derinleşiyor, bağımlılık daha artıyor, mezarlıklara bizim işkence edilmiş, katledilmiş insanlarımıza yenileri ekleniyor; ama düzenin efendileri yine kitlelerin karşısına geçip aynı

şeyi tekrarlamıyorlar mı; “tek çare sandık!” Ama sandık, denenmiş, hem de onlarca denenmiş alternatiflerden biridir. Devrim denenmemiş olandır.

Bu ülkede gün geldi dağa taşa “umudumuz Ecevit” diye yazıldı. Gün geldi meydanlar “kurtar bizi baba” sloganlarıyla inledi. Seçim meydanlarında düzen partilerinin liderleri, bazen 500 günde, bazen altı ayda refaha kavuşturmayı vaadetteler. İş vaadetteler, aş vaadetteler, eğitim, sağlık, konut vaadetteler... **Ne oldu?** Sonuçta hangi umut, hangi vaad gerçekleşti? İş dediler, milyonlarca insanımız işsiz kaldı. Aş dediler, artık mezarlarda ölüm nedeni açlık olan insanlarımız var. Biz devrimciler, ne sahte vaadlerde bulunuyor, ne sahte umutlara çağırıyoruz; biz, mücadeleye, örgütlenmeye, devrime çağırıyoruz.

Türkiye halkları!

Çare seçim değil, devrimdir!

Düzen derinleşen bir kriz içindedir. Düzenin kendi içinde az çok istikrarının olduğu dönemlerde, düzen açısından bir nefes alma manevrası olan seçimler, şimdi düzenin krizini daha da derinleştiren bir hal almıştır. Emperyalizm ve oligarşi, güçsüzdür, ne işsizliği, açlığı sona erdirebilecek, ne hak ve özgürlükleri genişletecek güçte değildir. Bu düzeni ve oyunu sürdürebilmek için, devrimcilere karşı her türlü baskı ve imha politikası sürdürülürken, düzen içi muhalefete karşı, kitlesel her türlü muhalefete karşı da baskılara, yasaqlara, hatta şiddete başvurmaktan geri durmuyor. Partiler kapatılıyor, dernekler basılıyor, kitle örgütleri, binalarından başını dışarı çıkaramayan göstermelik

İş dediler, milyonlarca insanımız işsiz kaldı. Aş dediler, artık mezarlarda ölüm nedeni açlık olan insanlarımız var. Biz devrimciler, ne sahte vaadlerde bulunuyor, ne sahte umutlara çağırıyoruz; biz, mücadeleye, örgütlenmeye, devrime çağırıyoruz.

Tek tek çeşitli haklar doğrultusunda yürütülen bir mücadele, belki bize kısa süreli nefes alma imkanı sağlar, ama kurtuluşu sağlayamaz. Kurtuluş, hak ve özgürlüklerin bütünü için yürütülecek bir mücadelenin sonundadır. Bu mücadelenin adı, devrim mücadelesidir.

kurumlar haline dönüştürülüyor. Böyle bir ülkede, hayatın her alanındaki ekonomik, demokratik hak gasplarına karşı, haklar ve özgürlükler mücadelesi sürdürmek, halk için ekmek, su kadar vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Ama öte yandan, tek tek çeşitli haklar doğrultusunda yürütülen bir mücadele, belki bize kısa süreli nefes alma imkanı sağlar, ama kurtuluşu sağlayamaz. Kurtuluş, hak ve özgürlüklerin bütünü için yürütülecek bir mücadelenin sonundadır. Gerek ekonomik, gerekse de siyasi açıdan haklar ve özgürlükler sorununu bütün olarak çözebilecek mücadelenin adı, devrim mücadelesidir. Bu mücadelenin sonunda oluşturulacak halkın iktidarı, halkın sorunlarının bütünlüklü ve kökten çözümünü sağlayabilecek tek iktidar biçimidir.

İşçiler, köylüler, esnaf, gençler, kadınlar, ezilen, sömürülen tüm halkımız;

İşte bunun için, seçim oyununu reddediyoruz. Seçim oyununu reddedelim çağırısı yapıyoruz. Emperyalizmin ve oligarşinin hüküm sürdüğü, düzenin devamı için faşizme başvurulmuş bir ülkede, halk iktidarı sandıktan çıkmaz. TBMM’de kaldırılacak ellerle emperyalizmi kovamaz, faşizmi yıkamazsınız. Bunu ancak anti-emperyalist, anti-oligarşik bir halk savaşıyla sağlayabiliriz. Ekonomik demokratik mücadeleler, örgütlenmeler, birlik ve ittifaklar, hayatın içinde çok çeşitli biçimlere bürünebilirler; onların önemi, rolü artar, azalır; demokrasilik oyunu zaman zaman genişleyip daralan bir seyir izleyebilir; bütün bunların içinde, devrimci bir örgüt açısından aslanan devrim perspektifini ve iddiasını kaybetmemektir. Bu perspektifin kaybolduğu noktada, en başarılı görünen taktikler bile devrime hizmet etmez. Reformizmin, onun bir biçimi olan parlamentoculuğun değiştirme iradesi cılızdır. Emperyalizme bağımlı, faşizmle yönetilen bir ülkede “değiştirme”, dişe diş bir kavgayı gerektirir. Statükoyu koruyanlarla, düzeni değiştirmek isteyenler arasındaki kavga, şiddetli bir kavgadır. Sol içindeki her türlü statükoculuk, sonuçta düzenin statükosunu güçlendirir.

Çare devrimdir; bunu biliyor, bunu söylüyoruz. Ve bu ülkedeki her gelişme de bizi kanıtıyor. Açlığa, zulme son verecek program ve irade, yalnız devrimin programı ve iradesidir. Devrimin iradesi, devrimci hareket önderliğinde örgütlenmiş halkın iradesidir. Seçimin boş umutları yerine, halkımızı, örgütlenmeye, emperyalizme ve oligarşiye karşı tüm mücadele biçimlerini kullanarak savaşılmaya çağırıyoruz. “4 Kasım’da yepyeni bir Türkiye’ye uyanacaksınız” gibi pembe, ama yalan hayaller yerine, yeni bir Türkiye’yi yaratmanın gerçek yolunu söylüyoruz.

Hava yalan kokuyor

Düzen partilerine güvenin yokolduğu, düzen partilerinin halka 'çözüm' adına sunabilecekleri bir programının olmadığı yerde; vaadlerde sınırlar yokolur, yerde gökte vaadedilmedik hiçbir şey kalmaz. Bugün, böyledir.

Seçim olacak mı olmayacak mı, kimler koltuk sahibi olacak, kimler parlamento dışında kalacak tartışmaları şimdilik sona erdi. Şimdi dörtte biri ya sanık ya da hakkında soruşturma açılmış olanları vekil diye seçmemiz için önümüze koyuyorlar. **Seçin beğenin;** hırsız mı istersiniz, katil mi? Yoksa hortumcu mu verelim diyor düzen partileri. Bunun için de meydanları doldurmaya başladılar.

Meydanlar burjuva politikasında oy için "ölçü değil" denilse de, başka şeylerin ölçüsüdür. Düzen partilerinin halk kitlelerini nasıl aldattıklarını anlamak için oralara bakmak faydalıdır mesela. Ya da, Amerikan reklam kuruluşlarının hazırladığı kampanyalarla düzenlenen siyasi sirklerin beyinleri nasıl zehirlediği oralarda görülebilir.

Balonlar ve bayraklarla süslenmiş, gürültülü seçim şarkılarıyla inleyen meydanlardan bugünlerde yalanlar savruluyor. Hava yalan kokuyor. Yalanda sınır, vaadlerde durdurak yok. Akıllarına gelen, gelmeyen, yapacakları yapamayacakları her şeyi vaad ediyorlar. **Yeter ki, oy gelsin.** Nasıl olsa bir dahaki seçime kadar bunlar unutulur diye düşünüyorlar. Türkiye meydanları 56 yıldır nice vaadler dinledi. Nice vaadler meydanlarda unutulup gitti. Bugün bağıra çağıra verilen vaadlerin de 4 Kasım'da unutulacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Çözüm Yoksa Yalan Vardır

"Ceğiz... çağız... cek... cak..." üzerine kurulu propagandaların düne göre çok daha fazla öne çıkmasının elbette bir anlamı var. Düzen partilerinden kesilen umut, duyulan güvensizlik, partilerin halka sunabilecekleri ciddi bir programdan yoksun oluşu vaadlerde pervasızlığı da beraberinde getiriyor. Elbette bu, örgütsüz, bilinçsiz bir halk gerçeği üzerinde yaşam bulabiliyor.

Düzen partilerinin programlarını, seçim bildirgelerini inceleyin. Bu sayfalarda tümünü tek tek ele alıyoruz. IMF programına alternatif bir ekonomik programı olan bir parti var mı? Yok. Solcum diyenin bile en fazla söylediği "borçları ertelemek". Bunun için tüm partiler zorunlu kalmadıkça IMF üzerine konuşmuyor, IMF'cilik gizlenmek

isteniyor. Siyasi programlarına bakın, ABD'nin, Avrupa'nın söyledikleri, MGK'nın talimatları dışında yapabilecekleri, söyledikleri hiçbir şey yoktur. Bunun için Türkiye'nin şuan en önemli gündemi olması gereken Irak konusunda elle tutulur bir politikayı savunan düzen partisi yok. Bütün düzen partileri ekonomide IMF, siyasette Genelkurmay ne derse onu yapacak.

Hal böyle olunca da, halka sadece yalanlar, içi boş vaadler, çok şey söylüyormuş gibi yapıp hiçbir şey söylemeyen nutuklar kalıyor.

Nutuklarda ne yok ki; yalanın bini bir para. Bir yanda şovenizm propagandası, öte yanda alenileştirilmiş bir işbirlikçilikle AB'cilik. Gerçek yüzlerini gizlemek için atılan taklalar göz kamaştırıyor!

Mesela AKP lideri diyor ki; *"IMF ile ilişkiler kesilecektir. Neyi kesiyorsun. Önce borcunu öde. Bu millet gaspçı mı, hırsız mı..."*

Kapitalist sistemi değiştirmeden IMF'den kurtulunamayacağı ayrı bir konu, ama Tayyip'in derdi başka. O IMF'ciliğini gizleme demagojisi yapıyor. Hırsız kim, gaspçı kim? Kırk yıllık IMF'yi, dünyanın tanıdığı IMF'yi "ortak" diye yutturmak istiyor.

Bir bakıyorsunuz Tayyip meydanlarda *"soygun-culardan, hortumculardan hesap soracağım"* diyor, ertesi günü üç batık bankacı ile (Halis Toprak, Mehmet Emin Karamehmet, Mustafa Süzer) toplantı yapıyor.

Bir başkası, DYP "mavi kartlar" vaad ediyor. (önceki seçimde iki anahtar vaad etmişti.)

Baykal patronların köşklerinde düzenlenen yemeklerde sermaye önüne görücüye çıkarken, meydanlarda en yüksek tondan bağırıp, özünde hiçbir şey söyleme-

AKP Demokrasisi!

Seçim bildirgesini "Özgürlükler, demokrasi" üzerine oturtan AKP'nin demokratiğine bir örnek, basından aktaralım: "Bilecik'teki AKP mitinginde bir genç, Erdoğan'ın 'özel burslu' çocuklarına gönderme yapan bir pankart açınca parti yöneticilerinin isteği üzerine polis tarafından meydana çıkarıldı ve bir süre gözaltında tutuldu."

Yoruma gerek var mı?

Ecevit'in Kontra Beyni

Ecevit, AB'nin "ilerleme raporu"nda da kontracı kafasını ortaya koydu. "AB uyardı, Laiklik karşıtı bir iktidar kurulursa AB yolu kapanır." dedi Ecevit. "Devlet adamı" Ecevit'in siyaseti korkutma, tehdit üzerine kurulu. Kendi muhaliflerini bu yöntemlerle enterne et, toplumsal muhalefeti de baskı, yasak, katliam ve işkenceyle sustur; Ecevit'in kontracı beyninin ürettiği politika bu.

menin örneklerini veriyor.

Genç Parti'nin lideri Cem Uzan'ın ise zaten vaad etmediği hiçbir şey yok. "4 yılda üniversite sayısını 4'e katlamazsam..." "11 sayısını bir günde 250'ye çıkaracağım...", "Vergileri düşürüleceğim...", "Soygunculardan, hortumculardan hesap soracağım...", "emekli rahat edecek...", "Okul... Hastane... Fabrika... Üniversite... yapacağım..."

Eh, zaten geriye de pek bir şey kalmamış, "düz çıkıktı" demektir!

Bütün düzen partileri için benzer örnekler sıralamak mümkün ama gereksiz. Siyaset adına, demokrasi adına oynanan oyunun yalan vaadler dışında hiçbir ayağı yoktur. Bütün partiler aynı yalanlar üzerinden halkı aldatmak için yarışıyor.

'Yenice Paketi'nden 'Mavi Defter'e

Seçim bölgesi olan İstanbul'un Anadolu yakasında halktan oy isteyen IMF memuru **Kemal Derviş**, sürekli olarak yanında bir küçük "mavi defter" bulunduruyor ve halkın taleplerini, sorunlarını not alıyormuş. TV'lerin "propaganda" adına ekranlara getirdiği bu görüntüleri izleyince 1960'lı yıllardaki DP milletvekillerinin köylere yaptığı gezileri hatırladık. Onlar da sadece seçimlerde hatırladıkları köylülerin isteklerini, yassı kutulu Yenice sigaralarının arkasına yazı yazı, sonra köyden ayrılırken arabalarının camından fırlatıp atarlardı.

Sanki o sorunları yaratanlar başkası, halkın sorunlarını hiç duymamış, not alıyor. Değişen hiçbir şey yok. Yenice paketi mavi deftere terfi etmiş, tek değişiklik bu. İlgeniyormuş gibi yap, oy kap! Politikacı kişiliği hiç değişmedi. Yalan, aldatma, riyakarlık onyıllardır hep sürüyor.

Balonları Patlatalım!

Halkımız; bütün vaadleri yalandır. 56 yıldır yaşadınız, gördünüz. Yalan balonlarını meydanlarda suratlarına vuralım. Sorunlarımızı çözmenin kendi iktidarımız için mücadele etmenin dışında hiçbir yolu olmadığı onyıllardır süren demokrasiçilik oyunuyla kanıtlandı.

Yalan kokan havaya aldanmayalım, oyuna alet olmayalım. **Halkın Cephesini** güçlendirmek için örgütlenelim.

Düzen; yasaklarla "istikrarını" korumaya çalışıyor

Dehap'a yönelik komponun birinci ayağı tamamlandı ve biz bu yazıyı yazarken, son ayağına ilişkin hesap kitaplar sürüyordu. Yargıtay Başsavcısı **Sabih Kanaoğlu** polis raporlarına dayanarak **DEHAP'ın seçime sokulmaması için** YSK'ya başvurdu, şimdi sonuç bekleniyor.

YSK'nın alacağı karar ne olursa olsun yapılan başvurunun anlamı; demokrasicilik oyununun oligarşinin icazeti olmadan oynanamayacağıdır. Demokrasiymiş, seçimlirmiş, geçin bunları diyor Sursurluk devleti. Düzen "istikrarı" için tehlike gördüğü unsurları bertaraf etmek için her yolu, yöntemi kullanıyor. En başta yasaklardan, hapis hanelerden, işkencelerden medet umuyor. İstikrar deyişinin anlamı da belli; soygun ve zulüm düzenine halel gelmemesi.

Ecevit'in "rejim için tehlike" dediği iki parti şimdi bu gerçekle karşı karşıya. Bunun için yasaksa yasak, olmazsa kontra yöntemler, hukuksuzluklar devreye giriyor. DEHAP içinse daha özel olarak her iki yöntem birden kullanılıyor. DEHAP'ın Elazığ Merkez Yurtbaşı belde teşkilat binasına yapılan silahlı saldırı, Kağıthane seçim bürosunun molotoflanması, seçim propagandaları önüne fiili engeller çıkarılması buna örnektir.

Düzen, bu sistem içinde siyaset yapmak isteyenlere açıkça şunu söylüyor; ya bana tam biat edersin, ya da yokolarsun. Ve işte bu devlete "hukuk devleti", bu sisteme "demokratik sistem" deniliyor. Düzen o kadar güçsüz ki, kendi yasalarına göre kurulmuş partilerden, parlamentoculuğu temele koyan muhaliflere dahi tahammül edemiyor.

AB ilerleme raporu açıklandı

YAZANI DA, İTİRAZ EDENİ DE İKİ YÜZLÜ

AB Komisyonu'nun, Türkiye dahil 13 aday ülke hakkındaki "ilerleme raporu" açıklandı. Rapor özetle; çıkarılan yasalar için "iyi yapmışsınız" derken, "bu kadarı yetmez" diyor.

İktidarın ve muhalefetteki tüm partilerin itirazları da burada başlıyor. Özellikle, işkence, ifade ve örgütlenme özgürlüğü konularındaki eleştirilere çeşitli tepkiler geldi. Hükümet, "bu kadar yaptık, bu kadar makyaj yetmez mi" derken, yasaklardan muzdarip(!) olan SP, AKP gibi partiler, "doğru söylüyor Türkiye'de işkence, baskı var" dediler.

Amerika Devrede!

Raporun hazırlanması sürecinde, bizzat AB yetkilileri tarafından dile getirilen ve bizim de önceki sayılarımızda dile getirdiğimiz bir gerçek vardı. ABD, Türkiye'nin AB'ye girmesi için tüm baskı gücünü kullanıyordu Avrupa üzerinde. Raporun hazırlandığı günlerde Amerikan basınında çıkartılan haberler de yine bu paraleldeydi.

Peki **Amerika'nın hesabı ne?** Uzun vadede, Avrupa içinde, kendi işbirlikçisi bir devletin daha (İngiltere'nin yanısıra) bulunmasını ister. Fazla Truva atı "göz çıkarmaz"! Kısa vadede ise Türkiye lehine alınacak bir sonuç Irak'a saldırıda Amerika'nın elinde bir koza dönüşecektir. Kısaca ABD'nin sorunu da Türkiye aşkı değil. İşte bu nedenden dolayıdır ki, AB-ABD çelişkisinin üyelik alanında da yaşanmaması düşünülemez.

Neden Manisa, Tek Örnek Bu Mu?

"İşkence sistematik olarak sürüyor" diyen AB örnek olarak da zaman aşımına uğratılmak istenen Manisa davasını veriyor. Doğru ama tek örnek bu değil. Onlarca işkence, infaz davasında aynı oyun oynanıyor. **İşkence, infaz bir devlet politikasıdır.** Oligarşinin, işkencenin sistematik olduğu eleştirisine cevabına bakın, bir devlet politikası olduğunu anlarsınız. İçişleri Bakanı Muzaffer Ecemiş'in "münferit" açıklaması onyıllardır sürüp gidiyor bu ülkede. (Bkz. Halkın Hukuku)

Peki Manisa'yı AB örnek gösterince mi hatırlandı? Bu konuda çalınmadık davul, söylenmedik söz kalmadı. Burjuva basının dahi "bu kadar da olmaz ki" demek zorunda kaldığı bir dava olarak dünyanın gözleri önünde yıllardır yaşanıyor.

Oligarşi bilmiyor muydu bunları? Biliyor elbette. Ama Manisa davası özgürlünde **işkencecilerin elinin soğutulmaması** politikası sözkonusuydu. Zaman aşımı oyunlarının altında yatan da bu. Yoksa oradaki üç-beş polisin devlet için önemi yoktur, kaldırır atar çöpe. Ama sorun orada bitmiyor ki, ya işkencecinin eli soğursa? Tıpkı Susurlukçulara göstermelik ceza verildiği günlerde, bugün AB'ci kesilip demokrasi taslayan Ertuğrul Özkök gibilerinin, bu insanlara ya yeniden ihtiyaç olursa, o zaman yeni Ayhan Çarkınlar bulamayız demesi gibi, yeni işkenceciler bulamaması da var işin içinde.

Kim Bunlar, Ne İlgileri Var?

İktisadi Kalkınma Vakfı öncülüğünde 200 kurum Avrupa'da üyelik için girişimlerde bulunuyor, bugünlerde bol bol demokrasi, insan hakları nutukları atıyorlar ortalıkta.

Peki kim bunlar? Demokrasi için ülke içinde elini kıpırdatmayanlar, işkenceler, katliamlar, ölümler karşısında susanlar. AB kapılarında "sivil toplum" soytarılığı yapan 200 kurumun peşine düştüğünün sermaye örgütlerinin bu ülkenin demokrasi, hukuk, adalet, haklar ve özgürlükler mücadelesiyle ne ilgisi var?

Haklısı Olmayan Tartışma

AB, Türkiye'yi işkence, insan hakları, demokrasi, MGK'nın yapısı gibi noktalarda eleştiriyor. Peki Avrupa hangi demokrasiyi savunuyor? Parti kapatanlar, "terör yasaları" çıkaranlar, hak ve özgürlükleri adım adım yokedenler başkası mı? Değil.

AB'nin eleştirileri hangi noktada olursa olsun, sorun sadece eleştirilen alandaki bir "düzeltme" beklentisi değildir. Söylenen, Avrupadaki gibi "makyajlama" yapılmasıdır. Oligarşinin beceremediği de budur. Makyaj yapma yeteneğinden bile yoksundur oligarşi. Kırk türlü hesap kitapla yapamıyor ve boyaları akmış makyajla "kabul edin bizi" diye tutturuyor.

Tabi burada, "**AB için değil, Türkiye insanı için**" sözlerinin de ne denli adi bir yalan olduğu bir kez daha görülüyor. Faşist MHP'yi bir yana bırakın, şovenizm üzerine politika yapan partileri bir yana bırakın, Cumhurbaşkanı Sezer ve Ecevit'in rapora ilişkin birer cümlesi bile bunu anlatmaya yetiyor.

Ecevit, "Avrupa bize haksızlık yaptı" derken, Sezer, "aynı duyarlılığı Avrupa'dan da bekliyoruz" dedi. Yani biz senin için yasalar çıkardık, ama sen bize duyarlı olmadın, aldattın. Söylenen bu. Hani "Türk insanı içindi"? Palavra!

Rapora damgasını vuran, bir başka ve en önemli noktalardan biri de, AB'nin sorunu halkın hak ve özgürlükleri değil, sermayenin özgürlüğü, Avrupa tekellerinin çıkarlarıdır. "İnsan hakları" diye dile getirilenler bu gerçeği gizlemenin sadece örtüsüdür. F tipleri yaptırın, 19 Aralık katliamını destekleyen Avrupa **hangi insan haklarını** savunabilir? Susurluk'a tek bir kelime etmeyen Avrupa **hangi demokrasiden** söz edebilir?

AB, üyelik için gün verdi mi, vermedi mi, niye vermedi, eksik neydi gibi tartışmaların bu noktada hiçbir anlamı yoktur. Raporu yazanın gerçeği de farklıdır, itiraz edenin itiraz noktalarının altında yatan da faklıdır. Biri oyalama, ötekisi hile ile aldatma hesabında. Her ikisi de mide bulandırıcı bir ikiye bölünmüşlük içinde. Bağımsızlık yok kafalarında, aşağılanmadan rahatsız değiller. Tabii bu arada Eurolar da var hesapta. Üyelik tarihi ile birlikte alınacak kredi hesapları.

İŞKENCECİ BÖYLE KORUNUYOR

İşkencecilerin nasıl korunduğuna işte size son bir örnek. Bir yıl önce 16 ekim'de **Yunus Güzel** gözaltına alınıp İstanbul emniyetinde katledilmiş, "intihar etti" açıklaması yapmıştı emniyet. Ranzanın sabit olması ve daha açıklanan bir çok nedenden dolayı bu, fiziki olarak bu mümkün değildi oysa. Suç duyurularına rağmen Savcılık "intihar"ı esas alarak "görevi ihmalinden" dava açmış ve halen devam ediyordu. İstanbul Emniyet Müdür yardımcısı **Şefik Kul** ve **6 polis** hakkındaki Fatih 5. Asliye Ceza Mahkemesindeki bu davanın 19.9.2002 tarihinde yapılan duruşmasında Şefik Kul suçun itirafı anlamına gelecek ifadeler verdi. Gerisini Halkın Hukuk Bürosu açıklamasından aktaralım:

"...Sanıklardan Şefik Kul.. ifadesinin bir yerinde "... **Yunus Güzel' i gözaltına alınmazdan 4 gün önce uzun namlulu silahlarla yakaladık, adli tahkikatı devam ediyordu**" demiş ve bu duruşma zaptına aynen geçmiştir.

Daha önce de birçok insanın gözaltına alındığında resmi kayıtlarının yapılmayarak daha fazla gözaltında tutulduğunu, ya da kaybedildiğini biliyoruz. Şefik Kul ... ifadesinde açıkça Yunus Güzel'in **resmi gözaltı kaydı yapılmadan 4 gün daha tutulduğunu** ikrar etmiştir.

Savcılık ... bu samimi ikrarının üzerine gitmelidir. Bu yapıldığında aynı zamanda Yunus Güzel'in ölümünün üzerindeki bilinmezliğin de ortadan kalkacağını düşünüyoruz."

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

"Tarafsız" Da Devletin Tarafında

Seçim dönemlerinde İçişleri, Adalet ve Ulaştırma Bakanlıklarına "tarafsız", yani hiçbir partinin milletvekili olmayan kişiler atanır. Seçimler yapıp yeni hükümet kurulana kadar da bunlar görevlerini sürdürürler.

İşte bunlardan biri de İçişleri Bakanı Muzaffer Ecemiş. AB raporunda en çok eleştirilen konuların başında "insan hakları ihlalleri, işkence" geldiği içindir ki, gazeteciler ona da soruyorlar bu iddiaları.

Cevap şöyle:

"**Münferit** konular her devlette olduğu gibi bizde de olabilmektedir. **Gereği de yerine getirilmektedir...** Manisa Davası'nın zamanaşımına uğratılmaya çalışıldığı gerçektir. Acaba bir yanlışlık mı vardır? Bazı polis memurlarına tebligatın geciktirilmesi gibi bir laf benim de kulağıma geldi. Böyle bir şeyin olmadığını da ifade etmek istiyorum."

Kırk yıldır dinlediğimiz bir türküdür "**MÜNFERİT**" türküsü. Şeflerinin "bin operasyon yaptık" dediği Susurluk konusunda bile "münferit" demiştir bu ülkeyi yönetenler. İşkenceler, infazlar, kayıplar, gözaltında ölümler, katliamlar, her şey "münferitle" ya da "kötü polislerin, kötü özel timlerin işleri" yalanıyla açıklanmıştır. "Gereği yerine getirilmektedir" demagogisi de en az ötekisi kadar klasikleşmiştir. Bu da devletin resmi politikasıdır.

Ecemiş'in "**tarafsızlığını**" düşünün bakalım; neresi tarafsız? Düpedüz, devletin polisi, jandarması ne yaparsa gözü kapalı savunmaya hazır. Seleflerinden devletin tarafını tutmayı iyi öğrenmişler.

O "tebligat yapılamayan" polis acaba uzayda bir yerde mi yaşıyordu? Tersine halen görevinin başında, halen bakanlığına bağlı emniyetin içinde. Tarafsız böyle olan bir devlet mekanizmasında işkence son bulabilir mi, adalet sağlanabilir mi?

1984

1996

2000

2002

Biliyorduk... Şimdi daha da eminiz.

97 kere sınıdık zulmün barikatlarında. 97 kere yüreğimizin orta yerinde yanan ateşle, parçaladığınız barikatlarla emin olduk.

Şimdi daha büyük bir güvenle eminiz ve herkes emin olsun ki;
UMUT SİZSİNİZ,

**ÇARE SİZSİNİZ,
ALTERNATİF SİZSİNİZ...**

O büyük cüretiniz ve fedakarlığınızla daha nice çatışmalardan, barikatlardan geçeceğiz!

Büyük zulme karşı büyük tahammülünüz, hiç tükenmeyen umudunuz, önümüze çıkarılacak engelleri parça parça etmekte rehberimiz olacak!

Dünyanın gıpta ile baktığı o büyük inancınızla 65 milyon halkımızın özgür ve bağımsız yaşayacağı sosyalist bir Türkiye'yi kuracağız.

Biliyorduk... Şimdi daha da eminiz artık bundan...

**direnme
savaşı sürüyor
725. gün**

Söz yok... Söylenmiş ve söylenebilecek

Y. Güder Öztürk, Fırat Tavuk, Ali Ateş, Aşur Korkmaz, Özlem Ercan, Şefinur Tezgel, Nilüfer Alcan, Gülser Tuzcu, Seyhan Doğan, Mustafa Yılmaz, Cengiz Çalıkoparan, Murat Ördekçi, Ahmet İbili, Alp Ata Akçaöz, Ercan Polat, Umut Gedik, Rıza Poyraz, Cengiz Soydaş, Adil Kaplan, Bülent Çoban, Gülsümün Dönmez, Nergiz Gülmez, Fatma Ersoy, Abdullah Bozdağ, Tuncay Günel, Celal Alpay, Erol Evcil, Murat Çoban, Canan Kulaksız, Gürsel Akmaz, Endercan Yıldız, Sibel Sürücü, Şenay Hanoğlu, Hatice Yürekli, Kazım Gülbağ, Tülay Korkmaz, Yusuf Kutlu, Doğan Tokmak, Yeter Güzel, Tuncay Yıldırım, Özlem Durakcan, Ali Ekber Barış, Sultan Yıldız, Bülent Durgaç, Barış Kaş, Arzu Güler, Nail Çavuş, Eyüp Samur, Muharrem Çetinkaya, Fidan Kalşen, İlker Babacan, Fahri Sarı, Sultan Sarı,

tüm sözlerin yerinde siz varsınız...

Murat Özdemir, İhsan Özkan, İrfan Ortakçı, Hasan Güngörmez, Yasemin Cancı, Berrin Bıçkılar, Halil Önder, Cafer Dereli, Gültekin Koç, Meryem Altun, Semra Başyigit, Gülnihal Yılmaz, Fatma Köse, Fatma Bilgin, Melek Birsan Hoşver, Hamide Öztürk, Okan Külekçi, Lale Çolak, Gülay Kavak, Uğur Bülbül, Ümüş Şahingöz, İbrahim Erler, Abdülbari Yusufoglu, Zeynep Arıkan Gülbağ, Ali Rıza Demir, Ayşe Baştımur, Erdoğan Güler, Sedat Karakurt, F. Hülya Tumgan, Hüseyin Kayacı, C. Tayyar Bektaş, Uğur Türkmen, Gülay Kavak, Uğur Bülbül, Ümüş Şahingöz, İbrahim Erler, Abdülbari Yusufoglu, Zeynep Arıkan Gülbağ, Ali Rıza Demir, Ayşe Baştımur, Veli Güneş, Aysun Bozdoğan, Zehra Kulaksız, Gökhan Özocak, İsmail Karaman, Ali Koç, Sevgi Erdoğan, Muharrem Horoz, Osman Osmanağaoğlu, Hülya Şimşek, Zeynel Karataş, Ali Çamyar

Direnış 2. yılını tamamlıyor...

2 yıl

Bugün direnişin 725. günü
19 Ekim'de 730 gün, yani İKİ YIL
tamamlanmış olacak!
Destan, iki zulüm yılını, iki sabır
yılını, iki kararlılık yılını,
tarihe armağan etmiş olacak!

DİRENİŞİ ANLAMAK tarihin akışını yönlendiren SINIFLAR MÜCADELESİNİ ANLAMAKTIR

Yüzlerce gündür açlığın koynunda ölüm yürüyüşünü sürdüren direnişçiler, ziyaretçilerinden bir çok kez "anlayamıyorum, nasıl bu kadar aç kalabiliyorsunuz, nasıl bu kadar kararlı olabiliyorsunuz..." sözlerini duydular. Zorlu direnişlerin içinden geçmemiş, kan ateş çemberlerinden geçmemiş, sınıflar mücadelesinin tarihsel, siyasal anlamına dair sosyalizmin pınarından su içme şansı olmamış insanların sorularıydı daha çok

bunlar. Bu nedenle de, "anlayamamaları, kavrayamamaları" bir yere kadar doğaldı.

Ama aynı soru, belki üç beş kelime değişikliğiyle, siyasi iddialara sahip, çeşitli konularda politikalar oluşturan, teoriler yapan kesimlerden de gelmiştir. Masabaşında Marksizm-Leninizm, sınıflar mücadelesi üzerine ahkam kesebilenler, gayet pervasızca, bu direniş "inatlaşma" olarak adlandırabilmiş, kimileri ise taşıdıkları anlı şanlı sıfatlara karşın "boşuna bir direniş" sözlerini söyleyebilecek kadar apolitikleşebilmişlerdir.

Anlayamamak, kavrayamamak, eğer anlamaktan bilinçli bir kaçış sözkonusu değilse, çoğu kez, olayları, olguları **bütünlüğü içinde** ele almanın sonucudur. İki yıllık direnme savaşına ilişkin yanlış değerlendirme ve tanımların da bir kısmı bundan kaynaklanmaktadır. Direnişin daha çok "tek bir yanına" bakılarak sonuç çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Ne tek başına direnişin süresiyle, ne tek başı-

**D H K P - C ,
TKP(ML) ve TKİP**
davalarından
816 tutuklu ve
hükümlü, Süresiz Açlık Grevi'ne başladı.

10-12 Kasım 2000 - TAYAD'lı Aileler "Hapishaneler Gerçeği... Kurultayı"nı düzenledi.

14 Kasım 2000 - TAYAD'lı Aileler, ölüm orucuna başladı.

19 Kasım 2000- Süresiz açlık grevi, Ölüm Orucuna dönüştürüldü.

İki Yılın Kronolojisi...

25 Kasım 2000 - Ankara'da "F Tiplerine Karşı Miting"e yaklaşık **7 bin** kişi katıldı.

29 Kasım 2000 -2. Ölüm Orucu Ekipleri ölüm orucuna başladı.

30 Kasım 2000 - Ege Tayad'lılar ölüm orucuna başladı.

2 Aralık 2000 - Ankara Yüksel Caddesinde bin kişi tutsakların taleplerinin kabul edilmesi çağrısı yaptı.

5 Aralık 2000- Ulucanlar Katli-

amının 3. duruşmasında, "F tipleri kapatılsın, yaşasın ölüm orucu direnişimiz" pankartıyla Kızılay'a yüründü.

6 Aralık 2000 - Türk-İş, DİSK, KESK ve Hak-İş Başkanları, "ölüm orucunu bırakın" çağrısı yaptılar.

7 Aralık 2000 - Aydınlar, Sanatçılar açlık grevine başladı.

8 Aralık 2000 - TAYAD'lılar Çankaya Köşkü önünde oturma eylemi yaptılar.

na şehitlerin sayısıyla, ne tek başına talepleriyle, ne de tek başına diğer herhangi bir yanıyla bakılamaz bu direnişe. Böyle bakılarak yapılacak her değerlendirme eksik kalacaktır.

F tiplerine karşı direniş, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesindeki, haklar ve özgürlükler mücadelesindeki yeriyile birlikte ele alınmalıdır. Çünkü tek başına, öncesiz, sonrasız, bütünden kopuk bir direniş değildir bu. Ne talebi hücreyle sınırlıdır, ne de mücadele alanı F tipi hapisanelerle.

Direnme savaşı, devrim yürüyüşünün bir parçasıdır

Direnme savaşı, onyıllar öncesinde başlayan ve hayatın her alanında çok çeşitli biçimlerde süren bir yürüyüşün, belli bir tarihsel kesitteki biçimlenişidir.

Bu hem “fiziki” olarak böyledir, hem siyasi olarak. F tiplerine atılan tutsaklar, zaten F tipleriyle yokedilmek istenen düşünceleri nedeniyle tutsak edilmişlerdir. Onların her biri, gecekondu-larda, fabrikalarda, köylerde, dağlarda, okullarda devrim mücadelesinin içindeydiler.

Dolayısıyla; bizzat direnişin yürütücüleri açısından da F tiplerinde başlamadı mücadele; sürdürülüşünde de tek mesele F tipleri değil; F tipleri, bir araçtır; emperyalizm ve oligarşi açısından devrim yürüyüşünü durdurmanın, bunun için de devrimcileri sindirmenin, yoketmenin aracıdır; devrimciler için ise, düşünceleriyle yaşamanın, hedeflerine, ideallerine bağlılığın, yani, devrim yürüyüşünü sür-

dürmedeki kararlılığın ifadesidir.

Direniş ve şehitlerimiz; iddiamızdır!

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşıyan halklar, dünyanın dört bir yanında, yüzyıldır baskının, zulmün, politik demagoji ve manevraların yüzlerce biçimiyle karşı karşıya kaldılar. Bu bir kuraldır. Sınıflar mücadelesinin “doğası”nın sonucudur. Halklarını zafere götüren devrimci örgütler ve önderlikler, ideolojik sağlamlıklarıyla, cüretleriyle işte bu ateş çemberlerinden geçerek kendilerini kanıtladılar.

Nasıl ki, Marks’ı çok iyi bilmekle Marksist olunmuyorsa, çok iddialı olunamıyor. Öncüyüm demekle öncü olunamıyor. Hepsinin sinandığı ve olgunlaştığı yer, kavganın ateşidir. İddialar, burada sinamadan geçer. Devrimci bir örgütlülük, öncü bir örgütlülüktür. Ama bu öncünün, devrimi zafere götürece misyonu, rolü üstlenip üstlenemeyeceği, bir yerde böyle büyük saldırılar karşısındaki tutumuyla belirlenir. F tipi saldırısına ilişkin “Saldırı sadece hapisanelere değil, tüm halkadır, önce tutsaklar hedeflenmiştir, tutsaklar

Direnme savaşının 2. yılının sonunda, tüm dünyanın karşısında, verdiğimiz söze sadık, iddiamıza yaraşır, halkımızın güvenine layık olmanın onuru ve gururunu taşıyoruz. Bu onur ve gurur, başta şehitlerimiz olmak üzere, direnişimizin gazilerine, direnişe şu veya bu biçimde omuz veren halkımıza, direnişi başından bugüne omuzlayan tüm Cephehiler aittir.

Adalet Bakanı Sami Türk, “F Tiplerinin açılmasının ertelendiğini” açıkladı.

9 Aralık 2000 - Bir grup aydın ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu Üyesi Mehmet Bekaroğlu’ndan oluşan heyet, direnişteki tutukluların temsilcileriyle görüştü. Görüşmelere TMMOB, TTB, İstanbul Barosu, TAYAD temsilcileri de katıldı.

9 Aralık 2000 - Hollanda’da destek açlık grevi çadırına sal-

dıran faşistler Cafer Dereli’yi katletti.

11 Aralık 2000 - Ecevit “Kamuyu ilgisiz devam ederse bu eylem bitmez” demeciyle direnişe karşı saldırı işaretini verdi.

11 Aralık 2000 - ÖDP, sokak eylemlerini derhal sona erdirilmesi, binalarındaki açlık grevcilerin dışarı atılması talimatını yayınladı.

12 Aralık 2000 - Çevik Kuvvet polisleri bir çok ilde “kana kan intikam” sloganlarıyla yürüyüş yaptı.

12 Aralık 2000 - Polis, Kızı-

lay’da tutuklu ailelerine saldırı. Saldırı sırasında tutuklu yakınlarına kapılarını kapatan legal sol partiler kitle tarafından yuhalandı.

13 Aralık 2000 - RTÜK ve DGM, ölüm orucuyla ilgili haberlere sansür uygulamaya başladı.

14 Aralık 2000 3. Ölüm Orucu Ekipleri ölüm orucuna başladı.

15-16 Aralık 2000 - İktidar, görüşmeleri keserken, zorla müdahale tehditleri yaptı. Direnişçiler, saldırı olursa kendilerini yakacaklarını açıkladılar.

sindirildiği noktada, bu tüm halka çok daha büyük ölçüde yansıtılacaktır” tesbitini yapanlar, bu tesbite uygun davranmıyorlarsa eğer, orada, herşeyin, öncülük iddialarının, halka karşı sorumluluk iddialarının altı bir anda boşalır.

Ödediğimiz büyük bedeller, devrim iddiamızın sürmesidir. Büyük bir kararlılığa, büyük bedeller ödeme cüretine sahip olamayanların iddiası büyük olmaz.

Zulüm, devlet ve düzen hakkında söylediklerimizi kanıtlarken, bu zulüm karşısındaki direnişlerimiz, iddialarımıza ilişkin güvenilirliğimizin, tutarlılığımızın kanıtları olurlar.

Direnme savaşının 2. yılının sonunda, tüm dünyanın karşısında, verdiğimiz söze sadık, iddiamıza yaraşır, halkımızın güvenine layık olmanın onuru ve gururunu taşıyoruz. Bu onur ve gurur, başta şehitlerimiz olmak üzere, direnişimizin gazilerine, direnişe şu veya bu biçimde omuz veren halkımıza, direnişi başından bugüne omuzlayan tüm Cephecilere aittir.

Direnme savaşı, iktidar ufkuyla yazılan bir destandır

Ufkumuzda devrim var, aklımızda devrim var. Hayatın her alanındaki irili ufaklı mücadelelerin, örgütlenmelerin nihai amacı devrim mücadelesini geliştirmesidir. Zulüm, hak gaspları karşısındaki her direniş, o andaki, o alandaki talepleri, biçimleri ne olursa olsun, devrim yolunu açmak, devrim yürüyüşünü sürdürmek içindir. Böyle bakılmadığında, hayatın çok yönlülüğü, düşmanın sinsî ve çeşitli manevraları, pekala bizi devrim yolundan saptıracak, ufkumuzu kararta-

cak bir rol oynayabilirler. Faşizm ve devrim gerçeği içinde bakılmadığında, küçük şeyler büyütülür, büyük şeyler, küçümsenir. Direnme savaşı karşısında, “bir tek hücreler için bu kadar bedel ödemeye değer mi?” hafifliğinde değerlendirmeler yapanlar, meseleyi “hapishanede lüks yaşamayı istemek” diye çarpıtanlar, bu devrimci bakış açısını kaybetmiş olanlardır.

Parti-Cephe, iktidar için savaşıyor. Bunun için düzenin tüm zulmü üzerimizde; bunun için direniş destanlarıyla yazılıyor tarih. F tiplerindeki tecrit-tetriman statüsüne direnmek için, devrimci olmak bile gerekmez elbette. Çünkü orada, devrimci düşünceleri yoketmek hedeflenirken, sıradan insan için de insanlık onurunun aşağılanması sözkonusudur. Onuruna, kişiliğine düşkün herhangi bir insan da direnir ve direnmelidir F tiplerine. Ama devrimciler sözkonusu olduğunda, oradaki direnişin biçimi de, anlamı ve muhtevası da farklıdır. Hücrede savunulan, artık sadece insanlık onuru değil, onunla birlikte, insanlık onurunu gerçekte hayatın her alanında aşağılayan, her alanda adaletsizliği uygulayan sömürü düzenine karşı devrim hedefidir.

20 Ekim 2000’de direnişe başladığımızda, “düşüncelerimizle yaşayacağız” dedik. 2 yılın her anında işkencelerde, katliamlara, tecrit hücrelerine karşı düşüncelerimizi savunmaya devam ettik. Direnerek ve öterek koruduk düşüncelerimizi. Düşüncelerimizin aslı esası **devrimle başlar, devrimle biter**. Düşüncelerimizden vazgeçmek, emperyalizme ve oligarşiye boyun eğmektir. Boyun eğdiremediler. Alnımız ak, başımız dik, düşüncelerimizde devrim; emperyalizmin ve oligarşinin bu büyük saldırısı karşısında **zafer** bizimdir.

KATLİAM ve F TİPLERİNE SEVK! Devrimci tutsakların bulunduğu hapishaneler yakılıp

yıkılarak, 28 tutsak katledildi. Tutsaklar F Tipi hapishanelere sevk edildiler.

21 Aralık 2000 - TAYAD ve İHD başta olmak üzere demokratik kurumlara baskınlar yapıldı.

22 Aralık 2000 - Sosyalist iktidar adlı dergide, “devrimci

demokrasi artık siyaset dışına düştü... bu yolda ısrar edenlerin tasfiyesi kaçınılmazdı” diye yazıldı.

23 Aralık 2000 - 8 devrimci tutsağın cenazeleri, Gazi’de 3500 kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi.

3 Ocak 2001 - DHKC savaşçısı Gültekin Koç, Şişli Emniyet Müdürlüğü’nde feda eylemi gerçekleştirdi.

Ocak 2001 - Ölüm orucundaki

direnişçilere zorla besleme uygulanmaya başlandı. Semra Askeri ve Hatice Yazgan, hafızaları yokedilen ilk direnişçiler oldular.

11-13 Şubat 2001 - TAYAD’lılar Ankara yürüyüşüyle sessizliği bozdular.

21 Mart 2001- F TİPLERİNDE ölüm orucu ilk şehidini verdi. Sincan F tipinde Cengiz SOYDAŞ şehit düştü.

-sürecek-

Feride Harman 448. günde. Direniş defterinden satırlar...

“Sen bizsin biz de sen... Ötesi yürektedir”

“Haksızlığa karşı direnmek meşrudur” diyerek içeride başladığı direnişi, 23 Ağustos’tan bu yana dışarıda sürdüren **Feride HARMAN** siz bu satırları okurken açlığın, tecrite karşı direnişin 448’inci gününde olacak.

Direnişe başladığı günden bu yana ziyaretçileri hiç eksik olmadı Feride’nin. Onu ziyaret edenler, hücrelerde ulaşamadıkları tüm direnişçilere olan sevgilerini, saygılarını, desteklerini dile getirdiler. Kimisi duygularını düşüncelerini direniş evindeki deftere kısa satırlarla kaydetti.

45 gün direnişe destek için açlık grevi yapan ve oğlu Volkan’ı tecritin acımasız dişlilerine kurban veren Tayadlı Niyazi Ağırman, “sizin yanınızda olmak, sizin gibi bire bir parçam olmasını bilmek, bu şanlı direnişimize çorbada tuz misali biraz omuz vermek onurunu yaşamış olmak ne mutlu...” sözleriyle acılı bir babanın direnişe inanan duygularını kaydederken deftere; Armutlu halkından biri şu sözlerle kuruyor köprüyü; “*Armutludan boranlarımıza layık olduğun için senin yanında olmaktan gururluyum.*”

Öfke satırlara sığmıyor, duygularını anlatmakta zorlanıyor ziyaretçiler. Feride’de gördükleri 97 kahramanımız için yazılıyor her satır, hücredekiler selamlanıyor her satırda. Toplu olarak ziyarete gelen devrimci gençlik, coşkularını, “*bu büyük direnişin tanıdığı olmaktan direnişin içinde olmaktan gurur*” duyduklarını belirterek, “*bu inanç bu irade bizi umudumuza adım adım yaklaştırıyor. Bu inancımızla zaferin er geç bizim olacağı bilinciyle güneşe dönük alından saygıyla öpüyor yolun açık olsun diyoruz.*” derken, bir liseli gelecek için direnen Feride’ye şu sözlerle borcunu ödemek ister gibi; “*ben bir liseliyim. Yaşam küçük ama umutlarım büyük, umudumu sen ve diğer direnişçilerimizle büyütüyoruz.*”

Umudumuz, direnişlerle büyüyecek. Zafer onlarca, yüzlerce direnişle, kahramanlık destanlarıyla gelecek. 2000/2002 ölüm orucu bu uzun yürüyüşün sadece bir aşaması. Bayrak, Feride’lerin elinden “bir liseliyim” diyenlere devredildikçe zafer istediği kadar kaçsın, mutlaka tutup alından öpülecek demektir.

Bir ölüm orucu gazisinin annesi, “*kızım da bu acıları yaşadığım için, ne yazmam gerekir bilemiyorum seni seviyorum*” diye acılarını ortaklaştırıyor direnişçilerle. Ölüm orucu gazilerinden biriyse, kısa ve net olarak ifade ediyor; “*tek şey söyleyeyim; sen bizsin biz de sen... Ötesi yürektedir.*” Evet, ötesine çok da gerek yok. Yatağının başında Dersim’in kır çiçekleri gelenleri selamlarken, Feride ölüm yatağında, ölümlle teslim almak isteyen zulme karşı tüm halk için, tüm devrimciler adına direniyor.

Diğer sol gruplardan, devrimci demokrat çevreler-

den de gerek tek tek gerekse kitlesel ziyaretlerle sunulan destek, defterdeki Özgür Gençlik Okurları imzalı şu kısa satırlarda ifadesini buluyor; “*Sana söz bize göstermiş olduğun yoldan yan yana devrime değin yürüyeceğiz!*” Atılım gazetesi okurları direniş kokan şiirleriyle not düşüyorlar hemen yanına. Onları başkaları izliyor.

Gecekondulardan yoksulluk, acı ve zulme duyulan büyük öfke taşıyor Aksaraydaki eve. Gazi mahallesinden, Nurtepe’ye, Bayramtepe’den İkitelli’ye onlarca mahalleden, yüzlerce insan “umudumuz sizsiniz” diyor Türkiye gerçeğinin altını kalın harflerle çizerek.

Analar, kardeşler, gecekondulular, işçiler, memurlar, liseli ve üniversiteli gençler değil sadece direnenleri ziyaret eden. Anadolu’nun değişik kentlerinden insanlar, direniş haberlerine sansür uygulayanlara inat, işte duyduk ve geldik direnenlerin yanına der gibi atıyorlar imzalarını bembeyaz defterin sayfalarına.

“Dersim’den Sevgi ve selamlarla” diyen bir yaşlı Dersimli’nin yazdıkları gibi;

“*Direnişin, kavganın en yücesini veriyorsun. Ne mutlu sana. Onur duyduk bize bıraktığınız miras ve örneklerle. Söz veriyoruz and olsun ki, bıraktığınız bayrağı yere düşürmeyeceğiz. Ne mutlu bana ki, sizin gibi gencecik yoldaşlarım var. Çok ama çok gururluyum. Sizinle onur duyuyoruz.*”

Defterin ak sayfaları dolarken, Feride’nin ve hücrelerde, hastanelerde direnenlerin tecrite karşı ölüm yürüyüşleri sürüyor.

“Canlı Bomba” Yalanının Belgeleri

-POLİS HALA NEDEN YALAN HABER YAPTIRDIĞINI AÇIKLAMAYACAK MI?-

Geçen haftaki sayımızda dile getirdiğimiz yalan canlı bomba haberlerinden sonuncusu olan, Necati Önder'in İstanbul Emniyet Müdürlüğü tarafından “canlı bomba” ilan edilmesine ilişkin belgeler yayınlanmaya devam ediyor ve polisin yalan haberine ilişkin, yapmayacaklarını bilsek de, kamuoyuna açıklama yapmasını bekliyoruz.

Hastaneden Belge

Necati Önder'in ölüm orucunda sakat kalması nedeniyle tahliye edildikten sonra İstanbul'da tedavi altında olduğunu yazmıştık. İşte belge:

“BAKIRKÖY RUH SAĞLIĞI VE SINIR HASTALIKLARI EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ BAŞTABIPLIĞI

Tarih: 08 EKİM 2002 / Sayı: 2002-9021

Konu: Necati Önder - 20290

Sayın: Av. Behiç Aşçı

02.10.2002 tarihli dilekçenize cevaben;

İlgi dilekçeniz ile, hastanemizde yattığına dair belge istediğiniz Necati Önder **10.09.2002 tarihinde** 2002/9021 protokol no ile “PTSP+ Majör Depresyon” ön tanısıyla hastenemiz Nevroz II. Servisine yatırılmıştır. **Tedavisi halen devam etmektedir.** Bilgilerinizi rica ederim.

Sç. Memet CAN (Baştabip a. Baştabip Yardımcısı)

POLİS HALA AÇIKLAMA YAPMAYACAK MI?

Necati Önder'den Suç Duyurusu

Necati Önder hakkında yalan canlı bomba haberleri yaptıran, hedef gösterenler ve bu haberleri yapan basın hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Önder'in suç duyurusunu özetliyoruz:

“Suç Duyurusunda Bulunan : Necati Önder

Adres: Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Nevroz 2 Servisi

Açıklamalar:

1/ Ben 2000 yılında başlayan Ölüm Orucu'na katılarak bir dönem ölüm orucu yaptıktan sonra, C.M.U.K. 399. maddesi gereği tahliye edildim.

2/ Ölüm Orucu'nun tahrip edici etkilerinden dolayı fiziki ve psikolojik olarak hastalandım. Bu nedenle de çok uzun sürecek olan bir tedaviye başla-

dım. Tedavim halen Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları hastanesinde sürmektedir.

4/ Sağlık durumum nedeniyle yaşamımı tek başına sürdürmem mümkün değildir.

5/ Durumum böyle iken, geçen bir hafta içinde bir çok gazete ve TV'lerde adımın geçtiği haberler yayınlanmıştır. Bu haberlere göre ‘... ben bir canlı bomba imişim, feda eylemi yapmaya hazırlanıyor-muşum...’

6/ Sağlık durumum ortada olduğu gibi, bu iddiaların muhatabı olmam bile söz konusu olamaz. Yapılan açıkça beni şaibeli hale getirme ve hedef göstermektir. Bu komplocu haberler nedeniyle sağlığım daha da kötüleştiği gibi tedavimi de olumsuz etkilemiştir.

Sonuç ve İstem: Yukarıda açıkladığım nedenlerle, aleyhime bu türden haberleri **çıkartanların**, bu haberleri **yayınlayanların** tek tek tespit edilerek, yaptıkları yalan haberlerin gereği olarak yargılanmaları için dava açılmasını istiyorum.”

POLİS HALA AÇIKLAMA YAPMAYACAK MI?

Polis Bülteni Basına Suç Duyurusu

Necati Önder'in avukatları Av. Behiç AŞÇI, Av. M. Özgür GİDER, Av. Sevgi ÖZER ve Av. Süleyman ŞENSOY, RTÜK'e başvurarak, 22 ve 29 Eylül 2002 tarihleri arasında, Necati Önder hakkında “canlı bomba” yalan haberleri yapan radyo, TV ve gazeteler hakkında tedbir alınmasını istediler. Necati Önder'in yukarıda özetlediğimiz durumu anlatan avukatlar, daha sonra müvekkilleri Necati Önder aleyhine yayınların durdurulmasını, yayın kasetlerinden birer örneğin kendilerine verilmesini ve cevap haklarının tanınmasını talep ettiler.

Yapılan başvuruda, “kişilerin manevi şahsiyetlerine eleştiri sınırları ötesinde saldırıda bulunulması, cevap ve düzeltme haklarına saygılı olunması, basın meslek ilkeleri çerçevesinde mümkün olan haberlerin doğruluğuna emin olunmaksızın yayınlanmaması” gibi ilkeleri hatırlatan avukatlar, söz konusu haberlerde bu ilkelerin tümünün çiğnendiğini belirttiler.

BASIN YALAN HABERİ DÜZELTMEYECEK MI? NECATİ ÖNDER'İN TEKZİP HAKKINI TANIMAYACAK MI?

POLİS HALA AÇIKLAMA YAPMAYACAK MI?

“Bazı emekli generaller soygun düzeninin hizmetine girdi...”

(Emekli Tümgeneral Osman Özbek)

Peki Sen Kimin Hizmetindesin?

5-7 ekim günlerinde Zaman gazetesinden Nuriye Akman'ın emekli Tümgeneral Osman Özbek ile yaptığı bir röportaj yayınlandı. “Dobra dobra ... vatansever... yolsuzluğa karşı yılmaz savaşçı” havalarda konuşan Özbek, ordu içindeki çıkar çatışmalarını da ortaya serdi bu vesileyle.

Hangisi Hizmet Etmiyor?

“Şirketlerde çalışan emekli askerler soygun düzenine alet oluyor...” diyor Özbek. Ama kendisinin yıllarca hangi düzene hizmet ettiğini, tümgenerallik rütbesine nasıl yükseltildiğini anlatmıyor.

Söylenen doğru, ama eksik. “Bazı” değil, **tüm generaller bu soygun düzeninin hizmetindedir**. Soygun düzeninin hizmetinde olmayı demagojik bir ifadeyle sadece holdinglerde çalışan emekli generallerle sınırlamak gerçeği değiştirmiyor. Genelkurmay başkanının “*IMF bizi yarıyolda bırakmaz*” dediği, ordunun holdingi Oyak'ın Türkiye'nin en büyük holdingleri arasında yer aldığı yerde hiçbir demagoji generallerin soygun düzenine hizmetini gizleyemez. Acaba Osman Özbek o Oyak'ın üyesi değil miydi?

Bunları da geçtik. Sömürge ülke Türkiye'de ordunun bizatihi işlevi sömürü düzenine hizmettir, emperyalistler adına kendi ülkesini işgaldir.

19 Aralık'ta Kimin Hizmetindeydin?

Osman Özbek bilindiği gibi, **19 Aralık katliamının komutanıdır** aynı zamanda. Kurdukları partinin “hazırol partisi olmadığını” söylerken, “okyanus ötesinden emir alanlar hazıröl partisidir” diyor Özbek.

Peki 19 Aralık katliamı kimin için yapıldı, kim emir verdi, F tiplerini kim tavsiye etti? Soygun düzeni ve emperyalistler, değil mi?

Ve sen o katliamın komutanıydın. Hem soygun düzeni, hem emperyalistler adına hapishaneler tarihinin en büyük katliamına komuta ettin. Diri di-

ri yakarken, IMF programının önünü temizlemeye çalışıyordun? Fırat'lar, Aşur'lar bedenlerini tutuştururken “*yaşasın tam bağımsız Türkiye*” sloganlarını haykırıyorlardı ve senin emrindeki ölüm mangaları kurşunlar yağdırdılar üzerlerine.

Kaldı ki, “**okyanus ötesinden emir alanların başında senin ordun**” gelmiyor mu? Nato'dan emir alan, içdonuna, silahlarına, eğitimine kadar Amerika'ya bağımlı olan başka bir ordu muydu?

Katliamların Karşılığı; Uyuşturucu

Sanki bu ordu içinde en ast düzeyde bir astsubay konuşuyor. “*Bazı TSK mensupları uyuşturucu işine karışmış.*”

Peki neden hoşgörüldü, bilmiyor musun? Neden bütün uyuşturucu işine karışanlar aynı zamanda Susurlukçu, infazcı, katliamcı? Oligarşi, katliamların, işkencelerin, infazların, Susurluk operasyonlarının karşılığında devletin resmi tanklarıyla, panzerleriyle uyuşturucu sevkiyatına gözyumdu. Tabii kendi payını almayı da unutmadan. Bunlara girmiyor Özbek, çünkü o da bir Susurlukçu. Veli Küçük'ün sorulmasıyla palavralar da boşa çıkıyor:

“*Suçlu olsaydı, silahlı kuvvetler onu yargılardı. Demek ki suçlu görülmemiş. Çok çalışkan ve iyi bir insan. Susurluk'ta adı geçti diye kendisini suçlamak istemiyorum. Uyuşturucu işi de bence doğru değildir. Veli Küçük, Atatürkçü bir insandır. Jandarma'da dürüst bir imaj yaratmıştır.*”

Boşver Soygunu “Teröre” Bak

Beyaz enerji operasyonu nedeniyle kendine “yolsuzluklara karşı” havası veren Özbek, “*Terör ve irtica ile uğraşıyorsunuz, öbür taraftan hırsızlar malı götürüyor.*” diyor.

Yolsuzluklar bu yüzden görülmemişmiş... Rütbe alabilseydi, “terörle mücadeleye” devam edecektiyse. Emeklilik bütün generallerin dilini çözüyor, Özbek'inkini de it dalaşları çözmüş.

Generaller; ne gerek var yolsuzluklarla, soygunla uğraşmaya, siz devrimcileri katlederek o soygun düzenine hizmet etmeye devam edin. Sonra Özbek gibi günah çıkarırsınız!

HUKUKSUZLUK BELGELENDİ MÜHÜR KALDIRILDI

22 Aralık 2001 tarihinde keyfi bir şekilde mühürlenenden Anadolu Yayıncılığın Şişli'deki bürosunun mührü söküldü. Uygulanan bu hukuksuzluğa ve keyfiyete karşı yürütülen hukuk mücadelesinde Anadolu Yayıncılık açtığı davayı kazandı. Aslında bu saldırı basına yapılan bir saldırıydı. Bugün hedefte olan Anadolu Yayıncılık ve Yaşadığımız Vatan Dergisi'ydi. Buna tavrı aldıkları için belki yine hedef olacaktı. Ama unutulmasın ki bu keyfiyet karşısında sesi çıkarmayanlara da yarın sıra gelecektir. 9 Ekim tarihinde mührün kaldırılması sonucunda Anadolu Yayıncılık ve Yaşadığımız Vatan dergisi adına Erkan Yirdem bir açıklama yaptı.

Yirdem yaptığı açıklamada " 22 Aralık 2001 tarihinde Anadolu Yayıncılığın bulunduğu bina hiçbir hukuki dayanak gösterilmeden valiliğin 21.12.2001 tarih ve 2001/14107 sayılı kararı ile valilik ve emniyet tarafından mühürlendi. Tebliğ yapma gereği bile duymadan bizlere söylenen şu oldu: " başka bir yerde çalışmalarınıza devam edebilirsiniz". Valiliğin kararındaki gerekçe şuydu "Yaşadığımız Vatan Dergisi'nin jenerik bilgileri içinde teknik servis diye belirttikleri ancak ne amaçla faaliyet gösterdiği bilinmeyen ve valiliğimize herhangi bir bildirim olmayan.. yerin. mühürlenmesine.." diyordu. Tam dokuz aydır bir hukuk mücadelesi veriyoruz. Bu mücadelemiz hukuksuzluğu keyfiliği, meşrulaştırmaya çalışanlara karşıydı. Bu mücadelemiz aykırı, muhalif tüm sesleri boğmak için her türlü yasadışı uygulamalara karşıydı. Bu nedenle tam dokuz ay boş bir dairenin kirasını ödedik. Çünkü bu konuda geri adım atmadık. Çünkü bu hukuksuzluk, bu keyfiyet ve yasadışılık sadece bizimle ve sadece bugünle sınırlı değildi. Bu mücadelemiz bu tür hukuksuzluklara, keyfiliklere maruz kalan herkesin mücadelesidir.

Ve bu mücadelemizde bir kez daha kazandık. Keyfiliği ve hukuksuzluğu mahkeme kararıyla da belgelledik. Ancak bu keyfiliklerin, hukuksuzluğun son bulacağı anlamına gelmiyor. Biz bu süre içinde uğradığımız maddi ve manevi zararın karşılanmasının bir zorunluluk olduğunu söylüyoruz ve bunun için gereken yasal girişimlerde de bulunacağız. Bu keyfi uygulamaların süreklilik kazanmaması için yasal, hukuki bütün yollara başvuracağız. Ve bize verilen bu zararın karşılanması için hakkımızı sonuna kadar arayacağız. Bu konuda sizleri de yaşanan bu hukuksuzluklara karşı duyarlı olmaya , destek olmaya çağırıyoruz." dedi.

İTALYAN BAŞKONSOLOSLUĞU'NA VERİLEN DİLEKÇELERLE BİR KEZ DAHA "TECRİTE HAYIR" DENİLDİ

TAYAD'lı Aileler, TUYAB, Halkveleri 1. Bölge Temsilciliği, SDP İstanbul İl Örgütü, EMEP ve TÜM BEL-SEN 11 Ekim 2002 Cuma günü İtalyan Başkonsolosluğuna giderek, Başkonsolosluğa verdikleri dilekçelerle bir kez daha "Tecrite Hayır" dediler. Geçen hafta İtalyan Konsolosluğu'na dilekçe vermek için gittiklerinde dilekçeleri kabul edilmemişti. Aileler kararlılıklarını bu hafta bir kez daha aynı yere giderek gösterdiler. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı eylemde Konsolosluğa yakın bir yerden toplu halde yürüyerek Konsolosluk önüne kadar geldiler. Toplanan imzalar içlerinden 3 temsilciye verilerek konsolosluğa gönderildi. İmzaları götüren temsilcilerin dilekçelerini içeride konsolosluk görevlisine teslim etmelerinin ardından dışarıya çıktılar. Eyleme katılanlar dilekçeleri götüren arkadaşlarını kırmızı mendillerini sallayarak uğurlayıp kırmızı mendillerle karşıladılar. Verilen dilekçede kısaca "Tecrite Hayır F tiplerini Avrupa yarattı. Tecriti Avrupa onayladı. Tecrit ölüm demektir. Tecritin kalkmasını istiyoruz." diyordu. Dilekçeleri konsolosluğa veren bir TAYAD çalışanının; imzaları verdiklerini bundan sonra da yine farklı bir konsolosluğa dilekçelerini taşıyarak "Tecrite Hayır" diyeceklerini ifade etmesinin ardından eyleme katılanlar alkışlarla dağıldı.

GENÇLİK GELECEKTİR 3.SAYISI ÇIKTI

“Oy İstemiyoruz! Halkın İktidarını Kurmaya Çağırıyoruz!”

Seçim meydanlarında yalan bombardımanı son hızıyla sürerken yapılan bu çağrının sahibi, “Türkiye’nin sorunları çözümsüz değildir... Başaracağız!” diyen Devrimci Halk Kurtuluş Partisi.

7 Ekim’de **“Seçim Çare Değil! Seçim Oyununu Reddedelim! KURTULUŞ İÇİN TEK YOL DEVRİM!”** başlıklı bir açıklama yapan Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, düzen partilerinin “değişim” diyerek halkı aldatmaya çalıştığını belirterek, **“Değişimin adı devrim; adresi Devrimci Halk Kurtuluş Partisi’dir!”** dedi ve devrimin kaçınılmazlığına vurgu yaptı.

Devrimle Değişecek

56 yıldır Türkiye’de demokrasilik oyununun yalanlarla, demagojilerle sürdürüldüğünü belirten DHKP, bugün de düzen partilerinin “yeni yalanları kuşanıp geldiklerini” söyledi. Bu 56 yıl sonucunda Türkiye’nin hangi noktada olduğunu “bugün neredeyiz” sorusuna kısa bir Türkiye tablosunu özetleyerek verdiği cevaplarla ortaya koyan DHKP, bu tablonun Türkiye halkının talebi olmadığını ve devrimle değişeceğini ifade etti.

“Bunun dışındaki her değişim sözü en fazla makyajdır” diyen Parti, açıklamasını şu sözlerle sürdürdü;

“Gerçek ve köklü anlamda bir değiştirme programı, değiştirme iradesi, hiç bir düzen partisinde yoktur. Bu program ve iradeye sahip olan tek güç, devrimci harekettir. Bu iradeyle, tam 32 yıldır, değiştirmenin mücadelesini yürütüyoruz.”

32 yıllık tarihin, tecrübenin, devrimin mümkün ve kaçınılmaz olduğunu gösterdiğine dikkat çeken DHKP, **“Emperyalizme bağımlı, faşizmle yönetilen ülkemizde seçimle iktidarın niteliğini değiştirmek mümkün değildir.”** dedi ve **nasıl değişeceğinin cevabını** da DHKP Programından şu ifadelerle ortaya koydu:

“Bu nedenle partimiz, emperyalizm ve oligarşinin denetim ve yönetimindeki faşist iktidarın ancak halkın silahlı savaşıyla yıkılacağına inanır.”

KENDİ iktidarımızı kuralım

Halk İktidarında bir avuç işbirlikçi dışında bü-

tün halk kesimlerinin yeralacağını belirtildiği açıklamada, “Türkiye’nin sorunları çözümsüz değildir” denilerek, siyasi, ekonomik, bağımsızlık, haklar ve özgürlükler gibi alanlarda halk iktidarının sorunları nasıl çözeceğine DHKP programından örnekler verildi.

“Oy değil, kendi iktidarımızı kuralım” çağrısı yapıldığının altının çizildiği Parti açıklamasında, halkın yönettiği bir Türkiye’nin kaynak sorununun nasıl çözüleceğine şu ifadelerle açıklık getirildi: **“Halkın iktidarı, haksız, sömürüyle, zulümle elde edilmiş herşeye el koyarak, o üzerinde çok tartışılan ‘kaynak’ sorununu da çözecektir.”**

Zor Olanı Öneriyoruz: Başaracağız!

Onyıllardır halkın kendi kendini yönetemeyeceğinin işlendiğinin belirtildiği açıklamada, bunun mümkün olduğu ve **“kaygıların, bilinçsizliklerin, önyargıların, korkuların aşıldığı eşikte”**, devrime yürüneceği vurgulanırken, **“Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, işte bu eşiğin aşılmasını sağlamaya çalışan bir partidir.”** ifadelerine yer verildi.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, “Seçim oyunu reddedelim, kurtuluş için tek yol devrim” çağrısı yaparken, “zor olanı” önerdiğini belirttiği açıklamasını şu sözlerle bitirdi;

“Buna rağmen, ‘ben seçimde oy vereceğim’ diyen halkımıza önerimiz; oylarını programında diğer partilere nazaran demokratik, ilerici ögeler bulunan DEHAP’a vermeleridir.”

Bu seçim de geçecek; tek gerçek alternatifin devrim olduğu tekrar tekrar görülecektir. Halkın iktidarı, emperyalizme ve oligarşiye karşı, 70 milyon insanımızın, dünya halklarının zaferi olacaktır. Büyük zaferler, büyük zorlukların, büyük fedakarlıkların sonucunda gerçekleşir.

Zor olsa da, kurtuluşun tek yolu budur.”

56 yıllık “çok partili rejim” ve Seçim Oyunu

1946'da başladı çok partililik. Ondan önceki dönem zaten adı üstünde, “tek parti” devriydi. Mevcut yönetim bir küçük burjuva diktatörlüğüydü ve “yok biz dört başı mamur bir demokrasiyiz” diye de bir iddiası, bu yönde demagojisi, propagandası pek yoktu.

Çok partililik, Türkiye siyasetine, yeni-sömürgeciliğin armağanıdır. Aynı “AB uyum yasaları”nda olduğu gibi, çok partililiğe geçişte de, emperyalist ülkelerin baskıları etkili olmuştur.

Küçük burjuva diktatörlüğünden sonra oluşmakta olan yeni rejimin “demokrasi” propagandasına daha çok ihtiyacı olacaktı. Çünkü işbirlikçi oligarşik diktatörlük egemenliği tümüyle ele geçirirken, küçük burjuva diktatörlüğü de yerini, **faşizme** bırakıyordu.

O gün bugündür Türkiye'nin bir demokrasi rejimiyle yönetildiği söylenir. “Demokratik hukuk devleti”, “çok partili rejimimiz”, “parlamentar demokrasi” gibi sözler bolca kullanılır.

Sözü edilen bu demokrasi, bir halk demokrasisi olmadığı gibi, gerçek anlamda bir burjuva demokrasisi de olmamıştır.

Olduğu iddia edilen demokrasi, faşizmin önündeki tül perde olmuştur.

İşte buna **demokrasıcılık oyunu** diyoruz.

Oyunun gerdeği, görünürde, bir sürü partiler vardır, parlamento vardır, seçimler vardır... Ama bunların sistem üzerinde belirleyici bir hükmü yoktur.

56 yıldır “çok partili demokratik rejimde” yaşadığımız iddia edilmesine rağmen, halen işkencenin tartışılıyor olması, halen partilerin, politikacıların yasaklanması, halen en küçük demokratik hakkı kullanmanın bile, polis coplarıyla karşılanıyor olması, düzen partilerinin değil MGK'nın yönetiyor olması... Türkiye'deki rejimin demokrasi değil, faşizmi perdeleyen bir demokrasıcılık oyunu olduğunun ilk elde sayılabilecek kanıtlarıdır.

56 yıldır yapılan onlarca seçimde, halk çok değişik taleplerle, değişik umutlarla, onlarca partiyi iktidara getirdi.

Sonuç?

Türkiye'nin 56 yıllık demokrasıcılık oyununun sonucu; **demokrasısız ve sefaletle sürüklenmiş** Türkiye'dir.

Demokrasıcılık oyununun kuralı:

Halkı çaresiz, alternatifsiz bırak!

Seçimlere ilişkin yapılan bazı anketlerde, kime oy vereceksiniz sorusunun yanında bir de **“Bu seçimlerle bir şeyin değişeceğine inanıyor musunuz?”** diye de soruluyor; cevap, en azından yüzde 50-60 civarında **“bir şeyin değişeceğine inanmıyorum”** oluyor. Üstelik bunlar, oylarını şu veya bu

partiye verecek olan bir kesimin cevabı. Yani; oy verecek ama yine de bir şeyin değişeceğine inanmıyor.

Bu sonuç, bir umutsuzluk, alternatifsizlik göstergesi olduğu gibi, oligarşinin “çok partililik” demagojisinin ve seçim oyununun geçen 50 küsur yılda büyük ölçüde teşhir olduğunun da göstergesidir.

Düzen partilerinin “al birini vur ötekine” durumunda olduğu, koltuğa oturanın, önceden ne söylemiş olursa olsun, onları unutup düzenin dümen suyuna girdiği, halkın 56 yıllık tecrübesidir.

Bu seçimlerde bilinçli bir biçimde üzerinde durulmasa da hemen her seçimde, normal bir “demokrasi” için oldukça yüksek sayılabilecek oranlardaki sandığa gitme tavrı, bu tecrübenin sonucudur. Son 10 yıldır, hemen her seçim döneminde son ana kadar çok yüksek oranlarda olan “kararsızlar” oranı da gerçekte halkın güvendiği, çare, çözüm beklediği bir partinin olmayışındandır. Bu oylar, tam bir umutsuzluk ve çaresizlik içinde, son anda, en ehveni şer olana yönelmektedir.

Böyle bir tablo içinde elbette verilen oyları, şu partinin, bu ideolojinin oyları olarak değerlendirmek fazla mümkün olmamakta, onun yerine “tepki oyları”, “çaresizlik oyları”, “alternatifsizlik oyları” diye adlandırılmaktadır. Çok geniş bir kesim farkındadır ki sandığa yönelen oyu, umudun oyu değildir, değiştirmenin oyu değildir. Bu yanılla çoğu durumda siyasi bir tavır bile değildir.

Faşizmin demokrasıcılık oyunu da, halkın çaresizlik, alternatifsizlik içinde tutulduğu **bu koşullarda** sürdürülebilmektedir zaten.

Oligarşi, bu koşulları sürdürebilmek için, düzenin yasalılığı dışında örgütlenen, düzeni kökten değiştirmeyi hedefleyen alternatiflere karşı, her dönem tam bir tenkil ve imha politikası uygulayagelmıştır.

Ama oligarşinin baskıları, sadece düzen dışı olan güçlerle sınırlı da kalmamıştır.

Düzen içinde olan fakat, emperyalizm ve oligarşi açısından sistemin işleyişi açısından pürüz çıkarabilecek güçler de oligarşinin baskılarından nasiplerini almışlar, oligarşi, giderek geniş halk kitlelerini hepsi birbirine benzeyen partilere mahkum etmeye çalışmıştır. Başka bir deyişle, “alternatifsizliğin” sınırları iyice daraltılmıştır.

Bugünkü tablo, kitlelerin onlarca parti içinde, IMF’ye açıkça, cüretle karşı çıkacak bir parti arayıp da bulamadıkları tablo, işte böyle böyle yaratılmıştır.

Demokrasıcılık oyunu içinde

demokrasi sorunu

Emperyalist ülkelerde de seçim sistemleri, daha da önemlisi, seçimin işlevi esas olarak çok farklı değildir.

Ama buna rağmen, oradaki sistemi “**demokrasıcılık oyunu**” olarak adlandırmıyoruz. Çünkü, onlarda burjuva demokrasisinin kuralları, az çok oturmuştur. Bu demokrasinin içinde, içleri bugün büyük ölçüde boşaltılmakta olsa da, denetim, etkileme kurumları vardır. Haklar ve özgürlükler, nisbeten genişler... Seçimlerin, partilerin, ülkenin kaderi, beş generalin elinde değildir. Yüzyıllar süren mücadelelerin sonucu olarak partilerin sistem üzerinde belli bir rolü ve etkisi vardır... Sonuç olarak, bu ülkelerde de tekelci burjuvazi, giderek parlamenter sistemi tümüyle denetimine almakta, burjuva demokrasisi de tekelci partiler arasındaki bir oyuna dönüştürülmektedir.

Tekelci burjuvazi, düzene alternatif devrimci bir hareket gelişmedikçe, burjuva demokrasisiyle yönetmeye devam edecek, açık zor ve şiddete, yani faşizme başvuramayacaktır. Burjuva demokrasiler de kitlelere karşı zor kullanır, ama talidir.

Bizde ise, faşizm var. Yönetim, zor üzerine inşa edilmiştir. Bizde, tali olan, “demokratik hak ve özgürlükler”dir.

Oligarşi iktidarını ancak böyle koruyabilir ve sürdürebilir. Sömürge bir ülke olduğumuz, emperyalistler her geçen gün ülkemizdeki sömürü ve talanını artırdığı için, düzenin kitlelere verecek hemen hiç bir şeyi yoktur. Tersine hep alma peşindedir. Bu ise çelişkileri daha da derinleştirir. Halkın memnuniyetsizliğini, hoşnutsuzluğunu sürekli büyütür. Düzenin bu noktada da bildiği ve uyguladığı tek yöntem, yine zor’dur.

Zor’a dayanan bir düzen, ancak zor’la yıkılabilir. Zor’a dayanan düzen, parlamenter, barışçı, demokratik yoldan, alaşağı edilmesine izin vermez. Parti kapatmalar, milletvekillerini hapse atmalar, düzen dışına çıkan her güce karşı açık şiddete başvurma, bu politikanın ifadesidir.

Bizim gibi ülkelerde, bu nedenle, faşizmin yıkılması, devrim sorunudur. Ve bu anlamda, demokrasi de bir devrim sorunudur. Demokrasıcılık oyunu, düzene karşı halkın örgütlenmesini, mücadelesini geliştirmek için kullanılabilir, ama demokrasıcılık oyunundan gerçek bir demokrasi çıkarılabilmek mümkün değildir. Böyle düşünenler, siyasi körlük ve aldanma içindedirler. Böyle düşünenler, kitlelere demokrasıcılık oyununa çekerek, kitlelerin gerçek demokrasi yoluna, yani devrime yönelmesini engellemiş, düzenin ömrünü uzatmış olurlar.

Oligarşinin demokrasıcılık

oyunu içinde Solun seçim oyunu

Yukarıda da değindiğimiz gibi, madem ki, düzen “demokrasıcılık oyunu” oynuyor, yani madem ki, bu oyunun gereği olarak “demokrasinin olduğunu” iddia ediyor; nisbi yasal, legal, demokratik imkanlar oluşturuyor; o halde dev-

rimcilerin bunları değerlendirmesi de doğaldır.

Düzeni, en etkili biçimde teşhir etmenin yollarından biri de, doğal ki, düzenin iddialarının geçersizliğini bizzat hayatın içinde göstermektir.

Düzenin çok partililiği ve bir parlamentosunun mevcudiyeti de, devrimciler açısından hem teşhir amacıyla, hem kitlelere çözümümüzü gösterecek araçlar olarak kullanılabilir. Dünya devrimci hareketlerinin bu konuda çok zengin ve verimli deneyimleri vardır.

Ancak ülkemiz için aynı şeyi söylemek pek de mümkün değildir. Seçimlere ilişkin devrimci taktikler, çoğu kez karikatürize edilmiş, ne getirdiği ne götürdüğü hesaplanmayan şablonlar halinde uygulanagelmıştır.

Dümdüz bir çizgide, her koşulda “geçerli” bir taktikmişesine başvurulmuş boykot taktiği de, “Bağımsız aday” çıkarma taktiği de, bu karikatürize edilme talihsizliğine uğramış mücadele biçimleridir.

Ne boykot, ne bağımsız aday çıkarma, tek başına, yanlış bir taktik değildir; yerinde, zamanında başvurulabilir.

Keza, legal parti kurmak da, devrimciler tarafından reddedilmez. Ama onun da koşulları vardır. Hiç bir zemin yokken, bunun ne objektif, ne subjektif koşullarına sahip değilken kurulan legal partiler, çoğunlukla devrimci mücadeleden kaçışın bir aracı olmakta veya “parlamentar mücadele”nin karikatürize edilmiş bir haline dönüşmekte, devrimi geliştirmekten çok, devrimciliği marjinalleştiren bir rol oynamaktadır. DKÖ’lerin yerine legal partileri, legal partilerin yerine DKÖ’leri ikame eden çok çeşitli çarpıklıklar çıkmıştır.

İçinde bulunulan koşullarda devrimin çıkarlarına hangisi denk düşüyor? Bir taktiği belirlerken, cevabı aranacak soru budur. Bu sorunun cevabı, falan ülkede başvurulmuş bir taktik de olabilir, daha önce gündeme gelmemiş bir biçim de. Devrimin çıkarları, şablonlara hapsedilemez.

Türkiye solu, büyük çoğunluğu itibarıyla, her şeyden önce seçim tavrı konusunda “gerçekçi” olmamıştır. Ne kitlelerin durumu, ne de kendi subjektif durumları, yeterince değerlendirilmeden klasik reçetelerle taktikler üretilmiş, karikatürize biçimler de bu noktada çıkmıştır. Kimileri “bağımsız adaylar” çıkarmış, ama bu çalışmalar öyle olmuştur ki, ne sonuç alındığını bile yazamaz hale düşmüşlerdir. Boykot çağırısı ise, açık ki asıl anlamını aktif bir boykot tavrının, eylemliliğinin uygulanabileceği koşullarda geçerli ve etkilidir. Subjektif koşulların yetersiz olduğu ama 1983 cunta seçimlerindeki gibi her türlü muhalif çizginin seçim dışı bırakıldığı bazı dönemlerde de, ona çok özel misyonlar yüklemekten politik bir tavır olarak böyle bir çağrıda bulunulabilir. Bu da pasif bir boykot taktiğidir.

Seçimleri, parlamentoyu kullanmanın da çok çeşitli biçimleri vardır. Ne olursa olsun meclise girmeyi mutlaklaştıran, amaçlaştıran bir tavır, böyle bir “kullanma”nın ötesinde, düzene tabi olmayı ifade eder. Bugün ülkemizdeki reformist partiler, hala devrimden sosyalizmden sözseler de, yaptıklarının özü budur. Çeşitli ülkelerde, parlamento seçimlerine katılıp, adaylarını meclise sokma hakkı elde ettiği halde, örneğin düzenin dayattığı yemini etmemek için, veya düzenin parlamentosunun gayrimuşruluğunu çok güçlü ve etkili bir tarzda göstermek için, adaylarını meclise hiç göndermeyen partiler de olmuştur.

Bütün mesele, başta dediğimiz gibi, hangi tavrın, hangi taktiğin devrimi güçlendireceğidir. Bunun dışındaki tavır ve tartışmaların fazla bir anlamı yoktur. Bunun dışındaki bütün tavır ve taktikler, neticede oligarşinin düzenine güç veren, kitleleri oyalayan, alternatifsizliği pekiştiren tavırlar olmaktan öteye geçemezler.

Bu oyun, ancak devrimle,

Halk İktidarı’yla son bulur

Kitlelerin hoşnutsuzluğunun, memnuniyetsizliğinin had safhaya çıktığı koşullarda, devrimciler, kitleleri parlamento çağırmazlar. Kitlelere “demokratik Türkiye”yi kurmanın yolu olarak parlamentoyu gösteremezler.

Çünkü bu gerçek değildir.

Demokrasilik oyununun içinden demokratik Türkiye çıkmayacağı, faşizm varken, TBMM koltuklarında kaldırılacak ellerle bu düzenin değiştirilemeyeceği gün gibi ortadadır.

Eğer amaç, düzeni değiştirmekse, bunun yolu, devrimdir. Mevcut düzen içindeki her türlü mücadele ve örgütlenme imkanını, aracını değerlendirebilirsiniz, ama bu gerçek değişmez. Bu düzen ancak devrimle değişir. Demokrasi, bir oyun olmaktan, ancak devrimle çıkar.

Ancak devrim, tepeden tırnağa bir değişimdir.

Ancak devrimle, DEVLETİN TİPİ değişir. DEMOKRASİ-NİN biçimi değişir. PARLAMENTONUN işleyişi değişir.

Demokrasinin oyun olmaktan çıkıp, halk için demokrasi haline gelmesi, halkın iktidarının varlığını şart koşar. **Halkın iktidarı**, emperyalizme her türlü bağımlılığı ortadan kaldıracağı gibi, emperyalizmin ve oligarşinin baskı aygıtı olan faşist devleti, ordusu, polisi, bürokrasi, ideolojik ve kültürel bütün kurumlarıyla yıkacaktır.

Yerine, yeni tipte bir devlet kuracaktır.

Demokrasi, kullandığımız her oyun, kendi kaderimizi belirlemesi, işte ancak o zaman, o koşullarda mümkün olur.

bunlar bizi yönetebilir mi?

Yazı Dizisi
Bölüm 3

DSP

Her daim oligarşinin emrine amade bir politikacının, sol dışında her siyasi kimliğe açık kimliksiz partisi:

DEMOKRATİK SOL PARTİ

Demokratik Sol Parti demek, Ecevit demektir. DSP'nin siyasi arenada yer aldığı 17 yıl boyunca, bir DSP olgusundan çok Ecevit(ler)'den söz edildi. Çünkü program, politikalar, örgüt, hiçbir şey, Ecevit'ler her şeydi. Her an yeni politik kararlar alınabilir, MHP'yle bile ittifak yapılabilir, tüm il-ilçe parti örgütleri her an feshedilebilirdi.

Ecevit siyasetteki son dönemini dibe vurmuş bir siyasi lider olarak yaşıyor. Oligarşi, ondan yararlanabileceği kadar yararlandı. Ecevit, tekelle-re sadakatini, bir burjuva politi-

LİDERİ

ELİ KANLI "ŞAİR"

O, Türkiye'nin en fazla kan döken "şair"idir. Hümanistliği, zarif ve şair kişiliği üzerine çok propaganda yapılmıştır. Ama gerçek Ecevit kişiliği, mecliste Merve Kavakçı'ya "haddini bildirin ona" derken ve 19 Aralık sabahı "artık devletle başedilemeyeceğini anlamış olmaları" derkenki kişiliğidir.

Tersine bir imaj yaratmayı becermiş olsa da, Türkiye siyasetinin gördüğü en faydacı, en ilkesiz liderlerden biridir. "Bu düzeni değiştireceğiz" de diyebilmiş, Fetullah Gülen'i övebilmiş, Türkeş'le çok iyi ortak olabilmıştır.

kacı için hayati önemde olan "oy kaygısını" bile geri plana iterek kanıtladı. Oligarşi böyle birini bulmuşken bırakır mı? Denilebilir ki, iktidarda olduğu son 5 yıl boyunca, oligarşi tarafından ke- limenin gerçek anlamıyla **posası çıkarıldı**. Geriye onun siyasi varlığını sürdürebileceği bir şey bıraktırmadı.

Değişen ve Değişmeyen Ecevit

Kimileri, Ecevit'in bu son dönemine bakıp, Ecevit'in değiştiğinden sözetti; nerede o eski Ecevit yakınmaları duyuldu. Ecevit, eski Ecevit'ti. Daha doğru bir deyişle, Ecevit eskiden de böyleydi. Farklı gibi gösteren kimi sözler ve sloganlarıydı. Bir dönem, daha "sol" sloganlar daha gerekiyordu, öyle söylemişti. 70'lerde **devrimcilere**, 90'larda önce **islamcılara**, bir sonraki seçimlerde **şovenistlere** seslenmekte hiç bir sakınca görmemiştir. **Devrimci, Fetullah Güleni, MGK'cı, ulusalcı**, her kılığa, her kimliğe bürünebilmiştir...Kısacası, farklılık iktidara gelmek için söylenen sözlerin farklılığıydı. **İKTİDARDAKİ ECEVİT** ise, hep aynıydı, 80 öncesi de, bugün de...

Koltuğun yolunu açacak kadar "sol"

Ecevit'in tarihi daha eski, DSP'nin ki daha yenidir... DSP'nin bir "parti" olarak tarihi de yoktur zaten; "**Ecevit'in tarihi**"nin bir parçasıdır.

Ecevit, geniş kitleler tarafından 1961-65 dönemindeki Çalışma Bakanlığı sırasında tanındı. 1961 Anayasası halka nisbi demokratik haklar tanıdı ama gerekli kanuni düzenlemeler yapılmadığı için bu haklar kullanılamıyordu. Ecevit'in de içinde yer aldığı hükümetin öncelikli görevlerinden biri bu düzenlemeleri yapmaktı. CHP'nin, DP iktidarı yıllarındaki demokratlığının, özgürlükçülüğünün ne kadar "samimi" olduğu işte bu yasaları çıkarırken görüldü. Ecevit'in hazırladığı çalışma yaşamıyla ilgili düzenlemelerde, grevle birlikte **lokavt** da yasallaştırıldı. **1 Mayıs** yerine, 23 Temmuz işçi bayramı olarak ilan edildi. "Partiler üstü" **Amerikan sendikacılık** anlayışının yerleşmesi, Ecevit'in katkılarıyla sağlandı.

Bunları yapan Ecevit ve partisi CHP, 1965 seçimlerine "ortanın solu" sloganıyla girdiler.

1960'ların sonuna doğru ise artık bu slogan da yetmez olmuştu. Çünkü halkın mücadelesi geliyor, talepleri netleşip radikalleşiyordu. Ecevit, bu döneme "ayak uydurmakta" da geç kalmadı.

1969 seçimlerinde Ecevit'in sloganları daha kes-

kindi artık... Seçimlere “Bağımsız Türkiye” sloganıyla, “Petrol ve doğal kaynakların millileştirileceği” vaadiyle girmişti, “Doğu’nun düzeninin mayınla, jandarmayla, silahla değil fabrikayla, okulla değiştirileceği”ni söylüyordu. TİP’in düzenlediği Doğu mitinglerine Türkeş’le birlikte karşı çıkan da yine aynı Ecevit’ti.

Bu paradoks “Ecevit solculuğu”nun niteliğini de anlatır. Halkın sol talepleri varsa, ona da **düzen adına** Ecevit sahip çıkmalı, başka da sol olmamalıydı.

ABD’nin, Cellatların, MHP’nin önünü açan Ecevit

“Bağımsız Türkiye” diye bağırmıştı kürsülerden ama, NATO ve ABD ile peşpeşe ittifak anlaşmaları imzalayan da kendisiydi.

1972’de yaşananlar ise, Ecevit’in kişiliğini tanımak açısından belirleyici bir öneme sahipti. 12 Mart cuntasının hükümünün sürdüğü bir dönemde, İnönü’nün hükümetten istifa etmesiyle Ecevit, İnönü’nün yerine vekalet etmeye başladı. Denizlerin idamı gündemdediydi. Ecevit, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın idamlarını sessizliğiyle onayladı. Ve tarihin garip tecellisidir; idamlardan sadece 8 gün sonra da 1972 14 Mayıs’ında CHP’nin yeni başkanı oldu.

1974’te Başbakanı Ecevit. Meydanlarda yine sol sloganlarla halka sayısız vaatlerde bulunmuştu. Tabii bunların hiçbirini yerine getirecek değildi. Ecevit’i vaatlerinin yarattığı baskıdan Kıbrıs işgali kurtardı.

Ecevit, “Kıbrıs Fatihi” olarak hemen bir erken seçim yapıp, daha büyük bir çoğunlukla iktidara gelmek istedi. Ama umduğu olmadı. Tersine, yapılan erken seçimlerden Milliyetçi Cephe (MC) çıktı.

Ecevit 78-79’larda yine iktidar koltuğuna oturdu. “İktidardaki Ecevit, dün de aynıydı, bugün de” sözlerimizin asıl kanıtı işte bu süreçtir.

Ecevit iktidarı bu süreçte, bir emperyalizmin ve oligarşinin istediği bir çok faşist yasa çıkarıldı: **İl İdareleri, Polis Vazife ve Selahiyetleri, Toplantı Gösteri ve Yürüyüşleri, Ateşli Silahlar, Ceza Mahkemeleri Usulleri, Cezaevlerinde Tek Tıp Elbise Uygulaması** gibi, işkencecilere, kontra valilere yeni yetkiler veren, halk üzerindeki kısıtlamaları artıran bir çok yasa, onun döneminde çıkarıldı.

İkinci olarak; bu dönem, sokaklarda MHP’li faşistlerin terör estirdiği dönemdir. Seçimlerde “faşizmi önleyeceğini” söyleyen Ecevit, faşist te-

rör karşısında bir şey yapmak bir yana, devrimcilere karşı devlet terörü uygulamakla meşguldü.

Bu politika sonucudur ki, 16 Mart katliamı, Maraş katliamı, Ecevit iktidarında gerçekleşti.

IMF’nin 1978 Nisan, 1978 Eylül ve 1979 Mart tarihli **istikrar tedbirlerini** de hiç itirazsız uyguladı aynı Ecevit.

Yaptıklarının bugün yaptıklarından ne farkı var?

1980 sonrası Ecevit ve DSP

Cuntanın “sivilleşmesi”yle birlikte yeni partiler kurulurken, Ecevit’in kadrolarının bir kısmı, cuntanın himayesinde kurulan Halkçı Parti’ye katılırken, bir kısmı da SODEP’e katıldı. Ecevit, eski CHP’deki “hiziplerden bıktığını” söyleyerek, eski kadrolarıyla yolunu ayırdı; yeni bir parti kuracağını açıkladı. “*Sosyal demokrat parti fabrikalarından kurulacaktı*”. Ecevit’in “aşağıdan yukarıya örgütlenecek” partisinin o zamanki önemli isimleri eski Türk-İş başkanı Halil Tunç ve işadamı Murtaza Çelikel’di.

Ecevitlerin partisi, Demokratik Sol Parti (DSP) adıyla 14 Kasım 1985’te kuruldu. Genel Başkan, Bülent Ecevit **yasaklı** olduğu için, **Rahşan Ecevit**’ti. Ecevit yine aynı misyonu yüklenmişti; yine sol görüş, halkın solculaşmasını, devrimcileşmesini engelleyecek bir parti kurmuştu. İsmi de ona göre idi. Yasakların kaldırılmasıyla 18 Eylül 1987’de Genel Başkanlığa Bülent Ecevit getirildi.

Kimliği

Kendi ismine bu kadar uzak olan bir parti bulmak zordur. Demokratik ve Sol isimleri, adeta DSP’nin **anti-tezi** gibidir.

“Çift yetkili”, Rahşan ve Bülent Ecevit’tir. İl, ilçe örgütleri her gün, her an bir merkez (yani Rahşan) emriyle değişebilir. Parti içinde anti-demokratiktir. Ama bu onun “Türkiye projesi”nin de bir parçasıdır.

Hem demokratik, hem sol sıfatını taşıyıp, “**Bütün ülkeyi F tipine çevirme**” politikasının uygulayıcısı olmuştur. “**Milliyetçilik**” dalgasıyla iktidar olmuş, emperyalistlere peşkeş çekilmedik bir şey bırakmamıştır.

DSP, oligarşinin sömürde ve zulümde sonuna kadar kullandığı halk düşmanı bir partidir; şu an siyasi bir **paçavra** durumundadır.

20 Ekim 1991 seçimlerinde barajı ucu ucuna geçti. DSP, fazla kaale alınmayan bir parti durumundaydı. Kendini oligarşiye kanıtlamış bir burjuva politikacı olarak sabırla “gününün geleceği” zamanı bekliyordu.

Sadık uşağın zamanı: 28 Şubat

Önce Susurluk, ardından 28 Şubat, Ecevit'in beklediği fırsatı ortaya çıkardı. MGK, Sincan'da yürüttüğü tanklarla Refahyol hükümetini tasfiye ederken, yerine en uygun aday “Susurluk'un dışında görünen” Ecevit'ti. 1997 Temmuz'unda ANAP, DTP ve DSP hükümeti oluşturuldu. Ancak, o zamanki adıyla söylersek ANASOL-D hükümeti, fazla uzun ömürlü olmadı. ANASOL-D dağıldıktan sonra, MGK ve TUSİAD'ın zoruyla, mecliste **4. parti** durumundayken, hükümeti kurma görevi ona verildi. Gerçekte hükümeti kuracak gücü yoktu. Ama **MGK zoruyla**, diğer partiler de bu azınlık hükümetini desteklediler.

MGK, TUSİAD, ABD, hepsi Ecevit'e çalışıyordu adeta. Başbakanlık koltuğundayken, Öcalan'ın ABD tarafından Türkiye'ye teslim edilmesi, 1999 seçimlerindeki en önemli kozu oldu. Ve bu seçimlerden beklenmedik bir oy oranıyla çıkarak, bir kaç yıl daha iktidarda oturma fırsatı elde etti.

24 Aralık'tan 19-22 Aralık'a

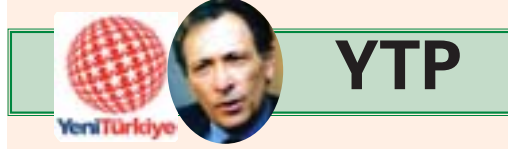
Maraş katliamından, 1998 Mart'ında dört Cepheli'nin kaybedilmesine kadar, iktidarda olduğu her dönemi kontrgerillanın döktüğü kanla dolu olan Ecevit'in, son iktidar döneminde de kural değişmedi.

Emperyalizm ve oligarşi adına, onları uzun süredir “rahatsız eden” hapishaneler sorununu, Türkiye tarihinin en büyük katliamıyla “çözdü”!

Faşizmin başbakanı olduğunu yeniden kanıtladı. Siyasi ömrünün sonunu, **işbirlikçilikte, uşaklıkta, hortumculukta, katliamcılıkta**, Türkiye tarihinde eşine rastlanmayan bir icraat sergileyen hükümetin başbakanı olarak tamamladı.

Ecevitler, partisine **“Yiğit halkçı devrimciler / Bu kavga da öncüler / Ateş kussa da faşistler / Haydi yakın ak günler”** diye şarkı yapıp, ardisıra en büyük katliamların mimarı olan bir **ikiyüzlülük ve yalanlılık doruğudur**.

Türkiye tarihi, Türkiye halkları DSP'yi ve liderini, hep bu sıfatlarla ve lanetle anacak.

DSP artıklarından Medya zoruyla yaratılan, ve ölü doğan

YENİ TÜRKİYE PARTİSİ

Ne kadro, ne program itibarıyla hiç bir yeniliği olmayan YTP, tekelci burjuvazinin operasyonu sonucu suni olarak yaratılmış bir partidir.

Operasyon, mevcut hükümeti bozup, yerine TUSİAD'ın, AB'nin ve IMF'nin isteklerini daha hızlı karşılayacak bir hükümet kurmaktı. **Hüsamettin Özkan-İsmail Cem-Kemal Derviş** önderliğindeki “yeni oluşum” bu operasyonun koçbaşı olarak çıktı siyasi sahneye.

Büyük bir medya kampanyasıyla pazarlandı.

Manşetler, köşe yazarları övgüler diziyor, borsa keyiften dört köşe oluyordu.

Ne var ki “Erken seçim” manevrasıyla operasyon yarıda kalınca, bu suni oluşum da ortada kaldı. Medyanın pompaladığı rüzgar kesildi. Derviş kendine başka kapı buldu.

YTP, ülkenin ihtiyaçlarının, halkın taleplerinin, veya siyasi alandaki bir boşluğun doğurduğu bir parti değil, zorla doğurtulmuş bir partidir.

Kullanılanların sık sık başına gelen, onların da başına geldi. Şu anda, adeta “kapı önünde bırakılmış enik” durumundadırlar.

LİDERİ; Asıl “başkan”ının Hüsamettin Özkan olduğu söylenmekteydi başlangıçta. Özkan, tekelin iş takipçisidir. Onun başı çektiği bir partiden başka bir “iş” çıkması da mümkün değildir.

Resmi başkanı İsmail Cem ise, bir zamanlar **“Türkiye'nin geri kalmışlığının tarihini”** yazan bir “solcu”dur. Bir zamanlar geri kalmışlığın nedeni diye suçladığı emperyalizmin hayranıdır, Avrupalıdır.

YTP, başkanı İsmail Cem ve YTP'li milletvekilleri; DSP-ANAP-MHP iktidarının tüm icraatlarının **ORTAĞIDIRLAR**. Kimse hiç bir itirazlarına tanık olmamıştır.

Halkımızı sefaletle sürükleyen IMF soygununun da, hapishaneler katliamının da **failleri ve suç ortakları** arasında onlar da vardır. IMKF anlaşmalarına attıkları imza, ellerindeki halkın kanı, **“yeni”** olma iddialarının tekdizidir.

Seçim Oyununu Reddedelim! Kendi İktidarımız İçin Mücadele Edelim!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Ne istiyoruz? Aç, işsiz, evsiz kalmayacağımız, aşağılanmayacağımız, zulüm görmeyeceğimiz bir ülke. **Ne istiyoruz?** Bağımsız, demokratik bir Türkiye!

Sandiğa atacağımız oylarla bu isteklerimizi elde edebilir miyiz?

Tecrübelerimizle sabittir ki, bu sorunun cevabı hayır'dır. "Çok partili" demokrasilik oyununun başladığı 1946'dan bu yana, seçimle ne kazanabildik ki?

Demokrasilik oyununun bilançosu; açlık ve zulümdür!

Biri gitti, öteki geldi; değişen pek az şey oldu; değişen işsiz sayısı oldu; değişen açların sayısı oldu; değişen infazların, katliamların sayısı oldu; hepsi arttı!

Düşünceler, inançlar, ulusal kimlikler baskı altında tutuldu. Krizler, kemer sıkmalar, "fedakarlık" istemeler hiç bitmedi.

Hep soyulduk, ezildik!

Seçim oyunuyla bu durum değişmez. Bu tabloyu, ancak örgütlenerek, mücadele ederek değiştirebiliriz. Açlığa, zulme, ancak böyle son verebiliriz.

Haklar ve özgürlükler cephesi, "Artık Yeter" diyenlerin sesidir. **Haklar ve özgürlükler cephesi**, "Artık Yeter" demeye çağırır.

IMF'ye Hayır, Emperyalizm İşbirlikçiliğine Son Diyenler, Seçim Oyununu Reddedin!

Meydanlardaki düzen partileri ne diyor: "IMF programını uygulamaya devam edeceğiz!.. Stratejik müttefikimiz ABD'nin yanında olacağız!"

Bunun anlamı açık değil mi?

Bunun anlamı savaş, zam ve zulümdür!

Düzen partilerine verilecek her oy, kendi kötülüğümüzü istemektir.

Biz Yönetmeliyiz!

Bu ülkeyi kim yönetiyor? Cevabını sokaktaki çocuk bile biliyor: AMERİKA!

Halkın açlığına, sefaletine kayıtsız; direnenlere karşı her türlü zulmü uygulayan bir yönetim var!

Bu yönetim, Amerikancıların yönetimidir, patronların, ağaların, generallerin yönetimidir.

Hayır; Biz yönetmeliyiz. Halk yönetmeli.

Halkın iktidarı kurulmadan, hiç bir sorunumuz çözülmez!

Değişmesi gereken, koltukta oturan partiler değil, iktidarın niteliğidir: Oligarşinin iktidarı yerine halkın iktidarı kurulmalıdır.

Seçim oyununu reddet! Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeleye katıl!

Bu ülkede yaşayan 70 milyonun tecrübesi, sağduyusu, seçimlerden bir şey çıkmayacağını, bu düzen partileriyle bir şey değişmeyeceğini bilir. Gerçek budur.

Bu düzen ancak, zorlu bir yol olsa da, **devrim** yoluyla değişebilir. Sorunlarımızı ancak, devrimle kurulacak bir **halk iktidarı** çözebilir.

Bu gerçeğe rağmen, illa oy vermeye gidecek olanlara, tercihlerini programında diğer partilere nazaran, demokratik, ilerici öğelere yer veren DEHAP'tan yana kullanmalarını tavsiye ederiz. Politikalarının eleştirisi bir yana, mazlumlara temsil etmeye çalışmalarıyla ötekilere karşı tercih edilebilirler.

Köklü çözüm isteyenler, boş hayallere kapılmadan, emperyalizmin ve oligarşinin iktidarına son vermek için, mücadeleye katılmalıdır.

Kukla bir meclise çürümüş bir devlete değil; Kendi mücadelemize, örgütlenmemize güvenelim!

Halkın Yönettiği Türkiye'yi Yaratabiliriz!

Kendi gücümüze güvendiğimizde halkın Türkiye'sini yaratabiliriz. Halkın iktidarındaki Türkiye'de siyasetten, ekonomiye, demokrasiden temel haklara bir özeti arka sayfamızda sunuyoruz. İşte biz böyle bir Türkiye için mücadele ediyor, böyle bir ülkeyi yaratma mücadelesi için **HALKIN CEPHESİNE** çağırıyoruz.

HALKIN İKTİDARINDAKİ TÜRKİYE'DE; Bağımsızlık, demokrasi, ekmek ve adalet olacak!

❑ **Halkın iktidarı**, çok uluslu, bağımsız, özgür, demokratik bir devlet olacak. İktidar emperyalizm ve işbirlikçi sömürücü sınıflar dışındaki tüm halkın iktidarı olacak.

❑ **Emperyalizmle** her türlü siyasi, ekonomik, kültürel bağımlılık ilişkisine son verilecek... IMF, Dünya Bankası gibi ekonomik, NATO gibi saldırgan kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilecek. Emperyalist üsler kaldırılacak.

❑ **Halkın yönetime katılımı** seçimlerle sınırlanamaz. Halk yönetime katılma hak ve yetkisini sürekli olarak ve yerel-merkezi olarak kurulan Halk Meclisleri aracılığıyla aşağıdan yukarıya örgütlenerek kullanacak. Halkın, seçtiği vekilleri, görevini yerine getirememesi veya suç işlemesi durumunda, seçim zamanlarını beklemeden GERİ ÇEKME hakkı vardır.

❑ **Ekonomi politikalarının temeli**, halkın ihtiyaçları ve çıkarlarıdır. Bunun için, oligarşik güçlere ait tekeller, onların denetimindeki tüm üretim üniteleri kamulaştırılacaktır.

❑ **Kırsal alanda** toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğine son verilecek, toprak ve tarım reformu yapılacaktır.

❑ **Ulusların** kendi kaderlerini özgürce belirleme hakları koşulsuz savunulacaktır.

❑ Halkın her kesiminin mesleki, kültürel, sosyal, siyasal örgütlenme özgürlüğü güvenceye alınacaktır.

❑ **Tüm emekçiler** çalışma, geçim ve örgütlenme güvencesine sahiptirler; çalışma yaşamına ilişkin tüm yasalar işçi ve diğer emekçi meclisleri tarafından yapılır.

❑ **Özürllüler ve emeklilerin**, hakları ve yaşama katılımları güvence altına alınacaktır.

❑ Çalışmak isteyen ama herşeye karşın işsiz kalanların asgari geçinme koşullarının sağlanması devletin güvencesinde olacaktır.

❑ **Temel hak ve özgürlüklere** konulan sınırlamalar kaldırılacaktır.

❑ **İnançlar** üzerindeki baskıya son verilecek, inanç özgürlüğü güvenceye alınacaktır.

❑ Halkın çıkarlarına aykırı olmamak kaydıyla,

herkesin düşüncelerini açıklama, yayma ve örgütlenme hakkı olacak.

❑ **Kadın** ile erkek, her alanda hak eşitliğine sahip olacak. Kadınların örgütlenmesi ve ülke yönetimine her alanda katılmaları için kesin ve etkin önlemler alınacaktır.

❑ **Eğitim**, devletin görevidir. Her düzeyde ücretsiz olacak. YÖK ve benzeri kuruluşlar lağvedilerek üniversiteler demokratikleştirilecek. Üniversiteler, içinde öğrencilerin, öğretim üye ve elemanlarının, çalışanlarının ve Halk Meclisi temsilcilerinin yer aldığı ÜNİVERSİTE KONSEYLERİ tarafından yönetilir.

❑ **İnsan sağlığı** her şeyin üzerinde tutularak her türden sağlık hizmetleri ücretsiz karşılanacaktır.

❑ Tüm halkın sağlıklı konut sahibi olma hakkı için tüm güçler seferber edilecektir.

❑ **Kültürel** yozlaşmayı durdurup, halkın gelecek ve kültürünü geliştirmek, halkın iktidarının öncelikli görevlerinden olacaktır. Fuhuşun ekonomik ve sosyal temeli yok edilecektir. Fuhuş yuvalarına izin verilmeyecektir.

❑ **Doğal çevreyi** kirletecek, halkın sağlığını tehdit edecek sanayiye izin verilmeyecektir.

❑ **Yargı**, halkın yargıya katılımını esas alan bir adalet anlayışı üzerinde yükselir.

❑ **Halkın Ordusu**, emperyalistlerin amaçları için kullanılmayacak, halkın hizmetinde olacaktır.

❑ Önceki iktidarlarda halka karşı katliam, işkence, kaybetme vb. suç işleyen; halktan toplanan vergileri yağmalayan; emperyalistlerle işbirliği yapan; cuntacılar, hükümetlerin üyeleri, sorumlular derhal tutuklanarak, halka açık mahkemelerde yargılanacaklardır.

IRAK'A SALDIRI ORTADOĞU'YA SALDIRIDIR

Irak'a saldırı; tüm Ortadoğu'yu Amerika'nın çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirme, kaynaklarını yağmalama, halkların iradesini yoketme saldırısıdır.

Ortadoğu halklarının kanını, canının, iradesini pazarlık masasına yatırmak ahlaksızlıktır. Türkiye'deki üslerden havalanacak her Amerikan uçağından düşecek bombanın yıkımlarının sorumlusu oligarşi olacaktır.

"Pazarlık yok, müzakere yok. Dünya sizin silahsızlanmanızı istiyor. Dünyaya gösterin."

Bu sözler Amerikan başkanı Bush'a ait ve Afganistan saldırısı öncesinde yaptığı açıklamalardan birinden alınmadı. Bugün, Irak için savuruldu bu tehditler. Ama, Afganistan için söylenenlerle kelime kelime aynı olması elbette bir raslantı olmadığı gibi, Bush'un kapasitesizliğinin de sonucu değildi.

Bu cümle bir politikanın düz olarak ifadesidir.

Politika, Amerika'nın "imparatorluk" politikasıdır. Amerikan çıkarlarının önünde olan bütün güçlerin, devletlerin, halkların yok edilmesi ya da teslim alınmasına dayanan politikanın dayatılmasıydı.

Bu cümlede Amerikan politikalarının bir çok yönünü görmek mümkün; mesela "dünya" dediği sadece Amerika ve İngiltere'den ibarettir. O da halkları hariçtir. Mesela, hukuksuzluk, dayatma, halkların iradesini dinlememe hiçbir sınır tanımaz bu politikada.

Bu politika ezilen halklara zor yoluyla dayatılırken, emperyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde çeşitli biçimlerde süren çatışmalarda da karşılıklı manevralarla ortaya çıkıyor. Avrupa, Amerika'nın tek güç haline gelmesini çıkarları açısından tehlikeyi bulurken, Amerika da Irak saldırısını bu poli-

tikanın eşiği olarak değerlendirmek istiyor. BM'deki çatlak seslere, Avrupa'nın yer yer itirazlarına rağmen gerçekleşecek bir saldırı bu eşiğin aşılması demektir.

Almanya ile Amerika arasında Irak konusunda yaşanan tartışmalara ilişkin Pentagon danışmanı Richard Perle'nin yaptığı açıklama, imparatorluk politikalarının emperyalistler arası ilişkilere yansımalarının en bariz göstergesiydi.

Perle, "Alman başbakanı, Irak konusunda farklı düşündüğü için bozulan Washington ile ilişkilerini düzeltmek istiyorsa, istifa etmelidir." dedi.

Bush'un "müzakere yok, pazarlık yok" sözleri, emperyalistler arası çatışmalarda da görüldüğü gibi "farklı düşünen" başbakanların istifasını istemeye kadar ulaşmış durumda.

"Ya Teslim Ol Ya Da İşgal Ederim"

Söylenen özetle şudur; BM'yi, şunu bunu geçin, ben ne yapıp edip vuracağım...

İşte bu nedenle de, BM silah denetçilerinin Irak'a gidişine Amerika engeller çıkarıyor ve Irak'ın kabul etmeyeceğini bildiği ağır şartlar öne sürerek kendine gerekçe yaratmaya çalışıyor. Amerika'nın BM'de kabul edilmesini istediği tassa-

bilir. Kitle imha silahları ise kalan yüzde 1'de saklanmış olabilir. Bu yüzde 1'i de denetleyecek bir rejim yaratılmalı". Ne silah denetimi ben işgal edeceğim diyen bu kafayı demokrat diye örnek almak başlıbaşına bir komedidir. Teorisye böyle olursa, takipçilerinin nasıl bir kariyere katırla olacağını düşünün.

"Üçüncü Yolcunun" Zekası!

Önce CHP "Yeni sol" diyerek, sonra Derviş "sosyal liberal sentez" diyerek örnek aldılar İngiltere Başbakanı Tony Blair'i.

Blair'in "üçüncü yol" dediği politikanın ne olduğunu en iyi Bush'un kuyruğundaki Blair resmi

anlatmaya yetse de, teorisyenin "zekası" da CHP'nin örnek aldığı kafa yapısını gösteriyor.

Blair, Irak'a silah denetçilerinin gitmemesini, bunun yerine rejimin değiştirilmesini bakın nasıl açıklıyor; "Irak'ın yüzde 99'u denetlen-

Düzen partileri ve Irak

Düzen partilerinin seçim propagandalarına bakın, Irak konusundan özellikle kaçıyorlar. Kaçamadıkları noktada ise ya palavralar sıralanıyor, ya da Amerikancılık alenileştiriliyor.

Düzenin "milliyetçisi" **MHP**, kulağını tersten göstererek Amerika'ya paralellik sağlarken, "ulusalcı solcu" **DSP**'nin "sadık müttefik" Amerika'nın saldırısına itiraz noktası sadece Kürt devleti.

DYP lideri Çiller çoktan savaş miğferlerini kafasına geçirip, asker parkasını giyerek "Irak'a saldırıda ben başbakan olmalıyım" diye politikasını ortaya koymuştu.

ANAP ise, Amerikancılığını "Türkiye kendisini koruyacak tedbirler almalı. Irak bugün Türkiye için tehdittir." sözlerinin ardına gizlemeye çalışırken, **Tayyip Erdoğan** Bush'a yazdığı mektupla "teröre karşı savaşta Amerika'nın yanında olduğunu" ilan etti bile.

YTP, önce göstermelik BM girişimleri olsun, sonra saldırı anlamına gelecek ifadelerle geçiştirirken, **CHP** "Türkiye zarar görür" diyerek dolar ahlakına tam uymun örneğini verdi.

Açıklamaları baz aldığımızda tek "itirazı" olansa **SP** oldu. O şimdi en solcu partiden daha sol-

cu! Tayyiple yarışta ya, o şimdi IMF'ye de karşı, Amerikan savaşına da. Ancak Erbakan'ın imzaladığı anlaşmaların mürekkebi kurumadı henüz.

Açık olun şu: **Koltuğa oturan saldırıya ortak olacak. "Devlet politikası"na uyacak.** Hepsi Özal kafasında. "Bir koyup üç alacağız" demeseler de, türlü yalanlarla Irak halkının kanını akıtmaktan, üsleri Amerika'ya açmaktan çekinmeyeceklerdir.

rıdaki silah denetçilerinin görevlerine ilişkin söylenenler bunun açık göstergesidir.

Neler yok ki bu tasarıda;

Silah denetçilerine ilaveten BM Güvenlik Konseyi üyesi devletlerin aynı yetkilerle donatılmış ek denetçi bulundurma hakkından, denetçilerin "uçuşa yasak bölge" ilan edilmesine, "güvenlik koridoru" yaratılmasından emperyalist devletlerin BM denetçilerine "hangi bölgenin nasıl inceleneceği tavsiyelerinde" bulunma hakkına kadar, Irak'ın kabul edemeyeceği, etse bile Amerika adına denetime katılanların her türlü provokasyonla işgal zemini yaratmasına elverişli koşullar var bu yasa önerisinde.

Keza BM silah denetçilerinin kime, nasıl hizmet ettiklerini, eski silah denetçisi Amerikalı Scott Ritter Newsweek Dergisi'ne yaptığı açıklamalarda bakın nasıl anlatıyor;

"Denetçiler içinde ABD casusları vardı. Saddam'ın nerede yaşadığını öğrenmeye çalışıyorlardı. Sarayların denetlenmesindeki ısrar da bu yüzündendi. Yine İngiliz gizli servisi M16'dan bir casus da, Iraklı üst düzey bir yetkiliyi casusluğa zorlamakla görevliydi."

Ritter, bu durumu BM'ye aktardığını ama, bu konuda hiçbir şey yapılmadığını da ekliyor açıklamalarında.

Yoruma gerek bırakmayan bu açıklamalar "BM silah denetimi" adıyla nasıl bir oyun oynandığını da gözler önüne sermeye yeterlidir sanırım.

Saldırı Ortadoğu Halklarındadır

Saldırı hazırlıklarını sadece Irak'la, sadece Saddam'ın devrilmesiyle sınırlı düşünmek, hele Amerika'nın demokrasi masallarına inanmak Amerikan işbirlikçiliği değilse saflıktır.

Saldırı **bütün Ortadoğu** halklarını içine alacak kapsamlı bir saldırının başlangıcı, imparatorluk stratejisinin önemli bir adımıdır. İran, Suriye gibi ülkeler başta olmak üzere, hiçbir Ortadoğu ülkesi Amerika'nın Ortadoğu'yu yeniden düzenleme, sınırlarını yeniden çizme politikasının dışında kalamayacaktır. Bu yanıylayla, bugün Amerikan saldırısına karşı çıkmayan ya da destek veren arap devletleri de Amerika'nın imparatorluk çıkarlarından zarar görmekten kurtulamayacaklardır.

Türkiye halkları açısından da durum farklı değildir. Daha fazla işbirlikçi iktidarların önü böyle açılacak, anti emperyalist hareketleri yoketme saldırıları daha pervasızca sürdürülecek demektir. Bunun halka yansması ise, daha büyük açlıklar ve daha pervasız zulüm politikaları demektir.

Neden Ortadoğu sorusuna ise, tekellerin petrol, enerji yollarına sahip olma, buralardan Kafkaslar ve Asya enerji hatlarını kontrolüne geçirme gibi devasa "ekonomik" etken sayılabilir. Ancak bunun da ötesinde Amerika'nın bütün dünyaya hakim olma politikasının önemli bir ayağıdır Ortadoğu. Anti-Amerikancı potansiyeliyle bugüne kadar kontrol altına alamadığı Ortadoğu, halkların direniş dinamiklerinin en önemli yataklarından

da biridir. Bu yanıyla da imparatorluk önünde ciddi bir engeldir. Amerika açısından bu engelin "kaldırılması" (halkları teslim alıp alamayacağı ayrı bir tartışmadır) stratejik önemdedir. Tek başına Filistin direnişinin dünya halklarına verdiği mesajlar düşünüldüğünde Amerika'nın Irak'a saldırı ile başlatacağı sürecin anlamı daha net kavranabilir.

Ülkelerin emperyalist zorla bölünüp parçalandığı, iktidarlarının belirlendiği, Amerikan çıkarlarını uymayanların terörle sindirildiği ya da yokedildiği bir süreç Ortadoğu saldırısı ile birlikte bugünden çok daha büyük bir pervasızlıkla uygulanacak demektir.

Hiçbir gerekçe, hiçbir BM kararı Ortadoğu

halklarının iradesinin, kendi kaderini belirleme hakkının yokedilmesinin bahanesi yapılamaz. Bunun tek bir adı vardır; **terörizm**.

ABD'nin çıkarlarına hizmet etmek için **"BM kararları"** diye tutturan Birleşmiş Milletler, BM yetkililerinin Filistin'de inceleme yapmasını engellerken neden hiç sesi çıkmıyor? Bırakın incelemeyi geçtiğimiz hafta BM Mültecilere Yardım Ofisi Başkanı Peter Hansen'in, Gazze Şeridi'nin güneyindeki Filistinli mültecileri ziyaret etmesine dahi engel olan İsrail, bir halkı katlederken, açıklıkla, hastalıklarla yoketmek isterken neden o meşhur kararlarını alıp, uygulamazsanız şunu yaparız diyemiyor?

Diyemez, çünkü Amerika izin vermez. O za-

Halklar İşgale Karşı

Irak'a saldırı manevralarının hızlanmasıyla birlikte Afganistan saldırısından farklı olarak dünyanın dört bir yanından Irak'a saldırıya karşı çıkan sesler yükseliyor. Sadece iki günden vereceğimiz örneklerde de görülecektir ki, en büyük tepkiler Amerikan halkından yükseliyor. Gösterilerde belirtilmesi gereken bir başka nokta ise, Amerika'dan Avrupa'ya bütün gösterilerde şu veya bu yelpazedeki **sol güçlerin öncülük etmesi**. Bunun en net örneği, geçen hafta yarım milyon insanın Komünistler öncülüğünde yürüdüğü İtalya'da bu hafta da 1,5 milyon kişinin sol güçlerin çağrısıyla sokağa dökülmesiydi.

6 Ekim'de Amerika'da Bush'un Irak'a tehditler savurduğu salonun önünde toplanan yüzlerce Amerikalı "Irak'a saldırıya hayır" sloganları attı. Ayrıca Oregon eyaletinde 5 binden fazla kişi **"bir savaş daha hayır"** derken, Teksas'ta eyalet meclis binasına giren yüzlerce Amerikalı **"Petrol için savaşa ha-**

yır" sloganları haykırdı.

7 Ekim'de de Amerika'da gösteriler durmadı. Los Angeles'ta üniversite kampusündeki gösteriye 3 bin, San Francisco'daki gösteriye 5 bin kişi katılırken, Newyork'ta düzenlenen gösteriye katılan 20 bin kişi **"Bush Afganistan'da bizi aldattı, Irak'ta aldanmayacağız."** dediler.

Avrupa'da da aynı günlerde çeşitli gösteriler gerçekleştirildi.

Gösterilerin en büyüğü İtalya'daydı. Çeşitli sol ve savaş karşıtı gruplar tarafından düzenlenen gösterilere Komünistler damgasını vururken, Milan'da 90 bin, Roma'da 200 bin ve Bologna, Floransa, Venedik, Naples, Palermo gibi büyük kentlerde onbinlerin katıldığı eylemlerde sık sık **"Savaşı durdurmak için BM'li ya da BM'siz"** sloganı atıldı. İtalya genelinde, 100'e yakın kentte 1.5 milyona yakın insanın katıldığı gösterilerde aynı zamanda İtalyan hükümetinin Amerikancı politikaları protesto edilirken. Venedik'te ise İngiltere elçiliği işgal edildi. İşgale müdahale eden polis 30 kişiyi gözaltına aldı.

Belçika'daki Nato havaalanı önünde ABD'nin nükleer silah üretmesini protesto eden gösteriye 100, **İsviçre**'nin Cenevre kentindeki gösteriye 2500 kişi katılırken, AB Dışişleri Bakanları toplantısının yapıldığı Yunanistan'ın Girit adasında yapılan gösteriye ise binlerce Yunanlı katıldı.

Amerikan saldırganlığına karşı en yoğun gösterilerin yaşandığı ülkelerden biri de Amerikan savaşını destekleyen Avustralya'daydı. Sydney, Melbourne, Canberra, Adelaide, Perth, Brisbane'de düzenlenen gösterilere onbinlerce kişi katıldı.

8 Ekim'de ise **Endonezya, Güney Kore ve Arjantin**'de onbinler Amerika'yı protesto etti.

man hiç kimse Irak için BM kararları maskesinin arkasına gizlenemez.

Oligarşi Dolar Hesabında

O maskenin ardına gizlenmek isteyenlerden biri de Türkiye oligarşisi. Bir yandan "BM kararı" diyor ama, ABD askeri teknik heyeti Doğu ve Güneydoğu'daki havaalanlarını incelemeye başladı bile. Saldırıda kullanmak üzere sadece İncirlik, yetmeyecek anlaşılan. Ama o güne kadar "Amerika'nın üs talebi olmadı" yalanlarıyla halkımızı uyutma politikası da sürecektir.

Yüzsüz tüccarın pazarlık kızıştırması gibi, oligarşi bir yandan "BM kararı olmadan destek veremeyiz" diye BM maskesi arkasına gizlenmeye çalışırken, öte yandan gerçek niyetini neredeyse her gün yapılan bir açıklamayla gösteriyor.

Devletin zirvesinden TUSİAD'a, burjuva basının köşe yazarlarından düzen partilerine kadar tümünün Irak saldırısında birleştiği ve öne koyduğu bir nokta var ki, bu düzenin karakterini göstermek açısından çarpıcıdır.

Tümü birden, "zararımızı karşılayın" diyor.

İşte bir kaç örnek:

Cumhurbaşkanından Genelkurmay'a, hükümete kadar devletin "zirvesi"nin Irak konusunda açıklanan kararında en önemli nokta, "operasyondan dolayı Türkiye'nin göreceği ekonomik zararın karşılanması." oldu.

Turizm Bakanı: "Türkiye'nin turizmi çok zarar görecektir. Karşılanmalıdır." dedi.

Devlet Bakanı Masum Türker: "Bu kayıplar finansman açığıyla giderilemez. Bu bizim çevremizde, bunların oluşumuna neden olan kesimlerden bizim zararımıza katkıda bulunmalarıyla olur... Parayı sebep olanlar versin." dedi.

"Türkiye'nin savaştan uğrayacağı zararın tespit edilmesi için teknik bir komisyon oluşturularak hesap tutmaya başladı..." (basından)

Irak halkının kanı, canı hiç bu hesabın içinde yoktur. Oligarşi o kanın karşılığında nasıl eder de dolar koparırım hesabı yapıyor. Bugünlerde yapılan açıklamalardan anlaşıyor ki, zarar görmeyecek hiçbir sektör yok! Oligarşi de aklınca Amerika'ya yüklü bir fatura çıkarma hesabında. Dinlerinin, imanlarının, ahlaklarının, ulusal ve uluslararası politikalarının tek bir ölçütü var; dolar. Kendi askerinin kanını satan bir devletten tam da beklenendir.

"Boşuna mı çıkardık bu yasaları?"

Avrupa Birliği aday ülkelere ilişkin "ilerleme raporunu" açıkladı. Rapordaki kimi eleştiriler (özellikle işkence konusundaki) oligarşinin çeşitli kesimlerince "tepkiyle" karşılandı.

Tepki gösterenler arasında "AB karşıtı" denilenler de vardı, "AB'ci" denilen de. Farklı şekillerde ifade edilse de, tepkileri iki başlık altında toplamak mümkün.

Birincisi; Türkiye ciddi adımlar attı, yasalar çıkardı, Avrupa Birliği de bunun karşılığını vermeliydi, bu kadar eksiklik her yerde olur (yani bunları da görmeyin görüntüyü kurtardık ya!) diyenler.

İkincisi; Bu kadar yasa çıkardık. Üstelik idam, Kürtçe eğitim (nasıl bir eğitim olduğu da yavaş yavaş ortaya çıksa da) gibi konularda bile yasalar çıkardık. Biz dememiş miydik... diyenler. Daha düz ifade edersek, "boşuna mı çıkardık bu yasaları" diyenler.

Gerçekte her ikisi arasında fark yoktur. "AB istiyor diye değil, kendi insanlarımız için bu yasaları çıkarmalıyız" sözlerinin nasıl bir masal olduğu da bu vesileyle bir kez daha görüldü. En "demokrat" görününden, çeşitli nedenlerle AB'yi savunanlara kadar kafa yapmaları özünde budur.

Türkiye halkının demokratik hakları için elini oynatmayanların AB yasaları gündeme getirildiğinde birden "demokrat" kesilmelerinin sırrı hikmeti buradadır.

Bu vesileyle, Ecevit'in "IMF'nin istediği yasaları dünyada eşi benzeri olmadık şekilde gece gündüz çalışarak çıkardık" sözleriyle sömürge ülke hükümetlerinin niteliğini göremeyenlere bir örnek de AB yasalarıyla verilmiş oldu.

Sömürge ülkenin iktidarları kendi halkı için, kendi ülkesi için değil, **efendisi için** çalışır. Bu Avrupa olur, Amerika olur, IMF olur, ama mutlaka efendinin istekleri için atılır imzalar, onların istediği yasal düzenlemeler için inip kalkar parmaklar.

Oligarşinin “Kuzey Irak” Açmazı

- ❖ Hem ilhakçı, hem aciz!
- ❖ Hem işgalci, hem işgal edilmiş!
- ❖ “Kürt devletine” karşı; ama o “oluşum”un arkasındaki ABD’ye karşı çikamayacak kadar bağımlı!

Oligarşi, geçen hafta Kuzey Irak’ta **Kürt Parlamento-su**’nun toplanması üzerine hop oturuyor hop kalkıyor. Parlamento-yu oluşturan iki Kürt partisinin liderleri Barzani ve Talabani’ye tehditler yağdırıyor.

Tehditler yağdırıyor yağdırmasına ama, hem haksız, hem de güçsüzdür.

Haksızdır; çünkü bir Kürt devletine karşı çıkmasının, hiç bir meşruluğu yoktur. Kuzey Irak’taki Kürtlere ne yapacaklarını söyleme hakkı da yoktur.

Güçsüzdür; çünkü işin içinde, Ortadoğu’ya yönelik büyük hesapları olan **Amerika** olunca, tehditlerinin pek kar etmeyeceğinin, dahası tehditlerini gerçekleştiremeyeceğinin de farkında.

Oligarşi, Öcalan nedeniyle Suriye’yi tehdit ettiğinde, o tehdit işe yaramıştı. Çünkü Amerika Türkiye’nin arkasındaydı o zaman. Bir generalin tehdidiyle Öcalan’ın Suriye’den çıkartılması üzerine, hatırlanacaktır o günlerde bol bol **“büyük ülke”, “güçlü ordu”** propagandaları yapılmıştı... Şimdi ise durum farklı. Barzani ve Talabani, ABD’yle birlik-te hareket ediyor. Parlamento-yu da ABD’nin himayesinde topladılar; parlamento ABD Dışişleri Bakanı Powell’in başarı mesajıyla açıldı. Oligarşi, “hık-mık” etmenin ötesine geçemiyor. Ekonomisinden, ordusuna herşeyiyle emperyalizme bağımlı olanların “büyük ülke” şişinmeler, bir noktada balon gibi patlayacaktır tabii.

Kuzey Irak’taki oluşumun **“devletleşme”** yolunda olduğu ortadadır. Oligarşi, hastalıklı bir ruh hali içinde her gün defalarca **“biz Irak’ın toprak bütünlüğünden yanayız... biz Irak’ın toprak bütünlüğünden yanayız”** diye sayıklarken, Kuzey Irak’taki “oluşum” parlamentosundan merkez bankasına, eğitiminden ordusuna kadar bir çok kurumunu oluşturmuştur. “Devlet” olması ise, iç ve dış bir çok koşula bağlıdır. O son admin ne zaman nasıl atılacağı belirsizdir.

Ecevit, **“ileri giderlerse gereğini yaparız”** tehdidini yaptığı basın toplantısında, **“Orada fiilen bir Kürt devleti ku-**

ruldu ama...” derken aslında kendi güçsüzlüklerini de ifade ediyor. Şimdilik Kuzey Irak’ta inisiyatif ABD’nin elindedir. ABD’nin Ortadoğu’daki çıkarları yanında oligarşinin “Kürt hassasiyeti” her an ihmal edilebilir tali bir unsurdur. Yarın ayrı bir “Kürt devleti” ABD’nin işine daha çok gelirse, onu da destekleyecektir.

Şu an ABD’nin bölgesel Ortadoğu planlarıyla, oligarşinin çıkarları arasında “Kürt sorunu” noktasında bir **“uyum-suzluk”** vardır. Oligarşi, Kuzey Irak kürtlerine tanınan “hakları”, KADEK gerillalarının imhası karşılığında tanıyabilir de. ABD ve oligarşinin katliamcılıkta uzlaşmaları her zaman kolay olmuştur.

Oligarşi, bugünkü bağımlılık ilişkileri içinde ABD’nin çizdiği sınırların dışına çıkamayacaktır.

Kürt milliyetçiliğinin “himaye” açmazı

Kürt halkına karşı bölge devletleri, (Türkiye, İran, Irak, Suriye) hemen her dönem “kutsal bir ittifak” içinde olmuşlardır. Birbirleriyle çelişkilerinin en yoğun olduğu dönemde bile, Kürt halkının ulusal bağımsızlık taleplerini bastırmakta işbirliği yapmakta tereddüt etmemişlerdir. Kürt milliyetçiliğinin birine karşı, ötekini desteklerini alma şeklindeki politikası da, ihlakçı, işgalci devletlerin işini kolaylaştırmış ve yurtsuz Kürt halkının makus kaderi değiştirilememiştir.

Kürt halkının kendi devletine sahip olması, tek başına ele alındığında elbette olumlu bir gelişmedir. Ama sorun, nasıl olursa olsun, bir devletimiz olsun mantığıyla ele alınamaz.

Bugün Kuzey Irak’ta oluşmakta olan Kürt yönetiminin mantığı ise budur. ABD’nin himayesi kabul edilmiş, bunun da ötesine geçilip, Irak yönetimine karşı ABD adına savaşmak da kabul edilmiştir.

İşbirlikçi bir “Kürt devleti” Kürt halkının iradesini yansıtır mı? Amerikancı bir yönetim, Kürt halkının bağımsızlık, özgürlük, demokrasi talebini karşılayabilir mi? Hayır, bu çok açıktır.

Barzani’ye Talabani’ye özenen kimi Kürt milliyetçileri, Özgür Politika sayfalarından **“ABD ve İsrail ili ilişkisi kurmalı- yız...”** diye pragmatizmin batağında daha diplere gidiyorlar.

İşbirlikçilik bataklığında, bağımsızlık, özgürlük ve halkın refahı yoktur. Amerikan işbirlikçisi bir devlet, Kürt halkının değil, **işbirlikçi** Kürt feodallerinin ve burjuvalarının devleti olur ancak.

Kerpiç evlerin üzerine “akıllı” bombalar bir yıl önce düştü...

SAHTE ZAFERİN SÖNEN BALONU

Bugün Irak için söylenen yalanlar, demagojiler, tehditler bundan bir yıl önce **Afganistan** için sıralandı ve ilk bomba 7 Ekim’de Afgan toprağına düştü. Her düşen bomba binlerce yoksul Afgan köylüsünün canına mal olurken Amerika’nın gerçek yüzü dünya halkları tarafından çok daha net görülür hale geldi. Her düşen bombada demagojiler, yalanlar parçalandı, “teröre karşı savaş” yalanıyla yaratılan bulutlar dağıldı. Geriye cırılcıplak gerçek kaldı: Amerika, Afganistan saldırısı ile birlikte dünya halklarına karşı kapsamlı ve kural tanımaz bir savaşı başlatmıştı.

İlk bomba, Amerika’nın imparatorluk stratejisinin de tüm dünyaya ilanıydı aynı zamanda. Bugün sadece resmi belge haline getirilen bu strateji; “ben dünyayı istediğim gibi yöneteceğim, tekellerin sınırsız özgürlüğü olacak, boyun eğmeyen halklara yaşam şansı tanımayacağım” diyordu özet olarak.

Bir yandan “terör” demagojisi sürerken öte yandan saldırının “Afganistan’ı kurtarma” amaçlı olduğuna dünyayı ikna etmek için vaatler sıralanıyordu. Japonya’daki toplantıda emperyalist devletler Temmuz 2004’e kadar 5 milyar dolar insani yardım sözü verdiler, şu ana kadar sadece 45 milyon dolar verildi. O da Amerikan işbirlikçisi aşiretlere!

Kimler Nasıl Yanıldı?

Saldırının öncesinde devrimciler gerçeği tartışmaya çağırdılar, gerçeğin Amerika’nın dünya halklarına dayattığı açlık, zulüm olduğunu haykırdılar ve ilk bomba düştüğünde Yaşadığımız Vatan’ın 15 Ekim 2001 tarihli 110. sayısındaki “**AMERIKAN FETİH SAVAŞI BAŞLADI**” başlıklı yazının spotlarında şu üç cümle yazıyordu:

“Bombalar Amerikan tekelleri için yer açıyor.

Yağan bombalar fetih ve dize getirmek içindir.

Halklar Amerikan imparatorluğuna direnecek!”

Bugün bunları görmeyen kimse kalmadı, Amerikan halkı, Amerikancılar, Amerika’nın Afganistan saldırısına destek verenler de dahildir buna.

Enerji ve petrol tekelleri Afganistan’a yerleşti, oradan tüm Asya’ya hakim olmaya çalışıyor.

İmparatorluğun fetih savaşının Afganistan ile sınırlı kalmadığı Irak’la birlikte daha da netleşti.

Dünya halklarının teslim olmayacağı bugünkü Afganistan’ın resmidir. Filistin’den Kolombiya’ya, Nepal’den Venezuella’ya, Filipinler’den Türkiye’ye kanıtlanmıştır.

Bir yıl önce “kehanet”te bulunmamıştık. Çünkü emperyalizmi tanıyoruz ve halkların cephesinde yer alıyor,

olaylara oradan bakıyoruz. Beynimiz emperyalist propaganda, yalanlara, demagojilere kapalı ve en önemlisi gerçekleri söyleme cüretine sahibiz. Bunun bedeli “Afganistan

operasyonunu açıkça eleştirme” “suçumuzdan” dolayı “öncelikli hedef” ilan edilmek olsa da, gerçekleri söylemekten geri durmadık.

Yanılanlar da oldu. Emperyalistlerin terör demagojilerine inananlar ya da korkularına teslim olanlar oldu.

Örneğin Amerikan halkı yanlışların büyüğünü yaşadı. Afganistan saldırısı hazırlanırken, 11 Eylül’ün dumanlarını, kendi halkının kanını imparatorluk emelleri için değerlendiren Amerikan iktidarının büyük çoğunlukla arkasındaydı Amerikan halkı. Bir yıl sonra bugün, 7 Ekim’de New-york’ta düzenlenen gösteriye katılan 20 bin Amerikalı şu sözlerle bir yanılla o günlerin de özeleştirisini yapıyordu: “*Bush Afganistan’da bizi aldattı, Irak’ta aldanmayacağız.*”

Yanılığın faturasını ise Afgan halkı ödedi. 10 binden fazla ölü, yerlebir edilmiş, iradesi yok edilmiş bir halk ödedi faturayı.

Peki böyle bir yanılığın sadece Amerikan halkı için mi geçerliydi?

Yanılığın, kendine solcu diyenler, aydınlar, islamcılar, anti-kapitalistler dahil bir çok kesimde, dünyanın hemen her yerinde yaşandı. Yoğun kampanyalar, Amerika’dan, işbirlikçi iktidarlardan meşruluk arayışları sonucu olarak en muhalif olanının muhalifliği “**teröre de karşıyız, savaşa da**” cümlesinde ifadesini buldu. Emperyalistlerin “terörist” dediğinden uzak durulmakla kalmadı, onlar da “terörist” dediler.

O günlerde çok yazdık. “Teröre de savaşa da karşı” olmanın ne siyasi ne pratik hiçbir anlamı yoktu. Dünya gerçeğini, emperyalizm gerçeğini gözardı etmek, soruna halkların cephesinden bakmamaktı. Bugün de, “Diktatör Saddam” demagojilerine rağbet etmek aynı anlamdadır.

Ders Çıkarılmalıdır

Beynini “batı”dan, emperyalist propagandadan kurtarama-

yan reformist sol, aydınlar ders çıkarmak zorundadır.

Düzen içi meşruiyet arayışlarından kurtulamayan, sorunun özünü unutup "11 Eylül'ü kim yaptı" sorusunu tartışan ve nihayetinde bugün emperyalistlerin hedefi olan islamcılar ders çıkarmalıdır. Kullanma-kullanılmanın sonuçlarına bir de Afganistan'dan bakmalılar.

Dünya halkları ders çıkarmalıdır. Emperyalistler yalanlarıyla, tehdit ve baskılarıyla nasıl tek tek ülkeleri, halkları, kurtuluş hareketlerini yalnızlaştırıyor, bölüyor, parçalıyor ve yoketme saldırıları düzenliyor, dersler çıkarılmalı ve Amerikan imparatorluğuna karşı halkların topyekün direnişleri örgütlenmelidir.

İlk bombanın ardından Bush'un yaptığı şu açıklama bunun bir tercih değil, zorunluluk olduğunu en net biçimde anlatıyor;

"Bugün Afganistan üzerinde yoğunlaştık. Ama yarın teröre destek veren başka ülkeler olursa... Bu savaş uzun süreli bir savaş olacak. Tarafsız hiçbir ülke kalmayacak."

Amerikan imparatorluğunun tebası olmak istemeyen herkes taraf olarak bu savaşın şu veya bu biçimde içindedir. Dışında görenler de yarın kaçınılmaz olarak içinde olacaklardır.

Afganistan saldırısının ilk günlerinde Cephe açıklamasında belirtildiği gibi;

"Ekmek ve adalet bütün halkların hakkıdır.

Bu hakkı kim gasbediyorsa, her türlü şiddetin sorumlusu da odur. Şiddet üretme budur işte.

"Kimin Terörist Yöntemler Kullandığı Açık"

Özel bir ziyaret için Amerika'ya giden **Doç Dr. Haluk Gerger** 1 ekim günü New York havaalanında sorgulanarak sınırışı edildi.

Kimin terörist yöntemler kullanarak dünyaya gözdağı vermeye, mühalefeti bastırmaya, insanları yıldırmaya çalıştığının açık olduğunu belirten Gerger, elinde 2000 yılında alınmış, 10 yıllık vize olduğunu belirterek, yaşadıklarını 3 Ekim'de yaptığı basın açıklamasında şöyle anlattı:

*"Bir odaya alındım ve bana herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin, vizemin Amerikan Dışişleri Bakanlığı'na iptal edildiği sınırışı edileceğim belirtildi. Enterne edildiğim yerde suçlu muamelesi yapılarak **parmak izlerim alındı, resimlerim çekildi ve sorgulama** yapılacağı söylendi."*

Giriş müracatını geri aldım şeklinde bir belge imzalatılmak istendiğini, imzalamaz ise hücreye

Kurşun yağmurları altında büyüyen çocukların, bombalar, füzeler altında ve açlık içinde yaşayan halkların, ekmek ve adalet için direnmekten, savaştan başka yolu yoktur."

Afgan Halkı Teslim Alınamadı Yankiler Ceset Topluyor

10 bin tontan fazla bomba yağdırıldı kerpiç evlerin üstüne. Kabil düştü, ancak **kaybeden Amerikaydı** gerçekte. Her bombada halkların Amerika'ya karşı öfkesi daha da büyüdü. Günlerce süren bombardımanların bilançosu dahi tam olarak belirlenemezken, işgal ve katliamın yanısıra, **direniş de halen sürüyor**. Amerika ve işbirlikçileri Kabil ve bir kaç kent merkezi dışına çıkamaz durumdadırlar. Yankilere ve işbirlikçi hükümete karşı saldırılar ise sürüyor.

Bunun son örneği, 8 Ekim'de yaşandı.

Afganistan'ın Host kentinde Amerikan karargahına düzenlenen roketli saldırıda **5 yanki** ölüirken, birisi üst düzey subay olmak üzere çok sayıda yanki yaralandı.

Yankilerin ceset topladığı tek yer Afganistan değil elbette.

Filipinler'de 3 ekimde Zamboanga kentinde Amerikan askerlerinin gittiği bir barın dışına yerleştirilen bombanın patlaması sonucu **1'i Amerikan istihbarat askeri** 3 kişi öldü, 25 yanki yaralandı.

Irak'a saldırı hazırlıkları kapsamında Kuveyt'in Faylaka adasında tatbikat yapan yankilere yönelik silahlı saldırıda da **bir Amerikan askeri** öldürüldü.

atılacağına söylendiği açıklayan Gerger, itirazlarının tutanağa geçirilmesi şartıyla belgeyi imzalayıp Türkiye'ye döndüğünü belirtirken, yapılanın ne anlama geldiğini de şu sözlerle değerlendirdi:

"ABD, Yeni

Dünya Düzeni dayatmalarına, küreselleşme talanına, saldırgan emek düşmanlığına, emperyalizme, hegemonyasına ve savaşa karşı olan herkesi, ülkeleri, halkları, örgütleri, çevreleri, bireyleri düşman belliyor, suçlu ilan ediyor ve gerekirse kaba kuvvet kullanarak cezalandırmaya kalkıyor. Bu gözüdünmüş saldırganlığın yanında ABD yönetiminin korktuğu da görülüyor. Bunca güce karşılık Amerika, anlaşılan beynelmilel sermayenin sınır tanımaz global dolaşım özgülüğü karşısında muhalif bireylerin seyahat haklarını kullanmalarından bile ürküyor... Böyle baskıların bizi yıldırması söz konusu bile olamaz."

Han Yunus'ta katliam...

“İkiye bölünmüş beden gördüm”

İsrail, hedef gözeterek silahsız, savunmasız Filistin halkını bütün dünyanın gözleri önünde katlediyor. Bunun son örneği Gazze şeridindeki Han Yunus mülteci kampında gerçekleştirilen katliam oldu.

Kampa giren iki düzine İsrail tankı direnişle karşılaştı. Geri püskürtülen tanklar iki Filistinliyi katlederken, esas katliam saldırısı bundan sonra yaşandı. Tankların çekilmesiyle birlikte sokaklarda bekleyen halkın üzerine helikopterlerden füze atıldı. 1'i çocuk 14 Filistinli katledildi, 100'e yakını yaralandı. Evlere füze atılmasından çekindiği için sokağa çıkan halk sokakta da füzelerle vuruldu.

Amerika'nın desteğindeki katliamcılıkta sınır, hedef seçme, savaş hukuku yoktur. Teröristlerden bunları beklemek hayaldir. Nitekim hiçbir savaşta hastane ve okullara ateş açılmazken, İsrail, Han Yunus saldırısının ardından Nasır Hastanesi'ne de tank ve tüfeklerle ateş açıldı ve biri 14 yaşında çocuk, biri doktor olmak üzere sekiz kişi yaralandı. Yaşları 14 ile 52 arasında değişen 100'den fazla yaralıdan 25'inin durumu ağır.

“İnsanlar et parçaları topluyordu”

Katliam saldırısını savunan Şaron, “zor ve karmaşıktı, başarılı bir operasyon oldu” dedi. İsrail savunma bakanlığına göre, ölümlerden “sivillerin arasına saklanan militanlar sorumlu.”

Kendi hapishanelerini yerlebir etmekle, 28 tutsağı katletmekle övünen Ecevit ve Sami Türk'ün 19 Aralık operasyonu ne kadar başarılıysa, Şaron'un ki de o kadar “başarılı”!

Başarılarının tek ölçütü vardır; ne kadar çok öldürür-

ler, üzerine ne kadar çok “terör” demagojisi yaparak baskın çıkmaya çalışır, hukuksuzluğu, suçlarını gizlemeye çalışılırsa, o kadar başarılı olmuşlar demektir.

İsrail için “siviller-silahlılar” diye bir ayrım yoktur. Bugüne kadar yaşananlar bunu açık olarak gösterdi. Han Yunus sadece son örneği oldu. 18 yaşındaki Astal'ın anlattığı bir tabloyu “başarı” olarak değerlendiren bir kafanın bütün Filistin halkını yoketme, yokedemediklerine ise işbirlikçi yönetimler dayatma olduğu açık değil mi?

Astal 4 cümleyle şöyle özetliyor katliamı: **“Tam bir korku gecesi idi. Gerçek bir katliamdı. İkiye bölünmüş bir beden gördüm. İnsanlar et parçaları topluyordu...”**

Şimdi 18 yaşındaki Astal, bedenine bombaları sarıp İsrail kentlerinden birinde feda eylemi yaptığında kim, hangi “şiddet” edebiyatını yapabilir?

BM'den Gerisi Olmayan “Tepki”, Avrupa'dan Bir Klasik, Amerika'dan “Teröre Devam”

Katliam açık. Bu konuda hiçbir tartışmaya, hiçbir demagojiye yer yok. Yok sivillerin arasına militanlar girmiş de, yok hedef Hamasmış da... geçin bunları. Dünyanın gözlerinden saklı gizli yapılan hiçbir şey yok. Bilinçli bir politika olarak dünyaya izlettirilen bir katliam var ve bu sadece Han Yunus ile sınırlı olmayıp, Filistin'de gerçekleştirilen bütün işgallerde, bütün katliamlarda geçerli bir politikadır. Amaç, ABD'nin İsrail aracılığıyla tüm halklara, direnenlere gözdağı vermesi, terörizmi meşrulaştırmak istemesidir.

Peki bu aleni katliam karşısında o meşhur “uluslararası” kurumlar, “büyük devletler” ne diyor? Üçüne bakalım mesela;

BM Genel Sekreteri Kofi Annan: “*bu tür saldırıların İsrail'in güvenliğiyle ilgisi olamaz.*”

Peki yaptırım ne? Yok! Amerika izin vermedikçe İsrail hakkında kınama kararı bile alamayacak durumdaki bir BM'den halklara hiçbir fayda olmadığı alenidir.

AB temsilcisi Javier Solana: “*Ölen Filistinlilerin sayısı karşısında şok oldum. Biz sivillere karşı eylemleri hep kınadık.*”

Tek yaptıkları bu zaten. Kınarlar, sonra İsrail tekelleri ile ortaklıklar sürer, Amerikan politikalarına destek sürer. Demokratlar ya(!); Amerika'dan Filistin konusunda (bir

çok konuda) tek farkları meşhur kinamalarıdır.

Amerika; "İsrail'in kendini savunma hakkı vardır... Sivil ölümlerini önlemesi gerekir..."

Kınama dahi yok açıklamada, ilk cümle her şeyi anlatmaya yetiyor. Her katliam sonrası aynı açıklamalar tekrarlandı ve Şaron bu açıklamalardan güç alarak katletmeye devam ediyor.

İntikam Yemini

Katliamın ardından sokağa dökülen 15 bin Filistinli İsrail'e karşı savaş ve intikam yeminleri etti. Hamas yaptığı açıklamada, bütün örgütlerin İsrail hedeflerine daha güçlü eylemler yapması çağrısında bulunurken, 10 Ekim günü Tel Aviv'de bir otobüste gerçekleştirilmek istenen feda eylemine müdahale etmek isteyen bir İsrail askeri ve otobüs şoförü ile çok sayıda İsrailli yaralandı.

İsrail saldırıları Han Yunus ile sınırlı değildi. Cenin'de 5 ev yıkılırken, (bu arada her askeri birliğe bir buldozer verildi!) yahudi yerleşimcilerin ateş açtığı zeytin toplayan bir Filistinli öldü.

Bu arada Filistinliler işbirlikçilerden de hesap sormayı sürdürdüler. Filistin polisinin "Terörle Mücadele Dairesi" şefi, Albay Rage Ebu Lehiya Gazze'de maskeli kişilerin saldırısı sonucu öldü.

İsrail'in katliam yaptığı günün ertesinde Arafat yönetiminin bulduğu çözüm (!) ise, Hamas'a saldırmak oldu. Filistin polisi ile Hamas militanlarının çatışmasında iki Filistinli öldü. İki kez karargahı kuşatılan Arafat'ın, "teröre karşı mücadele ediyorum" mesajları vermek için kendi evlatlarına saldırarak kazanacağı hiçbir şey yoktur. Tersine kaybeden olacaktır. Emperyalistlerin ve İsrail'in istediği de tam da bu tür çatışmaların yoğunlaşması, Filistin halkının bölünüp parçalanmasıdır.

İsrail, suikastlerle, kentleri bombalayarak Filistinli liderleri yoketme politikasını, hiçbir savaş hukukuna uymadan sürdürüyor. Askeri olarak yenemediği, fiziki olarak yokedemediği Filistin direnişini işbirlikçiler yaratarak, onları halka karşı kullanarak tasfiye etmek istiyor. Çaresizleştirme, katliamcılıkta pervasızlık, umutsuzlaştırma bunun için geliştirilmek isteniyor. İsrail tanklarını püskürten kahraman savaşçılar buna izin verilmeyeceğinin açık kanıtı!

FİLİSTİN'DE İŞGALE SON, İRAK'TA SAVAŞA HAYIR

Filistin'de yaşanan katliamı ve Irak'a yönelik savaş hazırlıklarını protesto etmek için Atina'da düzenlenen mitinge Atina İşçi Merkezi, Filistinli Emekçiler Birliği, Cenova 2001'in yanısıra Cephe Güçleri de katıldı. ABD ve İsrail büyükelçilikleri önünde gerçekleşen protesto gösterilerine bin kişi katıldı.

DİRENİŞÇİLERLE DAYANIŞMA

"Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi" Yunanistan'da düzenlenen festivallerde direnişi Yunan kamuoyuna anlattı. Komünist Partisi Gençliği'nin, SYNASPISMOS Partisi, Yeni Sol Akım ve Yenileyici Komünist Çevreci Sol'un ayrı ayrı düzenledikleri festivallerde, ölüm orucu ile ilgili bildiriler dağıtıldı, hücreler ve ölüm orucu konulu video gösterimleri gerçekleştirildi. Ayrıca ABD ve AB'nin "terör listeleri"ne karşı imza toplanan festivallerde çocuklardan oluşan Grup Sevcan direnişi şiir ve türkülerle anlattı.

DESTEK AÇLIK GREVİ

Ölüm orucunu desteklemek ve devrimci tutsaklara yönelik tacretin sona erdirilmesi için, **Bochum hapishanesinde** bulunan duyarlı tutsaklardan Selahattin Bulut, V. Gül, Tasu Öztürk, Mesut A. ve Yadin Kılıç 11-13 ekim arasında 3 günlük açlık grevi yapacaklarını duyurdular.

TÜRBANLILARA SALDIRI

Kadıköy İmam Hatip Lisesi'nde türbanlı oldukları için okula alınmayan öğrencilerin eylemleri sürüyor. Geçen hafta öğrenciler ve onlara destek veren velileri yerlerde sürüklenerek gözaltına alınmıştı. Öğrenciler serbet bırakılırken, velilerinden biri yaşlı bir kadın olmak üzere 6 kişi **"polisi yaralamaktan"** tutuklandı.

Özgür-Der ve Mazlum-Der adına yapılan açıklamalarda saldırı ve tutuklamalar protesto edilirken, "özel üniversite" olan Bilgi Üniversitesi'nde de türban yasağı getirildi. Özel üniversite, ama resmi politika uyumda özellik, özerklik hak getire.

Bu arada kimi partilerin Kadıköy'deki saldırı ve İstanbul Üniversitesi açılışında bir öğrencinin yerlerde sürüklenerek gözaltına alınması üzerinden kopardıkları fırtınanın hiçbir inandırıcılığı yoktur. Gençliğe yapılan zulmü yeni mi görmüşler? Bu ülkenin hapishaneleri kan gölüne dönerken neredeler? Hesap sadece oy, sadece aldatma, riya.

Partilerin seçim bildirilerine, konuşmalarına bakın; türbandan nasıl kaçıyorlar. Tayyip "sabır" diyor meydanlardaki türbanlı kızlara. MHP adını anmıyor. Kimisi riyakarca özgürlüklerden söz ediyor. Partiler devletin resmi politikalarından kendi tabanları tersini istese de nasıl uzak duruyor, nasıl kıvırtıyorlar; türban bu konuda çok net bir örnektir. Bu riyakarlar, icazetçiler hiçbir şeyi çözemezler.

Halkın iktidarı imkansız değil!

"Yoldaşlar!

işçi ve köylü devrimi gerçekleşmiştir... yeni bir evre açılmaktadır..."

Bu sözler söylendiğinde, saat 14.35'ti.

Takvimler 7 Kasım (17 Ekim) 1917'yi gösteriyordu. Bu anı izleyen günlerde, Rusya'nın milyonlarca işçisi, köylüsü, ilk **emekçi iktidarını** kurdular.

Halkın sorunları, bir anda sihirli bir değnek değmişcesine çözülmüştü tabii. Herkese ekmek, iş, ev, eğitim, sağlık talebinin karşılanması yıllar süren bir planlama ve emek seferberliği sonucunda mümkün olacaktı.

Sömürücü düzenlere o güne kadar vurulan en büyük darbeydi Ekim Devrimi. O güne kadar ki en **köklü değişikliğin** adıydı. Temel değişiklik şuydu: Yüzyıllarca, ürettikleriyle, çalışmalarıyla sömürücülerin kasalarını doldurmak zorunda bırakılanlar, artık "kendileri" için üreteceklerdi.

Halkın gücü; Parti ve Şuralar

Onbinlerce Rus işçisinin, köylüsünün ellerinde silahlar, sopalarla, Bolşeviklerin öncülüğünde Kışlık Saray'a doğru yürüyüşleri, tarihin en görkemli sahnelerinden biridir.

Bu görkemli sahne, bir işçi-köylü iktidarını da tarih sahnesine çıkarmış, yaklaşık 70 yıl süren bu iktidar, halkların yüzyıllardır sahip olamadıklarını elde etmesini sağlamıştır.

1900'lerin başlarında işçiler ayrı ayrı gruplar halinde mücadele ediyorlardı. 1895'te, Petersburg'taki 20'ye yakın işçi grubu ve derneği, Lenin'in öncülüğüyle birleşerek "Petersburg İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Savaşım Birliği"ni oluşturdu. Bu oluşum "Petersburg'la sınırlı" gibi görünse de, tüm Rusya çapındaki bir partileşmenin de ilk adımıydı.

Nitekim, "Savaşım Birliği" örgütlenmeleri kısa sürede diğer büyük şehirlere de yayıldı.

Çeşitli sanayi merkezlerindeki savaşım birlikleri 1898 yılında birleşerek **Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi**'ni kurdular.

Böylelikle Rus halkları, devrim için gerekli **en temel silaha** da kavuşmuş oldular.

1905 devrimi, bir başka örgütlülüğü ortaya çıkardı: Sovyetler. Emekçilerin söz, karar hakkını doğrudan kullandığı örgütlenmelerdi Sovyetler. Türkçeye Şuralar olarak da çevrilebilir.

"Bütün iktidar sovyetlere" çağrısı, Sovyet devriminin anlamını, onun emekçi karakterini de özetler.

PARTİ ve **ŞURALAR**; halkı, tarihin akışı içinde güç sahibi kılabilecek iki örgütlenmedir.

Çarları, padişahları, diktatörleri deviren halkın gücü, bunlarda somutlaşmıştır. Kim derdi koca Çarlık yıkılacak... Kim derdi, koca Çin'de yönetim köylülerin eline geçecek?.. Ama

olmuştur işte. **Devrim dün mümkündü ve bugün yine mümkün!**

Halkların, emekçilerin bizzat kendilerinin iktidar olması, yine mümkün.

Yine Sosyalizm!

Bu iktidarın zaman içinde, içten içe zayıflaması ve emeryalizmin baskı komploları karşısında yıkılması bu tarihsel gerçeği değiştirmez.

Sovyet iktidarının yıkılışının nedenleri olarak, Partinin halka yabancılaşması, bürokratlaşması, içten içe çürümesi, halkın iktidar ve denetim organlarının giderek etkisizleştirilmesi, gibi çok çeşitli nedenler sayılabilir. Bu yönleriyle de tabii dünya halkları için büyük bir tecrübelerdir. 70 yıllık tecrübeden çıkan sonuç, sosyalizmin sorunlarının yine **sosyalizm içinde** çözülebileceğidir. Bu sorunların alternatifinin **"kapitalist restorasyon"** olmadığı, son 12 yılın gösterdiği en yalın sonuçtur. Bugün SSCB toprakları üzerinde yaşayan halkların içine savrulduğu açlık, yoksulluk, bağımlılık, fuhuş, sosyalizmin sorunlarının çözümünün yine sosyalizmde olduğunun tarihi bir kanıtıdır.

Sosyalizmden başka, sömürüye, bağımlılığa son verebilecek bir sistem yoktur.

Burjuvazinin Vefası Mı Olur!?

7 Ekim tarihli Sabah ve Star gazetelerinde geni  e yer alan bir habere göre; Sabancı Center'e baskın eyleminde öldürülen Haluk G  rg n'  n eşi Meral G  rg n Sabancıları **"vefasızlık-la"** suçlamış. Kısaca olayın   zeti basından aktaralım:

"Meral G  rg n oturdu     mer Sabancı'nın evinden   kartılmak istendi.   kmayınca mahkemeye verildi. Eski kiralar için de, faizlerin yüzde 4 oldu   dönemde, Meral Hanım'dan yüzde 14 faiz talep ettiler.

Ömer Sabancı; daha köşk bir eve   kmasını istedik   kmayınca mahkemeye vermek zorunda kaldık

Sakıp Sabancı: Ben de gazete dedi ki okudum. Çok   z  ld  m.

Meral G  rg n: Verdikleri s  z  n hiçbirini tutmadılar. Evden   kmamı isteyen   mer Sabancı'dan rica ettim. Hiç olmazsa çalışayım dedim. Ama i   dahi vermediler. Ömer Sabancı bana sakın üzülmeyin yapılan iyilikleri biz asla unutmayız demişti. Ancak çok kısa sürede unuttular. Ömer Sabancı hayatının sonuna kadar burada oturabilirsiniz demişti. Haluk'un 80 milyon liralık SSK maaşından başka bir şey kalmadı. Haluk'u i     olarak

göstermişler. Asgari ücretten 80 milyon lira maaş başladılar."

(Star ve Sabah gazetelerinden, 7 Ekim)

"Hayırsever Sabancılar"   ovlarının arkasındaki gerçeklerin sadece bir kısmına örnek olabilir bu olay.

Burjuvazinin, hele Sabancıların vefası mı olurmuş. Kullanır, s  m  r  r sonra bir kenara atar.   nemli olan dolar var mı, yok mu? Vefa, arkadaşlık gibi değerlerin dolar kar  sında ne hükmü olabilir ki. Timsah gözyaşları d  kt     müdürünün eşinden bile fazladan faizle kar elde etmeyi d    nen bir ahlakın sıradan i  cisine neler yapabileceğini d    n  n. Sabancılar kapitalizmin ülkemizdeki temsilcilerinin başında gelir. Kapitalizmin ahlakının temsilcisidirler. O ahlakın en   zet ifadesi dolar ahlakıdır. Sabancı   ovlarının altındaki ahlak da bu ahlaktır işte.

Sabancı Center eyleminden sonra "i     babası", "kürt sorunu   z  ls  n demişti" diyenlere, Fehriye'nin iadesi için "iyi işadamı Sabancı" haberleri yapanlara, Sabancıların kim olduğunu çokça anlattık. Müdürünü bile asgari ücretten i     gösterip vergiden kaçıran Sabancıların bu serveti hangi yollarla kazandıklarına da bir örnek değil mi? Buna benzer     a  tıların onbinlerce i     için uygulandığını d    n  n. Hem de daha pervasızını. Sabancılar böyle "SA" oluyor. Kanımızı, emeğimizi daha kimbilir hangi yöntemlerle s  l  k gibi emiyorlar.

Nerede Ne Oldu?

Madenci Ankara'da

Bolu-Mengen'in G  k  sesu beldesinde kurulu Kuzey Anadolu Mandencilik'ten Dev Maden Sen'de örgütlendikleri için i  ten çıkarılan ve 10 aydır kurdıkları   adırdı direnen 58 madenciden 25'i aileleri ile birlikte Ankara'ya yürüdü. 9 Ekim'de Ankara'ya ulaşan işçiler, bakanlıklardaki madenci anıtı önünde, Enerji Bakanlığı önünde ve patron Nurullah Ercan'ın işyeri önünde açıklamalar yapan işçiler, **"i  imiz a  ımız geleceğimiz için direniyoruz"** pankartıyla i  ten çıkarılmalarını protesto ettiler.

Sürgünlere Son!

Eğitim-Sen   yesi memurlar 5 Ekim'de İzmir Konak'ta memurlara

uygulanan baskı ve sürgünleri protesto etmek için 400 ki  şinin katıldığı bir eylem gerçekleştirdiler. Konak Meydanı'ndaki valiliğe yürümek isteyen memurların önüne polis barikat kurarken, Eğitim-Sen'liler, Ankara'da aynı taleplerle eylem yapan memurların bakanlıkla görüşmelerine kadar 2 saat oturma eylemi yaptılar. Yapılan açıklamada sürgünler protesto edilirken, **"Baskı Sürgün Değil, İnsanca Yaşam İstiyoruz"** pankartı açıldı.

Bu eylemden iki gün önce de, Mersin'de 36 öğretmenin sürgün edilmesini protesto için KESK Genel Başkanı Sami Evren'in de katıldığı ve **"Emek  iyiz Haklıyız Kazanacağız"**, **"Zafer Direnen Emekçilerin Olacak"** sloganlarının atıldığı bin ki  şilik bir yürüyüş gerçekleştirilmişti.

Türkiye'nin Anti-Amerikancıları Amerikan Zorbalığı Karşısında Neden Birlikte Değiliz?

Sarı, kırmızı, yeşil, mavi kollardan oluşan kalabalık bir kortej hayal edin... Bu kortejin, devrimciler, reformistler, çeşitli islamcılar, ulusal-cılar, demokratlar, sosyal-demokratlar... **"Kahrolsun Amerika!"** sloganlarıyla yürüdüğünü düşünün...

Amerikan zorbalığına Türkiye'nin meydanlarının boş olmadığını, bombalar altındaki halklara yalnız olmadıklarını göstermiş olmaz mıyız? Bu bizim ulusal ve enternasyonalist görevimiz değil mi?

Bunu yapabilmek için, her konuda aynı şeyi düşünmemiz gerekmiyor.

Mesela, Cenova'yı hatırlayın; emperyalizme karşı o büyük yürüyüşte, sarı kollar, kırmızı kollar, kara kollar var-

Sarı, kırmızı, yeşil, mavi kollardan oluşan kalabalık bir kortej hayal edelim.

Aslında bu sadece bir hayal de değil. Geçen hafta, çeşitli ülkelerden bir milyona yakın insan böyle kortejler oluşturdu. Amerikanın savaşına, Amerikan imparatorluğuna karşı yürüyen kalabalıklar, Amerika'ya dünyayı teslim alamayacaklarını göstermiş oldu bir kez daha. Peki böylesi kortejler, ülkemizde neden oluşmuyor?..

Bizim ülkemizde de, devrimciler, sendikalar, partiler, anarşistler, anti-küreselleşmeciler, demokratlar, sosyal-demokratlar... niye birlikte yürüyemesin Amerika'ya karşı? Neden hepimiz ayrı ayrı birkaç yüz kişilik gösterilerimizi tek bir eylemde birleştirmeyelim?

Bunu yapabilmek için, "ideolojik birliğe" sahip olmamız gerekmiyor.

di... Reformistler ayrı bir güzergah oluşturmuşlardı kendilerine. Anarşistler, otonomcular ayrı bir kortejdeydiler. Çeşitli partiler, kitle örgütleri ya kendi kortejlerini oluşturmuş, veya mevcutların birine katılmışlardı... Tarihe, tek bir Cenova yürüyüşü geçti.

Tüm çeşitliliğine, o çeşitliliğin içerdiği önemli zaafılara, hatta uzlaşmacı, icazetçi politikalara rağmen, ortaya halkların hanesine yazılacak bir güç bir birlik çıktı...

Diyelim; Amerikan zorbalığının Irak halkına, Ortadoğu halklarına saldırısına karşı çıkacağız; bakın,

bir çok çevre, böyle bir saldırıya farklı gerekçelerle de olsa karşı çıkıyor. Devrimciler, reformist legal parti çevreleri, çeşitli islamcı kesimler, kendilerini ulusalcı, sosyal-demokrat diye nitelendiren çevreler... Tüm farklılıklarımızın ötesinde, Amerika'ya karşı, kırmızı, sarı, yeşil, mavi kollar, güçlerini birleştirerek, Türkiye'nin meydanlarını birlikte sarsabilir...

Sarsamaz mı?

Şu anda sarsamıyor. **Çünkü;**

Mesela, sendikalar diyor ki, aman şu devrimci örgütün taraftarlarıyla yanyana gözükmeyeyim... **Çünkü;** bir diğeri diyor ki, yok gösteri Amerika'ya karşı da olsa, benim talebim başta olacak... **Çünkü;** Legal parti çevrelerinden biri diyor ki, aman islamcılarla yanyana durmayayım... **Çünkü;** Bir kitle örgütü diyor ki, ben "sokaklara" çıkıp "ağırlığımı" kaybetmeyeyim... **Çünkü;** kimileri diyor ki, ya polis saldırırsa, ya gözaltılar olursa... **Çünkü; Çünkü; Çünkü...**

İşte durum bu.

Bu durum, solun, kitle örgütlerinin birlikte yürüyememe konusundaki tüm zaafalarını, hastalıklarını yansıtıyor... Kimse kimsenin çağrısına kulak asmıyor... "benmerkezcilik" herkesi kendi merkezinde bırakıyor...

Böyle olunca Türkiye halkları adına, Türkiye solu adına, görevini yerine getirememenin rahatsızlığıyla izliyoruz diğer ülkelerdeki eylemleri.

Amerikan saldırganlığına karşı mücadele bir örnek. Bu durumu her konuya uyarlayabiliriz. Haklar ve özgürlükler mücadelesindeki etkisizliği yaratan da bu durumdur.

Türkiye solu, demokratları, kendini haklar ve özgürlükler mücadelesi içinde gören herkes ve her kesim, bu durumu değiştirmek, başkasının değil, sadece bizim elimizde. Ve bu durumu değiştirmek, artık kaçınılmaz bir zorunluluk.

Sarı, kırmızı, yeşil, mavi kollardan oluşan kalabalık bir kortej hayaline Anadolu topraklarında can verelim.

Düzeltilme: 28. sayımızda, "78'liler" adını kullananlara yönelik yayınladığımız "sizden hiç bir şey olmaz" başlıklı yazının içine, bir yanlışlık sonucu DEHAP'a ilişkin bir küpür konulmuştur. Küpürle yazının ilgisi yoktur. Düzeltiyoruz.

Sol partilere, solun alfabesinden bir soru: **Bağımsızlık Olmadan, Demokrasi Olur mu?**

İlginç bir seçim atmosferiyle karşı karşıyayız.

Sağ, sol, muhafazakar, liberal, şu bu, sıfatlarını taşıyan düzen partileri, birbirlerinden farklarını anlatmakta çok zorluk çekiyorlar; çünkü birbirlerinden farkları yok denecek düzeye inmiş.

Bu gidişle, kitleler 3 Kasım sabahına kadar da, mesela IMF konusunda, ABD karşısında **"yağmasa da gürleyen"** bir ses duymaya hasret kalacak.

Ama daha ilginç olanı, henüz dört başı mamur bir düzen partisi olmamış, olmaya da zemin bulamamış sol partilerin de bu tabloya ayak uydurmaları. Sık sık TİP'in 1960'larda yarattığı havayı yaratmaktan söz ediyorlar ama, o "reformist, parlamenterist" TİP'in gürül gürül üslubundan bile o kadar uzaklar ki...

Çünkü... icazet kaygısı dillerini tutuklaştırıyor... Aynı kaygı, beyinlerindeki köşeleri yuvarlaklaştırıyor... Ve başlıyorlar oligarşinin partileri gibi konuşmaya. Bağımsızlık, emperyalizm, faşizm gibi kelimeleri telaffuz bile etmiyorlar. Oysa, sol deyince, akla **anti-emperyalist, anti-faşist** olmak gelmez miydi?

Öyledir. Öyle de olmak zorundadır.

Anti-emperyalist, anti-faşist olduğunu ilan edemeyenlerin, içine girmeye çok hevesli oldukları o parlamentoyu da anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin bir mevzisi olarak kullanamayacakları baştan bellidir.

Tahmin değil; bugünkü açıklamaları bunu yeterince açık biçimde gösteriyor...

"Akıllı Solcu" Dediğin IMF Borçlarını Öder!

ÖDP'nin uzun seçim bildirgesine bakmış, ama doğrusu IMF konusunda ne yapacaklarına dair bir şey bulamamıştık. IMF'nin ne mel'un bir şey olduğundan bahsedilen bir kaç yer vardı ama, bu mel'un varlığa karşı ne yapılacağı -nedense- yoktu.

9 Ekim'de NTV ekranında Ufuk Uras'ı görünce, belki dedik, bildirmede cevabı olmayan bu konuda da bir şeyler söyler.

Aslında yine de söylemeye niyeti yokmuş ama, spiker sorunca mecbur kaldı ve söyledi:

Spiker soruyor ve sorarken de akli sıra yol gösteriyor Uras'a:

Spiker: *Borçların ödenmesi konusunda ne düşünüyorsunuz... Tabii borçların ödenmemesi halinde Türkiye'nin*

ye'nin Uluslararası arenada, küresel rekabette yerini kaybetmesi söz konusu olabilir...

Uras: Doğru!

Bu kadar: *"Doğru"!*

Kendilerinin sosyalist olduğunu, partilerinin "aşkın ve devrimin partisi" olduğunu söyleyen bir genel başkan, çıkıyor ve zavallı, birilerine yaranmaya çalışan bir ruh hali içinde küreselleşmeye sığınıyor... Yazık!

"IMF'ye borçlarımızı ödeyeceğiz" diyor Ufuk Uras.

Kravatlı komünistler

"Komünist" sıfatını taşıyan partinin yöneticileri seçim mitinglerindeki "grand tuvalet" giysileriyle dikkat çekiyorlar.

Basit bir ayrıntı gibi gözükse de, burjuvaziye özentinin ürünü. Yaşamları, siyaset yapış tarzları da öyledir.

Halkı öyle daha çok etkileyeceklerini mi düşünüyorlar acaba? Halkı da tanımıyorlar.

Castro'ya Arafat'a bakın; yıllardır askeri üniformalarını çıkarmıyorlar. Tabii ki o giysilerin siyasi bir anlamı var. Emperyalist dünyayla hala savaş içinde olduklarını anlatıyorlar bir yanılla.

Ülkemizdeki parlamentoculuk oyununa gerilla kıyafetleriyle katılınsınlar demiyoruz; zaten yakışmaz da, üzerlerinde eğreti durur; ama daha sıradan, daha sade giyinebilirler. Burjuvazi gibi yapmak zorunda değiller. Burjuvaziye özenerek, siyaseti sadece "KRAVATLILAR" takımına mahsus bir işmiş gibi gösteren propagandaya bu halleriyle ne de güzel destek veriyorlar.

Tabii sorun sadece giysilerde olsa, çok da önemli değil; sorun daha derinde; beyinlerinde. Burjuva kültür oraya girmiş; oradan çıkarak o giyim tarzını belirliyor.

"Komünist" adı, bu ülkede yüzyıldır her türlü baskıya, zulme, haksızlığa maruz kaldı. Bu güzel, tarihsel, ideolojik kavramımızın başına gelen son talihsizlik de, beyinde burjuvazinin kültürünü taşıyanlar tarafından istismar edilmesi olsa gerek.

Burjuvazinin kurallarıyla mücadele ederken, burjuvazinin yöntemlerini benimsemek zorunda değilsiniz...

HADEP, SDP, EMEP'in oluşturduğu "emek, barış, demokrasi bloku", bu seçim birliğini "**Kürt-Türk ittifakı**" olarak da adlandırıyorlar.

Bu bloku "Türk Kürt halklarının ittifakı" olarak adlandırmak, **milliyetçi** bakış açısının terkedilmediğini göstermesinin dışında, doğru da değildir. EMEP ve SDP'yi "Türk halkı"nın, HADEP'i "Kürt halkı"nın **tek temsilcileri** sayan mantık, sakattır. Kim verdi bu partilere o hakkı?

Bu iddia, kendini Türk ve Kürt halklarının ortak örgütü olarak gören EMEP'in, her vesileyle biz "**Türkiye partisiyiz**" diyen HADEP'in kendi iddialarıyla da çelişir. Belki kendileri bu çelişkiden rahatsız değiller, veya bu

propagandanın sağlayacağı yarar için bu çelişkiye razı olmuşlar.

Herşeyden önce. Türk, Kürt uluslarının ve diğer milliyetlerden halklarımızın birliğinin zemini, "seçim" değil, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir cephe'dir. Parlamento için değil, bağımsızlık, demokrasi için, ulusların kendi kaderini tayin hakkı için birliktir.

Seçimi kullanabilirsiniz, ama bu burjuvazinin yöntemlerini benimsememiz anlamına gelmemeli. Abartmalar, çarpıtmalar, bize ait yöntemler değildir. Tüm değerlerimizi, kavramları, seçim oyununa malzeme yapmayın.

Aferin, akıllı solcu, sağduyulu Uras'tan da bu beklenirdi.

Bu arada herhalde "fark" koymak için, borçları kademelendirmekten, zamana yaymaktan söz ediyor... IMF'nin kurbanı olan faşist diktatörlüklerin bile yaptığı bir şey bu. Zaten IMF'nin de buna itirazı yok. Çark dönmüyor nasıl olsa...

Utanamızlık; bunun sol, sosyalist bir parti adına savunulmasında.

Utanamızlık, IMF'ye bu teslimiyete rağmen, ÖDP seçim bildirgesinde "**bizi bekleyen... özgürlükçü, demokratik bir sosyalizm**"den söz edilmesinde. IMF'yle **kardeş kardeş** yaşayan, IMF'ye borçlarını **paşa paşa** ödeyen bir sosyalizm olacak herhalde bu!

Tabii canım, "uygar" olmak lazım; karşılıklı oturur, konuşur anlaşırın.

Neymiş öyle elkoymalar, kamulaştırmalar, borçları ödemiyoruz diye rest çekmeler... Bu, dogmatik, doktriner, sağduyusuz, kaba solculuk, artık aşılmalı değil mi?

Kibar, çağdaş bir şekilde, tekelci burjuvaziyle paşa paşa yanyana oturmak varken, "**bu kavga niye?**"

Önceki sayımızda söz etmiştik; **DEHAP** bildirgesinde de, IMF'ye borçların "ertelenmesi"nden söz ediliyordu. ÖDP "kademelendiriyor", DEHAP da "erteliyor"... Sonra? Hiiiç, sonrası yok. YTP'nin "ince ayar"ından ne farkı var bunun?

Sonra bildirelerde, bol bol demokrasiden söz ediyor. Nasıl? Bağımsız olmayan bir Türkiye, nasıl "demokratik Türkiye" olacak, onu da söylemeler de öğrenecek.

Ama söyleyemezler. Çünkü onlar da bilmiyor.

Ne diyelim; son sözü IMF'ye söyleyelim; IMF'ciler, akıllı solcuları destekleyin! Emin, olun, size en az sorunu onlar çıkaracaktır.

Milliyetçilik ne zaman öğrenecek? Emperyalizm "karşılıksız" sevmez!

Emperyalizmin saldırı aracı olduğu aşikar olan "**NATO'dan çıkacağız!**" diyemeyen, "**IMF'yle ilişkilerimizi keseceğiz!**" diyemeyen solculuk olur mu? Cem Uzan gibi bir şarlatan bile, IMF konusunda bunlardan daha "radikal" seçim meydanında...

"O nasıl olsa yapmayacağı şeyleri söylüyor, kolay mı IMF'den çıkmak" denilmesin sakın. Burjuvazi de böyle söylüyor. Tayyip de böyle söylüyor. Bu iddia ve cürete sahip değilse, solun sol olduğu nasıl belli olacak?

AB'ye dayanarak, ABD'yi gözeterek halkların çıkarları savunulamaz. Bu da yüzlerce yıllık sınıflar mücadelesinin alfabesinde yazar.

AB'ye dayanarak, ABD'yi gözeterek politika yapanlar, öyle anlar gelir ki, sömürüye, zulme, emperyalist savaşa da karşı çıkmazlar. ÖDP'nin Avrupa'nın F tiplerine karşı çıkmaması böyle bir durumdur. Kürt milliyetçiliğinin ABD'nin Irak'a saldırısı karşısındaki "ikircikli" tavır bunun sonucudur. Kürt milliyetçisi bakıyor, eğer ABD kendine dokunmayacaksa, Irak'a saldırıya karşı çıkmayacak... Ama arada kendilerinin de saldırıya uğrama ihtimali varsa, o zaman "savaşa karşı"!

Bu ilişkilerden sadece esaret gelir.

O Kopenhag kriterleri diyenler, o Kuzey Irak'taki "Kürt oluşumu"nun hamisi kesilenler, vakıflara Euro, Dolar bağışları yapanlar, onların yanında başka şeyler de dayatıyorlar. Veren, alır da. Emperyalizmin bütün bunları "karşılıksız", halkların kaşı-gözü aşkına, demokrasi, insan hakları aşkıyla yaptığını düşünene kadar saf ve aptal değilseniz, bunlar açık gerçeklerdir.

Aptallık söz konusu değilse, o zaman bile bile görmezden gelmek söz konusudur ki, o da bunların anti-emperyalistliğini, anti-faşistliğini, dolayısıyla solculuğunu şüpheli hale getirir.

Dön, gerçeğe dön, korkak aydın!

Dön, ülkeneye dön, kaçak aydın!

"11 Eylül'den sonra, uluslararası düzeydeki politik tartışmalar emniyetli bir duygusallıktan sümsüklüğe uzanan bir çizgide gitgide aynı şeyleri söylemek halini aldı. Çünkü herkes "hain" ilan edilmekten, "terör destekçisi" olarak adlandırılmaktan korkar hale gelmişti. Bu ruh hali hâlâ uluslararası düzeyde sürüp gitmekte. Muhafif aydınların, hiç değilse muhalif cümlelerini kurmaktan çekinmeyen aydınların sayısı ciddi bir oranda düştü."

Milliyet yazarı Ece Temelkuran, Kanada'da katıldığı bir toplantıda aydınların hali pür melaline ilişkin izlenimini, bu sözlerle aktarıyor.

Fazlası yok, eksikliği var.

Ya bu düşünce-
rimden dolayı vatan
haini ilan edilsem...
ya bu sözlerimden dola-
yı hapse atılırsam... ya bu
tavrimden dolayı mevkimi
kaybedersem... Böyle kay-
gıların pençesinde kıvranıp
duran birinin ürettiği-dile ge-
tirdiği düşüncelerin "bilimsel"
olması mümkün müdür? Bu kaygılara hapsolmuş biri-
nin siyasal, bilimsel, askeri herhangi bir konuda aldığı
tavırın "aydın sorumluluğuna yaraşır" olması mümkün
müdür?

Aydınlar, ortaçağın Engizisyon döneminden Hitler
faşizminin ortalığı kasıp kavurduğu 1940'lı yıllara ka-
dar bir çok dönemde, dünya çapında tarihsel misyonlar
üstlenmişlerdir. Ama aydınların özellikle 1990 başları-
ndan bu yanaki tavrı, aydınların tarihi açısından hiç de
yüz ağartıcı değildir.

11 Eylül sonrası, bu tablo, daha da kötüleşmiştir.
Bunun temelinde, aydınların, emperyalizmin "terör de-
magojisi"nin karşısına açık, net bir tutumla çıkamama-
sı vardır. Tersine, bu demagojinin etkisi altında düşün-
meye, attıkları her pratik adımı bunun baskılanması al-
tında ayarlamaya başlamışlardır.

Gelelim Bize; "Zararsız takılan"lar

Sadece "Batı Entellektüelleri" Mi?

Bu yazıdan ABD'leri çıkarıp, yerine Türkiye'yi ko-

yun, "11 Eylül'ü" çıkarın, yerine **19-22 Aralık**'ı koyun,
yerine **F tiplerini** koyun; göreceksiniz ki, yazının anla-
mında hiç bir değişme, bozulma olmayacaktır.

Çünkü o aydın tablosunun aynısı, ülkemizde var.

Ece Temelkuran, kendi konumlarının, yazısında "or-
talama Amerikalı" gibi konuşmakla eleştirdiği Amerikalı
profesörün konumuna hiç de uzak
olmadığını görmüyor.

ABD'yi anlatıyor, Türkiye'ye
gelmiyor.

Gelin, Türkiye'ye gelin.
Kendi sütunlarınıza, köşeleri-
nize gelin. Mesela Ece Te-
melkuran'ın kendisi; 19-22
Aralık ne kadar yer aldı
onun sütunlarında? 97
insanımızın tabutlarının
omuzlarda taşındığı iki
yıllık F tiplerine karşı direnişten
ne kadar sözetti kendisi?

F tiplerine karşı çıkmak, vatan hainliği ilan edildi
bu ülkede de. Direnişten söz etmek "teröristleri destekle-
mek" olarak sayısız davalara konu oldu. F tiplerini ve di-
renişi unutturmak için eşi görülmedik biçimde katmerli
sansür mekanizmaları kuruldu. "Aydın" neredeydi?

Şöyle yazıyor Temelkuran: "Kanada'daki çok kültür-
lülük sempozyumunda görüldüğü kadarıyla Batı ente-
lektüellerinin çoğunluğu 11 Eylül'den sonra "zararsız"
takılmak istiyorlar!" (6 Ekim 2002, Milliyet)

Sadece "Batı entellektüelleri" mi? "Zararsız takıl-
mak" yöntemi, Türkiye entellektüelleri açısından daha
mı az geçerli acaba? Bu sorunun cevabını bilir Temelku-
ran. Kendi sütunundan, komşu sayfalarındaki sütunlar-
dan, başka alanlardaki anlı şanlı aydınların gündemle-
rinden bilir; Türkiye'nin hapisaneleri kan gölüne dö-
nerken bunlar ne demiş, ne yazmış, ne yapmış, bir göz-
den geçirsün yeter!

Batı entellektüellerine dair bu kadar keskin ve isa-
betli bir gözlem yapabilen bir yazarın, sıra kendi ülke-
sine hatta bizzat kendisine gelince gözlerinin puslanma-
sı nasıl açıklanabilir acaba?

Yazısında sıraladığı ihtimaller olmasın bunun nedeni?

Yani mesela, "hain ilan edilmekten, terör destekçisi
olarak adlandırılmaktan korkmak" gibi...

Evet, bir "hain"lik var ortada; Susan aydın "hain"dir

Bırakın, hain ilan etsinler, terör destekçisi, hatta terörist ilan etsinler! Bakın, devrimciler, on yıllardır bu suçlamalara maruz kalmalarına rağmen, ne düşüncelerini kararlılıkla savunmaktan geri durdular, ne da savışlarından vazgeçtiler... Aydın niye korkuyor bundan. Ne için? Gazetede, TV'de tutulan bir köşeyi kaybetmek için. Ne için? Elde edilmiş bir kariyeri kaybetmek için. Ne için? Başına "bela" almamak, statükosunu, rahat yaşam tarzını korumak için! Egemen sınıfların kurumlarında, kokteyllerinde yer almasını sağlayan icazeti kaybetmemek için!

Bu kadar çok hesabı kitabı olan birinden herşey olabilir, ama aydın olmaz. Aydının sorumluluğu, statükoya, kariyere, icazete karşı değil, bilime, gerçeğe, halka karşıdır. Sorumluluklar yer değiştirmişse, artık orada aydın da kalmamıştır.

O saatten sonra, o "aydın", ne kadar lüzumsuz iş varsa onla uğraşır. Düzenin vitrinini süsleyecek "etkinliklerin" parçası olur. Temelkuran'ın yazısının başlığı, **"Liberal aydınların konuşma çöplüğü"**, bu durumun tipik bir örneğidir.

Evet, orda burda biraraya gelip konuşuyorlar. O kadar. Hiç değilse konuşmaları bir işe yarasa, hayır, o konuşmalarda da dünyaya yayılacak bir ışık yok.

"Hainlik" tam da bu oysa. Düşüncelerine ihanet ediyor, bilime, gerçeklere, inançlarına ihanet ediyor. Ama o, bu tür hainlikten korkmuyor da, Bush'un veya bir DGM savcısının hain demesinden korkuyor. Doğru, susan aydın **"terör destekçisi"**dir; Amerikan terörünün destekçisidir. Ama bu suçlama da etkilemiyor statükocu, korkak, kaçak aydını. O sadece DGM savcısının "terör destekçisi" suçlamasından korkuyor.

Bu aydınlar, bakan olsa, başbakan olsa ne olur? Bu sefer de, ABD hain demesin, düzenin efendileriyle karşı karşıya gelmesin diye, susmaya, idare-i maslahatçılığa, çöplüklerde "demokratça, cüretle" konuşup, gerçek hayatın içinde susmaya devam eder.

Temelkuran yazısının sonunda şöyle diyor: *"Galiba şöyle bir şey olacak... 'barbarlar' yolumuzu açacak! Onların nereye doğru yürüyecekleri biraz daha belli olduğunda muhalif aydınlar konuşmaya başlayacak. Önce bir 'şeyler' olacak, sonra teorize edeceğiz."* Halklar ölüp öldürmeye devam edecek, devrimciler direnmeye savaşımaya devam edecek, sonra bay ve bayan aydınlar oturup teorisini yapacak öyle mi?

Gerek yok, şimdi susuyorsanız, şimdi tarih içindeki rolünüzü oynamıyorsanız, o zaman da size gerek kalmaz zaten.

Önce Yaktılar, Şimdi Tedavi Etmiyorlar

19 Aralık'ta Bayrampaşa'da 6 kadınının diri diri yakıldığını ilk kez dünyaya haykıran ve kendisinin de vücudunun büyük bölümü yanık olan **Birsen Kars**'ın tedavisi, Bakırköy Hapishane İdaresi ve jandarma tarafından engelleniyor.

Konuya ilişkin bir açıklama yapan Halkın Hukuk Bürosu (HHB), Birsen Kars'ın ameliyat günü belli olmasına rağmen, ameliyat öncesi konsültasyonlar için birkaç kez hastaneye gitmesine rağmen bunlardan sadece birine götürüldüğü ve bunda da jandarmanın hakaretleri ile karşılaştığı belirtildi. Sorumlu olarak hapishane idaresi ve jandarmayı gösteren HHB'nin yanısıra, TAYAD'lı Aileler de bir açıklama yaparak, Birsen Kars'a tüm dünyaya **"DIRİ DIRİ YAKTILAR"** dediği için dava açıldığı belirtildi ve muayene odasına jandarmanın girmek istemesi nedeniyle tedavisinin engellendiği dile getirildi. TAYAD'lılar Birsen Kars'ın son olarak hastaneye götürüldüğünde uzman çavuşun tecavüz tehditlerine maruz kaldığını da yaptıkları açıklamada belirttiler.

Jandarmanın Acizliği

Armutlu'da gerçekleştirilen katliam operasyonunun durdurulması için Sincan F Tipinde kendini feda eden **Muharrem Çetinkaya**'nın ailesine Malatya Cumhuriyet Örnek Köyü Jandarma Komutanlığı tarafından keyfi baskı uygulanıyor, aile sürekli olarak taciz ediliyor. Örneğin, eve gelen Jandarma Komutanı "Eve örgütün gelip gittiğini, örgütün mezarı ziyaret ettiğini, örgütün Muharrem'in cenazesini kaçıracağını, kendilerinin bundan sonra Muharrem'in mezarını bekleyeceklerini, Muharrem'in ne için öldürüldüğünü araştırdıklarını, Muharrem'in tutukluluk sürecindeki masraflarını ödemelerini" söylüyor ve bu sürekli olarak tekrarlanıyor.

Tümü deli saçması olan bu masallar sadece jandarmanın zavallılığının, acizliğinin ve hukuk tanımazlığının bir göstergesi. 60 yaşındaki insanlarla uğraşan "şanlı ordunun kahraman komutanları" mı bu halkın güvenliğini sağlayacak?

Korucu Katliamına Protesto

Korucu katliamı İzmir İHD Şubesinin 4 Ekim günü yaptığı bir basın toplantısı ile protesto edildi. Mihriban Karakaya'nın okuduğu açıklamada korucuların köye dönüşünün önündeki ciddi engellerden biri olduğu belirtildi.

TECRİTTEN NOTLAR -3

“Hasretlerin sonu aydınlık”

Özellikle bu revirde uyku tutmuyor. B-2'deyken geceleri uyuyordum. Şimdi daha geç yatıyorum. ... Bir iki ay önce dış kantinden lavanta almıştım. Kese yapıp her tarafımı lavanta keseleriyle donattım. Ama şimdi onları çıkartmadım paketlenmiş eşyalarımın duruyor. Fatma ve Feride'yi de burada öğrendim. Çok korkuyorlar. ...

*

210. Gün

“Buzu kırdıkça... direnişimize benzettim.”

Size yazdım mı bilmiyorum daha önce kaldığımda bu revirde bir gün pencereden çok güzel bir güvercin girdi. O zaman bu kafesleri yapmamışlardı daha ve o gün Muharrem'in haberini aldım. Çok güzel, cins bir güvercindi, uçtu yataklardan geçti yere atladı, gezdi. Şöyle bir baktı ve uçtu gitti. Bir daha görmedim öyle bir güvercin. Sıradan güvercinlerden değildi. Bir an yakalamayı düşündüm. Sonra vazgeçtim o özgür bir kuş. Sanki Muharrem gitmeden buraya da uğradı diye düşündüm. Şöyle bir baktı, birbirimize baktık ve uçtu gitti. Bir kaç defa da serçeler gelmişti. Ertesi gün bu kafesleri taktılar. Böyle ufakık ayrıntılar ne kadar da önemli oluyor, oluyormuş. Hani şu yalnız kalıpta farelerle konuşulan filmler vardı ya onun gibi bir şey. Bir fare bile bir anlam ifade ediyor.

Ben de sanki kırk yıllık hücrede kalanlar gibi konuşmaya başladım. Ama az da olmadı ya, **6,5 ay** oldu. Bazen inanamıyorum bu kadar zaman geçti diye. Ama şu-rası kesin, çoğunlukla tartışarak, kavga gürültü ile geçti. Sağ olsunlar hiç bu konuda sıkmadılar. ... Bazen de çok bunaldığım zamanlar oluyordu. Sanki boğulacakmışım gibi oluyordum. O zamanlar mutlaka bir şeyleri kırıp dökmem lazım. (Hani kar yağıpta buz yapmıştı ya) o buzu da öyle bir zamanda kırdım. Öyle sinirliydim ki kıvılcım olsa alev olurdum, ama buzu kırdıkça rahatladım. Direnişimize benzettim. Buz başlangıçta hiç kırılmıyordu. Küçükçük küçükçük parçalar, sonra koca kalıplar çıkmaya başladı. Bana hep direnişimizi andırırdı. Koca koca parçalar çıktı, hepsi kırıldı. Boşuna inat etmişlerdi. Ama suyun başını bir türlü kıramadım. Uğraştım olmadı. En son suyun başı kırıldı. Direnişimiz de öyle değil mi? Suyun başını tutanlar boş bir yere takılmışlar, sonuçta zamana, güce, iradeye, koşullara karşı koyamazlar.

*

“Hepsi iğrençler ve midemi bulandırıyorlar.”

Şu son gelişmeyi yazayım. Bugün savcılıkla görüş-

mek için dilekçe yazdım. İ. Müdür çağırdı. Gittim. Bakanlığın ne cevap verdiğini sordum. Hani sana yazmıştım. Bir ay oldu ne oldu dedim. Sırıtarak konuşup durdu. Bu adam kesin faşist... Ha seni ailenin yakınında bir yere gönderelim dedi. Hayır dedim. Ö.O'nu bırak dedi. Ben de bırakmayacağımı siz de biliyorsunuz. Asla bırakmayacağım dedim. Bir de ne diyorlar arkadaşlarının yanına gidince bırakacak mısın diye. Ne komik adamlar. Sanki Ö.O'na sizin yanınıza gelebilmek için başlamışım gibi. Bunlar sadece oyuyorlar, tükürdüklerini yalamak istemiyorlar. Bir daha da bu pis heriflerin yüzünü görmek istemiyorum. Hepsi iğrençler ve midemi bulandırıyorlar.

*

... Revirde sürekli sizi duymaya çalıştım. Slogan seslerin geliyordu. Birkaç defa seslendim ama duymadınız. Zaten sonra da yerinizi değiştirdiler. Hem de 19 Aralık'ta. ... Kaçırıldığım tarihten bu zamana kadar hemen her hafta Bakanlığa ve Savcılığa dilekçe yazdım. TBMM İnsan Hakları Komisyonuna da yazdım. Önceki gün cevap geldi... Onlar da bildiğimiz teraneyi yazmış... Ve bırakma ihtimalim olduğu için yalnız tutuluyormuşum. Şunlara bak öyle öfkelenim ki bu son cümleye, bırakma ihtimalim varmış. Bunların hepsi aynı. Pazartesi günü itiraz edecem.

*

“Nereden bu enerji?”... Direnişten.

Fatma ve Feride'yi çok merak ettim. Hep onları sordum durdum. Geçenlerde Feride'nin selamını aldım. Sanki gerçekten kucaklamış gibi oldu. Özlem'in ortağının durumu nasıl? Fatma ve Feride'ye bir küçük çorap yaptım. Ama gönderemedim, üzerinde karanfil desenleri yapmıştım. Halen yanımda.

Muharrem'i öğrendiğimde öyle garip oldum ki. Ağladım tek başıma, bu revirdeydim. Sıcak su için adamlarla tartışıyordum ve Muharrem'i öğrendim. Ne kadar kötü oldum, ama belliydi onun her şeyinden. En çokta Barış'a şaşırdım. Şu içinde bulunduğumuz günlere bak herkes bir değişik oluyor.

Evet ben çok iyiyim. Kendimi öyle güçlü hissediyorum ki. Bazen kendime soruyorum, **“nereden bu enerji”** diye. Direnişten. ... Yani kendimi gerçekten güçlü hissediyorum. Eskiden böyle değildim. Direnişle bayağı değişiyor insan. Direnmek bambaşka, hele Ö.O.da olmak.

İçimden çok fazla şeyi anlatmak geçiyor. Ama böyle yazmaya kalkınca zorlanıyorum. Ah keşke konuşabilsek ya-nınıza gelebilseydim... Başıma bundan sonra gelebilecek-lere hazır olduğumu düşünüyorum. Ellerinden ne geli-yorsa yapsınlar bakalım. Şimdi devran onların olduğunu sanıyorlar. Ve düşünüyorum da ne kadar kırgındılar adamlar, her yolu denediler yok yere. Çözemediler dire-nişimizi. Birbirimize öyle bir kenetlenmişiz ki bizi çöze-mezler, teslim alamazlar. Sorun da burada zaten.

*

... Bir nokta var oraya asla yetişemezler. Böyle ayı-rarak kopartabileceklerini sanıyorlar. Senin de dediğin gibi "bizim bağımız öylesine güçlü, öylesine koparılmaz bağlar" ki hiçbir şey bunu bozamaz. Nerede olursak ola-lım. Beynimizdeki, yüreğimizdeki örgütü, yoldaşları ata-mazlar, çıkartamazlar. Artık bitireyim diyorum, yarın yine yazacağım başka bir gelişme olmazsa tabi. Ben iyi-yim, canavar gibiyim. Komo'nun deyimiyle Aslan gibi Cepheliyim. Sonuna kadar ayakta kalacağım.

*

Evet, dün önceki gün falan biraz kötüydüm bu mide mızıkçılık yapmaya başladı. Ben de midemle konuştum. Böyle yapma falan dedim. Biraz daha iyiyim. Şimdi ne içersen içeyim ekşime ve mide bulantısı yapıyor. Birçok kez geldi, gitti. Kusmadım ama zor oldu doğrusu.

*

240. GÜN - 23 Mayıs

Merhaba Sevgili Yoldaşlarım,

Hepinizi önce özlemle kucaklıyorum. Tüm sevgileri-mi gönderiyorum. Evet bugün tahmin ettiğim gibi hare-ketli geçti. Hepsî toplanıp geldiler. Dişçi, doktor, sağ-lıkçılar ve tabii ki Nurgül hanım. Ne yaptım biliyor musu-nuz? Hepsini kovdum. Önce bir güzel bağırdım, sonra da sizi dinlemek istemiyorum dedim... Hala bırak diyor-lar ya, hepsine öyle bir bağırdım ki... en çok kızdığım da yoldaşlarıma laf atmaya çalışmaları oldu. Hala "liderleri-niz niye girmiyor" teranesi. "**Ne biliyorsun belki lider benimdir**" deyince öyle bir sustu.

*

245. Gün - 28 Mayıs

Bu adamlar da akbabalar gibi dolanıyorlar. Hani ya-ralının peşinde dönüp dururlar ya kan kokusunu aldılar. Yine bilincimin kapanmasını bekliyorlar. Onu da çok beklerler. Ben bilincim kapanmadan çoktan giderim bu di-yarlardan.

*

247. Gün - 31 Mayıs

... Evet, gazetede diğer solun açıklaması çıktı. Yani bı-raktıklarının açıklaması çıktı. Şimdi 31 Ö.O. savaşçısı kal-mış. Onlar tedavi görüyorlar herhalde. Bu durumda Özlem

TKP(ML) de tedavi görüyordur değil mi? Şunlara bak yaptılar yapacaklarını. Devam etsinler bakalım. Ölüm dışında çözüm arayacaklarmış. Ellerine de bir mum alsınlar ihtiyaçları olacak.

Ben daha çok bilincimin ka-panmasını beklediklerini düşü-nüyorum. Ama çok beklerler, bilincim hiç kapanmadı. Vücu-dum serilmiş yatıyor ama bi-lincim ayakta. Aslında bu ka-dar kötü olmazdım da tek ba-şıma olmak biraz etkiledi her-halde. Şunlara bak, acaba neye güveniyorlar. Beni burada tek başıma bıraktılar. Artık tek düşüncem burada bilincim kapanmadan uçup gitmek. Bunu başarabilirsem ne mutlu bana. Hadi hadi üzülmeyin benim için, sevinin ben hepinizi çok seviyorum. Ve sizler benim için çok değerlisiniz.

*

250 - 3 Haziran

Aşağıdaki satırlar, Birsen Hoşver'in son "**Tecritten Notlar**"ıdır. Ondan kalan son yazılı belgedir. Bu satırları yazdıktan sonra hastaneye kaldırıldı.

*

Sevgili Yoldaşlar Merhaba, Size bir Pazar gecesinde daha yazıyorum. Yine yan yatmış durumda yazıyorum. Bugünkü biraz kısa olacak ama yarın telafi ederim. Öncelikle hepinizi hasretle kucaklıyorum. ... Kaç gündür yazmayı unutuyordum. Hani daha önce Dursun'a yazdığım mektubun geri geldiğinden bahsetmiştim. Göndermemişlerdi. Geçen hafta o mektup hakkında tutanak tutmuşlar. Örgüt propagandası yaptığı için göndermedik diye. Bakalım daha bu yollarla ne kadar götürebilecekler. Bu I. Müdür sadece kendi kuyusunu kazıyor. Ne yaptıkları da umurunda değil doğrusu.

Sağlık durumumu merak ediyorsunuz biliyorum. Sı-vı alımı fena halde azaldı. 10 bardağa düştü. Dilimdeki şişkinlik ve iltihap yavaş yavaş geçmeye başladı. Böbrek-lerim de öyle şimdi daha iyi fazla ayakta kalamıyorum. ... Ha unutuyordum. Çok uyuyorum hep dalıp gidiyo-rum. Sürekli yatıyorum. Zihin yorgunluğu mu başka bir şey mi bilmem artık. Evet yer de kalmadı. Şimdilik bu kadar, görüşmek üzere. Hem yarın sizlerden de bir şey-ler gelebilir. Kendinize çok iyi bakın ve ben çok iyiyim. Aslanlar canavarlar gibiyim ve sizi çok özledim. Hasret-lerin sonu aydınlık...

Birsen (Melek)

Kurultaya Sunulan Tebliğlerden

28/29 Eylül günlerinde Zübeyde Hanım Kültür Merkezi'nde Tayad'lı Aileler tarafından düzenlenen "Hapishanelerde Yaşam ve Sağlık Koşulları Kurultayı"na sunulan tebliğleri kısaltarak yayınlıyoruz.

F TİPİ TÜRKİYE

Kökleri İstiklal Mahkemelerine, Takriri Sükun kanunlarına, tenkil ve tehcir uygulamalarına uzanan baskı, sindirme ve zulüm politikaları üzerine oturtulmuş bir sistem gerçeği var bu ülkenin. 70 yıldır kesintisiz biçimde egemenlerce belirlenen ve dayatılan görüşlere, uygulanan politikalara aykırı düşünce ve inançlara sahip olmak ya da sadece resmi ideolojiye biat etmemek, kısacası muhalif olmak hep şiddetle ezilmeyi, sindirilmeyi, yok edilmeyi gerektiren bir suç olarak algılandı... Cuntalar, darbeler, işkenceler, hapisler ve yargılı-yargısız infazlar bu düzenin temel karakterlerini oluşturdu. ... F Tipi adı verilen tecrit uygulaması da zindancı geleneğe sahip devletin ... yeni bir baskı ve zulüm aracı olarak karşımızda...

Yine de tüm bu yapılanlara rağmen düzen arzuladığı ortamı bir türlü sağlayamadı. Siyasi tutuklu ve hükümlülerin ölümüne gerçekleştirdikleri direniş ve cunta döneminin etkilerinin yavaş yavaş kapanmaya yüz tutması neticesinde düzenin hakim kılmaya çalıştığı "huzur ve güven ortamı" sarsıntı geçirdi. ... Cezaevleri düzenin bu amacına hizmet eder görünümde değildi, bilakis muhalefet zemininin beslediği, güçlendiği mekanlar haline gelmişti... 28 Şubat tepeden aşağı hakim kılınan emir komuta mekanizması tüm ülkeyi açık bir cezaevi kılarken, F Tipi uygulamasıyla cezaevlerini de hücrelere dönüştürüyor. Bugün ... devlet dairelerinden sivil kitle örgütlerine üniversiteden sokağa kadar her yerde muhalif kimlikli insanların payına düşen baskı ve zor ortamı cezaevlerine de F Tipi dayatması şeklinde yansıyor...

Türkiye'de cezaevi olayı bu adaletsizlik ve zulüm zincirinin son halkasını oluşturuyor. F Tipi ise bu halkanın en çirkin, zalimane ve insanlık dışı örneği. Bu çirkinliği savunma adına sergilenen demogojileri reddetmek ve insanların insanlıklarının gerektirdiği koşullarda yaşamalarını engellemeye yönelik bu zulüm ve dayatma uygulamasına karşı çıkmak insanım diyen herkesin sorumluluğu olarak görülmelidir...

Hülya Şekerci (Özgür-Der Başkanı)

TECRİT KALDIRILSIN, ÖLÜMLER DURDURULSUN

.... ÖDP için hücre tipi cezaevleri ve bunun yansıttığı cezalandırma anlayışı kabul edilemez bir durumdur. İnsanları izole eden, tecrit mantığı ile oluşturulan bu cezaevlerine karşı ÖDP'nin mücadele etmesi çok doğaldır. Burada mahkumların kişiliğinin hedefleyen, onları yalnızlaştırarak insanların ruhlarını ve bedenlerini teslim alma ve değiştirme anlayışı ile oluşturulan cezalandırma ve cezaevi mantığına karşı ciddi bir duruşun olması da çok doğaldır. ...

Gerek TTB'nin çeşitli çalışmalarında gerekse Türkiye'deki insan hakları kuruluşlarının raporlarında ortaya konmuş olan talepler ve cezaevi düzeni yeterli veriler sunuyordu. Ve ÖDP bunları sahiplendi. Örneğin ÖDP hücre tipine karşı bugünkü işleyişi ile bir çok sakıncayı içinde barındıran bir koğu sistemini savunmadı... Tecrit bir demokrasi ayıbıdır. ÖDP demokrasi mücadelesinin önemli bir ayağı olarak gördüğü bu meseleye dair bütün kararlılığı ve mücadeleyi geliştirmeye devam edecektir.

Sonuç yerine, (talep ve öneriler)

- Hücre tipi cezaevleri derhal kaldırılmalıdır.
- F (hücre) tipi cezaevleri için ayrılan milyonlarca dolar tutuklu ve hükümlülerin yaşam koşullarının düzeltilmesi için kullanılmalıdır.
- Açlık grevlerine müdahale ve daha pek çok insan haklarına aykırı düzenlemeye son verilmelidir.
- Ayrımsız genel af derhal ilan edilmelidir.
- Terörle Mücadele Kanunu lağvedilmelidir.
- Tutuklu ve hükümlü ayırımı kaldırılmalıdır.
- Cezaevlerinin genelge ve yönetmeliklerle yönetilmesinden vazgeçilmeli, tutuklu ve hükümlülerin başta yaşam hakkı olmak üzere temel hak ve özgürlükleri yasal güvenceye bağlanmalıdır.
- Uluslararası standartlar ve Türkiye'nin özgünlükleri dikkate alınarak bir cezaevleri standardı.. Baro, Tabibler Odası gibi meslek kuruluşlarının yanı sıra, DKÖ'lerin, ilgili sendikaların, insan hakları derneklerinin ve hükümlü temsilcilerinin katılımı ile oluşturulacak bir komisyon tarafından belirlenmelidir.

Özgürlük ve Dayanışma Partisi

Tövbekarlar beni temsil etmiyor

Ahmet KULAKSIZ

Eğer yaşamı emekçi halkın lehine yorumlamazsak varacağımız nokta her zaman egemenlerin safı olmak zorundadır. Elbette ülkemizde sol adına politikalar yapanlar işin başında emekçi halk kesimlerinin temsilcisi oldukları iddiasındadır. Ama, eğer ki, kendilerinin belirledikleri gündemleri halkın gündemi olarak ısrarla tartışarsanız sonuçta bu halk bizi neden anlamıyor açmazına düşeceksiniz. Yeni “birşeyler söylemeliyiz” adı altında çoğu zaman yapılan devrimci değerlerin iğdiş edilmesi olmuştur.

Yaşanan bütün olumsuzlukları “farklı düşüncelerdir” diye görmezden gelemeyiz. Kim olursa olsun tarihsel süreçle ilgili birşeyler yapmaya kalkıştığında, hele hele o dönemi temsil iddiası ile ortaya çıktığında söylediklerine ve yaptıklarına çok dikkat etmek zorundadır. Konu bir “kuşak” ya da dönemse eğer öyle birkaç kişinin biraraya gelip “*bizler şu kuşağı temsil ediyoruz, onlar için birşeyler yapmak istiyoruz*” dediğinde adına ne dersiniz deyin sizler bir misyon üstlenmek istiyorsunuz demektir.

İşte bütün sorun da bundan sonra başlıyor. Önce, savunduğunuz daha doğrusu savunmadığınız bu dönemin insanların sözcülüğünü üstlenmeyi bir hak olarak *nasıl görüyorsunuz?* Ha “o dönem bizler işkence gördük şu kadar yıl hapis yattık bundan ötürü böyle bir hakkımız olmalı” diyorsanız, *özrünüz kabahatinizden büyük* demektir. Evet işkence gördünüz hapis yattınız ama hayattasınız. Ya olmayanlar? Onlar ne olacak?

Etrafınıza bir bakın ne göreceksiniz? Görmek istemiyorsanız ben söyleyim. Yoksulluk, işsizlik, açlık, katliamlar, ölüm oruçları... Oligarşi halka saldırıyor, halkımız gücü oranında direnmeye çalışıyor. Gerçek bunlardır. Bunlara itirazı olan var mı? Yok. Peki *temsiline soyunduğunuz “kuşak”* bunları daha boyutlu yaşamadı mı? Yaşadı. Yanıbaşınızda katledilmedi mi dostlarımız. Nice cenazelerde “Ölümsüzdür” diye uğurlamadık mı canlarımızı.

Bütün gerçek işte bunlardır. Madem sözcü olacaksınız, bunları savunun da görelim. Öyle et-

rafınıza birkaç tövbekar yazar çizer takımını alarak icazet kazanamazsınız.

Onca değere leke sürmeyin. Eksiğiyle gediğiyle yaratılmış direniş geleneklerini bir yana itip, bütün görüşlerinizi neden olumsuz olanın üstüne kurmaya çalışıyorsunuz? Neden direnişi mücadeleyi görmezden geliyorsunuz ve yeni kuşaklardan bunu *saklıyorsunuz?* Ama saklamakta haklısınız. Çünkü bütün bu değerler sizin için birşey ifade etmiyor. Saklamazsanız soracaklar size; Neden? Neden direnişin değil teslimiyetin teorisini yapıyorsunuz? Neden yoldaşını korumak için yaşamını feda eden kahramanları anlatmak yerine örgütlerin içki yasağını öne çıkarıyorsunuz?

Eğer becerebilerseniz akıl vermek yerine oligarşiye tavır alın. Bir önceki kuşak temsilcilerinin düştüğü durum hala belleğimizde. Aynı hatayı tekrarlamak için bu inat niye?

Geçmişe çamur atma ve kirletme konusunda sözünüzü hiç esirgemiyorsunuz, bir yerlere yaranma olunca bülbul kesiliyorsunuz. Ama direniş, mücadele, kavga dendiğinde tek kelime yok. Neden yok açıklayın lütfen.

Ülkemiz ateş geçitlerinden geçiyor. Ölüm oruçları, F tipi hapisaneler, emperyalizmin Irak saldırısı kapıda, yoksulluk, açlık var... Bu durum 20 yıl önce de böyleydi. **O gün de direnenler vardı bugün de var.** Dönüp bakın çevrenize, bugün direnişi, mücadeleyi savunan kimse var mı? Ben söyleyeyim hiç yok. O zaman “bizler tövbekarları temsil ediyoruz” deyin. “Bizler tehlikeden uzak duruyoruz, sohbetlerde, aile toplantılarında geçmişten, mücadeleden bahsettiğimiz oluyor ama sabah ayıldığımızda bütün bu konuşmaları hemen unutuveriyoruz” deyin.

Son soru; bu satırların yazarı Ahmet Kulaksız’ı yani Canan’ın, Zehra’nın babasını nasıl temsil edeceğinizi düşünüyorsunuz? Öyle her önüne gelen ben şu dönemi temsil ediyorum, demekle bu işler olmuyor. Ben o 70’li yılların insanıyım, o tarihe karşı kendimi borçlu hissederken bir takım insanların o kavga arkadaşlarımla anısına leke sürmesini izlememi bekliyorlar. İzleyemem ve sahip çıkmak onur borcumdur. Ben dün yapamadıklarımın bir bölümünü bugün yerine getirmek istiyorum. Ben evlatlarımla kuşakları, çağları birleştiren onurunu taşıyan bir babayım. Kimse benim ve dostlarımla izni olmadan bizi temsil edemez. Hele tövbekarlar hiç. Soruyu duyar gibiyim. Kim mi temsil eder? Soru ne kadar anlamsız değil mi?

larını taşımaktan omuzları nasırlaşmış halkımız katilleri affetmeyeceğini göstermişti bir kez daha. Ecevit'in yuhlandığı haberini verenler, neden yuhlandığına değinme de, herkes biliyordu.

Ecevit, Baykal, Derviş vb. oy avcılarının, katillerin, soyguncuların, sahtekarların böylesi bir etkinliğe davet edilmesi, kirli siyasi emellerine alet edecekleri bir ortam sunulması, organize edenler açısından bir olumsuzluktu. Bin yılı kana bulayanlarla bin yılın kültürünü yaşatanların ortak hiçbir değeri, paylaştıkları ve paylaşacakları hiçbir şey yoktur. Aleviliğin "kardeşlik, barış kültürü" de katillerle barışıklıktan söz etmez. Aksine, "zalime karşı gelerek bulacağı ölümü yücelik sayar."

"Bin Yılın Türküsü"nde Türkçe'den Rumca'ya, Ermenice'ye kadar Anadolu halklarının dilinde, kültüründe söyle-

Ecevit'e Yuuh!

-Bin yıllık kavga ve kardeşlik toprağına selam-

Anadolu'nun bin yılı, halkların zulme isyanlarıyla doludur. Resmi tarihler yazmaz bunu. "Eşkıya, şaki, imansız, terörist" der çıkar. Ama halkların kendi dilinde, kendi tarzında tarihi yaşatma, gelecek kuşaklara isyanlarını, başkaldırılarını, acılarını, öfkelerini, açlığını, yoksulluğunu ve sevinçleri aktarma araçları vardır.

Türküler, ağıtlar bu araçların en başında gelir ve hiçbir tarih kitabının bırakmadığı izi bırakır halkların belleklerinde. Pir Sultan'dan Yunus'a, Karacaoğlan'dan Mahzunî'ye bakın Anadolu'nun bin yıllık tarihini bulursunuz türkülerinde, dizelerinde.

5 Ekim günü İstanbul'da Abdi İpekçi Kapalı Spor Salonu'nda **Alevi Bektaşî Kuruluşları Birliği** (ABKB) tarafından düzenlenen "**Bin Yılın Türküsü**" etkinliği işte bu tarihin bir özeti gibiydi. O tarihte en büyük yeri halkımızın isyanları, kavgaları aldığı içindir ki, "açılın kapılar şaha gidelim" dizeleri binlerce kişi tarafından hep birlikte haykırıldı. Halkımız zulmün kapılarını, zalimlerin etraflarına ördüğü duvarları kırıp parçalama coşku ve isteğini böyle ifade etti o gece.

Ama görkemli bağlama orkestrasından yükselen türkülerin sesi değildi sadece duyulan. Daha etkinliğin başında "**yuuh**" sesleri yükseldi binlerce ağızdan. Çünkü katliamcılığını, soygun düzeninin has adamı olduğunu onlarca kez ispatlayan, Maraş katliamının başkanı olmaya, bir de 19 Aralık katliamının komutanı olmayı ekleyen **Ecevit** salona girmişti. Ecevit'e yuuh, dedi binlerce insan. Aleviliğin ilercileri yanlarını törpülemek, tarihini unutturmak isteyenlere, "unutmadık, unutmayız" diyen yuuh sesleriydi bunlar. Alevi halkımız, diri diri yakanları unutmamıştı, 97 kez tabut-

nen türküler, şovenizmin halkları birbirine düşmanlaştırmadığının da bir göstergesiydi aynı zamanda. Egemenler asimilasyoncu, inkarcı, imhacı politikalarla halklara ne dilini kültürün, türkülerini unutturabildiler, ne de o türkülerin yanyana gelmesini engelleyebildiler.

Ali Ekber Çiçek'ten, Arif Sağ'a, Nilüfer Akbal'a kadar onlarca sanatçı Anadolu'nun türkülerini, ağıtlarını bin bağlama eşliğinde söylerken, tüm kıtalardan halkların sesi de Anadolu'nun sesine katıldı. Afrika'dan Latin Amerika'ya müzik grupları gösteriler sundular. Semahların döndüğü "Bin Yılın Türküsü" yaşayan Anadolu'yu, her milliyetten, mezhepten halkların Anadolu'su'nu kendi dilinde üslubunda anlattı.

İ.Ü. Açılış Şenliği'nde "ABD ORTADOĞU'DAN DEFOL" Sloganları

Her yıl geleneksel olarak düzenlenen ve Öğrenci Kültür Merkezi bünyesindeki kulüplerin organize ettiği İstanbul Üniversitesi açılış şenliği bu sene de büyük bir coşkuyla gerçekleşti.

Gençliğin anti-emperyalist geleneğine sahip çıkan İstanbul Üniversitesi öğrencileri, bu yılki açılışta Amerika'nın Ortadoğu'ya saldırı hazırlıklarını, Fi-

listin halkına yönelik zulüm politikalarını protesto eden sloganları 5 bin kişi hep birlikte attılar.

5 Ekim günü düzenlenen şenlikte sırasıyla BGST45'lik Şarkılar, Grup Çığ, Grup Yorum ve Yeni Türkü'nün söylediği parçalarla merkez kampüs bahçesinde yapılan şenlikte öğrenci kulüpleri çeşitli dergi ve öğrenci dernekleri de açtıkları standlarla yeni gelen öğrencilere kendilerini tanıttılar.

Şenliğin en coşkulu bölümü ise, Grup Yorum'un sahneye çıktığı andan itibaren yaşanmaya başlandı. Öğrenciler Grup Yorum'un türkü ve marşlarına halaylar ve sloganlarla eşlik ederken "Haklıyız Kazanacağız" marşı kitleyle birlikte söylendi. En sık atılan sloganlar "ABD ORTADOĞU'DAN DEFOL", "YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ" ve "YÖK'E HAYIR, 6 KASIM'DA ALANLARA" sloganları oldu.

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

Sultan CENİK

Şehitlik tarihi:

10 Ekim 1992

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Acıbadem

Şehit düşme şekli:

Bir DEMKAD'lı olarak mücadeleye katıldı. Daha sonra, illegal alana geçti. Bulunduğu üs kuşatıldığında direndi ölüm mangalarına. Direnerek şehit düştü.

Hayri KOÇ

Şehitlik tarihi:

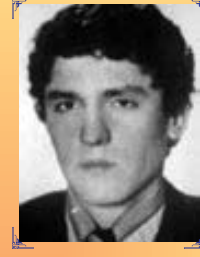
10 Ekim 1991

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Merter

Şehit düşme şekli:

Üç işkencecinin cezalandırılmasından sonra, Merter'de girdikleri çatışmada şehit düştü.

Ahmet KARLANGAÇ

Şehitlik tarihi:

12 Ekim 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Emniyet Müdürlüğü

Şehit düşme şekli:

Devrimci hareketin önder kadrolarından biriydi. Nihat Erim'in cezalandırılması eylemiyle ilgili olarak gözaltına alındı. İşkencede boyun eğmedi. İşkenceciler tarafından gözaltındayken katledildi.

Hüzün istemem yoldaşlar
Gülen gözbebeklerinizde
Halaylar çizmelisiniz gökyüzüne
Tilililerle donatmalısınız bulutları
Kana kana içmelisiniz
Yaşamın kaynağından yaşama
Günü gelince sunmak için kavgaya
Ölümlerle büyütüyoruz şafağı
Toprak kokuyor açlığımızın fidanı
Her gün
Tomurcuklar konuyor bedenime
Acılarla ab-ı hayat taşıyoruz
Sevdamız Anadolu'ya...

Aslan BİLGİN

Şehitlik tarihi:

15 Ekim 1996

Şehit düştüğü yer:

Tokat

Şehit düşme şekli:

Turhal'da devrimci demokratik çalışmalarla biliniyordu. Kontrgerillanın evlerine düzenlediği baskında annesi ve babasıyla birlikte katledildi.

Barış BUDAK

Şehitlik tarihi:

12 Ekim 1997

Şehit düştüğü yer:

Dersim

Şehit düşme şekli:

Kır gerilla birliğinde savaşçı olan Barış, zaaflarını yenme konusunda umutsuzluğa düştüğü bir anda, düzene dönmek ya da düşmana teslim olup ihanet etmektense, nöbet sırasında intihar ederek aramızdan ayrıldı.

Ayhan PEKTAŞ

Şehitlik tarihi:

Ekim 1980

Şehit düştüğü yer:

İzmir Alsancak

Şehit düşme şekli:

İzmir Liseli DEV-GENÇ yönetici kadrolarındandı. 12 Eylül cuntasına karşı tereddüte düşmeden mücadelesini sürdürürken, emperyalist bir kuruluşa yönelik eylem sırasında elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düştü.